Η ΣΕΠΤΗ ΝΥΜΦΗ ΜΑΣ

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκίπισσα τῆς Ρουμανίας ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ, ἧς ἀγγέλλεται ἡ μνηστεία μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκιπος ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου * * * *

Η Εικονογραφημενη
□ □ □ Ετος Γ'— Αριθ. 111-112-113 □ □ □
Ιανουαριος-Φεβρουαριος-Μαρτιος 1914

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ * * * * * *
* * * * * ΑΠΟ 3 ΜΗΝΑΣ

Αι πρῶται ἡμέραι τοῦ Ἰανουαρίου εὑρίσκουν τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος ταξειδεύοντα εἰς τὰς πρωτευούσας τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Ἀπὸ τὴν Ῥώμην, ὅπου παρέμεινεν ὀλίγας ἡμέρας διαπραγματευόμενος μὲ τοὺς πολιτικοὺς καὶ διπλωμάτας Ἰταλοὺς καὶ πρὸ πάντων μὲ τὸν κ. Σὰν-Τζουλιᾶνο τὴν διευθέτησιν τοῦ Ἠπειρωτικοῦ καὶ Νησιωτικοῦ ζητήματος, μετέβη εἰς Παρισίους ὅπου τοῦ ἐγένετο θερμοτάτη ὑποδοχή. Εἰς Παρισίους διεπραγματεύθη ὁ κ. Βενιζέλος καὶ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ἐθνικοῦ δανείου, τὸ ὁποῖον ὡρίσθη εἰς τὸ ποσὸν τῶν 500 ἑκατομμυρίων φράγκων, ἐκ τῶν ὁποίων ὡς πρώτη δόσις θὰ δοθοῦν μόνον τὰ 250 ἑκατομμύρια. Ἐξ αὐτῶν πάλιν τὰ 175 ἑκατομμύρια θὰ καλυφθοῦν εἰς τὴν Παρισινὴν χρηματαγοράν, τὰ δὲ ὑπόλοιπα εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν ἐν τῷ μεταξὺ τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ταξειδεύοντα εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ ἂς ἐπισκοπήσωμεν ἄλλα ζητήματα τῶν παρελθόντων μηνῶν.

*

Ἡ Ἀγγλικὴ πρότασις, διὰ τῆς ὁποίας παραχωροῦνται εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλαι αἱ νῆσοι, αἱ κατεχόμεναι ὑπ' αὐτῆς, ἐκτὸς τῆς Τενέδου καὶ τῆς Ἴμβρου, ἐσκόπισεν ὑστερισμὸν εἰς τὸν Τουρκικὸν Τύπον, μεταξὺ δὲ ἄλλων καὶ ἡ «Ταὶν» ἔγραψε τὰ ἑξῆς φαιδρότατα:

— «Ἡ Μυτιλήνη καὶ ἡ Χίος δὲν ἠμποροῦν νὰ δοθοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μόνον νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι, ὅταν θ' ἀνάττωνται χυρὰι εἰς τὸς κορυφὰς τῶν νήσων αὐτῶν, θὰ δίδωνται συμβολικὰ σήματα εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν, τρομάζει.

Ἡ δὲ «Τερτζουμὰν» προσθέτει:

— Ὁ «Ἀβέρωφ» εἶνε ἡ μόνη Ἑλληνικὴ ναυτικὴ μονὰς ἀξία λόγου σήμερον. Ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸ «Ρεσαδιέ» μας. Μία βολὴ τοῦ «Ρεσαδιὲ» καὶ πάρ' τον κάτω τὸν «Ἀβέρωφ».

Οἱ καϋμένοι οἱ Τοῦρκοι!... Φούρνους μὲ καρβέλια βλέπουν στὸν ὕπνο των.

*

Κατὰ τὴν ἐκ δευτέρου διάβασιν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐκ Παρισίων ὑπεγράφη ἐπὶ παρουσίᾳ του μεταξὺ τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Ῥωμάνου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἑταιρείας Μπατινιὸλ σύμβασις περὶ κατασκευῆς γραμμῆς, ἥτις θὰ ἑνώνῃ τὸν σιδηρόδρομον Πειραιῶς-Λαρίσσης πρὸς τοὺς Ἀνατολικοὺς σιδηροδρόμους, οὕτως ὥστε ἡ Ἑλλὰς νὰ συγκοινωνήσῃ ἀπ' εὐθείας μετὰ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἔκτασις τῆς γραμμῆς εἶνε 91 χιλιομέτρων, ἀπὸ τοῦ Παπαπουλίου μέχρι Τοψίν.

Ἡ χάραξις θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως, διότι ὡρίσθη ὅτι, ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς νέας γραμμῆς πρέπει νὰ καταστῇ δυνατὴ ἐντὸς 18 τὸ πολὺ μηνῶν.

Ὁ χρονικὸς ὑπολογισμὸς τοῦ ταξειδίου ἔχει ὡς ἑξῆς: Παρίσιοι-Νύσσα (Σερβίας) ὧραι 45·31'. Νύσσα-Σκόπια, ὧραι 3.12'. Σκόπια-Πειραιεὺς ὧραι 45·31'. Ἤτοι ἐν ὅλῳ ὧραι 61.50'.

Χαιρετίζομεν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν σιδηροδρομικὴν αὐτὴν ἕνωσιν τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν ἄλλην Εὐρώπην. Μετ' ὀλίγον δὲν θὰ εἶνε ἡ Ἑλλὰς ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων διὰ τοὺς Εὐρωπαίους. Καὶ τὴν θύραν τὴν ὁποίαν μᾶς εἶχον κλείσει οἱ Τοῦρκοι, τὴν ἀνοίξαμε μὲ τὸ σπαθί μας, κατὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκφρασιν συναδέλφου.

*

Οἱ Τοῦρκοι ἀπειλοῦν ἔξοδον τοῦ στόλου των. Διὰ τὸ περίεργον τοῦ πράγματος αἱ Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὴν εἴδησιν καὶ οἱ ἐφημεριδοπῶλαι τὴν διελάλησαν. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν συνεκινήθη πλέον, ὅπως ἠδύνατο νὰ συγκινηθῇ ἄλλοτε. Ποῖος στόλος, εἶπαν, θὰ βγῇ ἀπὸ τὰ Δαρδανέλια; Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἔκαμε κόσκινον ὁ Ἑλληνικὸς εἰς τὰς δύο ἐνδόξους ναυμαχίας;

Δὲν περνοῦν πλέον αἱ παλαιαὶ Τουρκικαὶ μέθοδοι καὶ ματαίως οἱ ἐνδιαφερόμενοι θέτουν εἰς κυκλοφορίαν τοιαύτας φήμας. Οἱ Ἕλληνες ἐφησυχάζουν καὶ ἐπαγρυπνοῦν καὶ εἰς πᾶσαν παρομοίας φύσεως εἴδησιν λέγουν εἰρωνικῶς. ἐπειδὴ εἴχαμε καὶ καρναβάλι: «Σᾶς ἐγνωρίσαμε, σᾶς ἐγνωρίσαμε!

*

Ὥστε τὸ Τουρκικὸν δάνειον δὲν κατορθοῦται νὰ ἐκδοθῇ. Ὁ δυστυχὴς Τζαβὴτ ματαίως ἐπὶ ὁλοκλήρους μῆνας ξοδεύει τα λόγια του διὰ νὰ πείσῃ τοὺς ἐν Παρισίοις κύκλους ὅτι, δὲν τὸ θέλουν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μεγάλου στρατιωτικοῦ καὶ ναυτικοῦ προγράμματός των.

Ἐν ὅσῳ, τοῦ ἀπαντοῦν ξηρῶς, ἡ Τουρκία δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάσῃ, μὴν περιμένετε δάνειον. Καὶ πῶς ἠμποροῦν νὰ ἐγγυηθοῦν τέτοιο πρᾶγμα, ἐν ᾧ μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ἡ ὁποία τοὺς ἐδόθη, ἔσπευσαν νὰ ἀγοράσουν τὸ Ῥίον Ἰανέϊρον; Ὅλα τὰ εἶχεν ἡ Ζαφειρίτσα, βλέπετε, καὶ μόνον ὁ φερετζὲς τῆς ἔλειπε, τὸν ἀπέκτησαν δὲ καὶ αὐτὸν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν αἱ χανούμισσαι ἀρχίζουν νὰ σουφραζετιτίζουν καὶ νὰ νὰ μὴν θέλουν πλέον τὸν φερετζέν.

Καὶ οἱ Τραπεζῖται τῶν Παρισίων τοὺς προσθέτουν:

— Σᾶς δίδομεν, ἐὰν θέλετε, τὸ δάνειον, τὸ ὁποῖον μᾶς ζητεῖτε, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ πληρωθοῦν ἀπ' εὐθείας οἱ καθυστερούμενοι μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων σας.

Οἷος ἐξευτελισμός!

*

Οἱ Τοῦρκοι ἀπελπισθέντες διὰ τὴν Μυτιλήνην καὶ Χίον, ζητοῦν τὴν ἀπ' εὐθείας συνεννόησιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Προέτειναν καὶ ἀνταλλαγὴν αὐτῶν μετὰ τῶν Δωδεκανήσων, τὰς ὁποίας, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δὲν ἔχουν ἀκόμη καὶ Κύριος οἶδε, πότε θὰ τὰς ἔχουν.

Ὁ ἀπελπισμένος ἀπὸ τὰ μαλλιὰ του πιάνεται.

*

Ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὸ ταξεῖδιόν του ἀνὰ τὰς Εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας μετέβη εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου συγχρόνως ἔφθασε καὶ ὁ Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου Γεώργιος.

Ἡ ταὐτόχρονος αὕτη μετάβασις τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Στέμματος καὶ τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν Ῥουμανικὴν πρωτεύουσαν εἶχε μεγίστην σημασίαν, κατὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τόσος ἐγένετο λόγος περὶ τῆς Τουρκο-Βουλγαρικῆς συνεννοήσεως.

Ἀποτέλεσμα τῆς μεταβάσεως τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ Διαδόχου εἰς τὴν Ῥουμανικὴν πρωτεύουσαν ἦτο ἡ σύμπηξις ἐπὶ ἑδραιοτέρας βάσεως τῆς Ἑλληνο-ρουμανικῆς φιλίας, τῆς ὁποίας ὡς ἐπισφράγισις ἦλθεν ἡ εἴδησις τῶν ἀρραβώνων τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου, μετὰ τῆς Πριγκιπίσσης, θυγατρὸς τοῦ Διαδόχου τῆς Ῥουμανίας, Ἐλισσάβετ.

Ἦτο καὶ αὐτό, βλέπετε, μία ψυχρολουσία διὰ τοὺς καϋμένους τοὺς συμπατριώτας τοῦ Δάνεφ καὶ τοῦ Σεφκὲτ-πασσά.

*

Ἡ εἴδησις τῶν προσεχῶν ἀρραβώνων τοῦ Διαδόχου τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Πριγκιπίσσης Ἐλισσάβετ τῆς Ῥουμανίας ἐγένετο δεκτὴ μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ καὶ εἰς τὴν Ῥουμανίαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Εἰς ἀμφοτέρας ἐπίσης τὰς Δυναστείας ὑπῆρχεν ἡ ἐπιθυμία, ὅπως γίνῃ τὸ συνοικέσιον τοῦτο. Ἀλλὰ μόνον οἱ πολιτικοὶ λόγοι δὲν ἤρουν δι' αὐτό. Ἐχρειάζετο καὶ ἡ συγκατάθεσις τῶν νεονύμφων. Συνεπείᾳ τούτου ἔγεινε τὸ ταξείδιον τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος καὶ ἐπῆλθεν ἡ γνωριμία τῶν Ὑψηλοτήτων Των.

Οἱ Πριγκηπικοὶ ἀρραβῶνες, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ τελεσθοῦν ἐπισήμως εἰς τὴν Ῥουμανικὴν πρωτεύουσαν, ὅπου θὰ ὑπάγῃ ἐκ νέου προσεχῶς ὁ Διάδοχος, συνοδευόμενος τὴν φορὰν αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Πατρός Του. Ὁ καϋμένος ὁ Βόρις τῆς Βουλγαρίας, ἔφαγε τὴν χυλόπηταν.

*

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν διενεργεῖται, ὑπὸ εὐρεῖαν κλίμακα, ἔρανος ὑπὲρ τῶν παθόντων ἐκ τῶν δύο πολέμων Βουλγάρων. Αἱ ἐκκλήσεις ἀπευθύνονται ὄχι μόνον πρὸς τοὺς μετανάστας Βουλγάρους, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς Ἀμερικανούς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ Βασιλισσα Ἐλεονώρα ἀπευθύνει κυρίως τὰς ἐκκλήσεις της.

Ὁ Ἀμερικανικὸς ὅμως λαὸς ἀποδέχεται μετ' ἐνδεικτικῆς δυσφορίας τὰς προσπαθείας ταύτας τῶν Βουλγάρων, οἱ ὁποῖοι ὑποκρίνονται τὸν ῥόλον τῶν ἀθώων θυμάτων.

Ποῦ κατήντησαν οἱ τσαμένοι πρῴην Πρῶσσοι τῆς Ἀνατολῆς...

*

Διὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τῆς Τουρκίας, τὸ Τουρκικὸν Κομιτᾶτον ἀπεφάσισε νὰ παράσχῃ 17 βουλευτικὰς ἕδρας εἰς τοὺς Ἕλληνας, τὰς ἑξῆς:

Κωνσταντινουπόλεως 3, Σμύρνης 2, Μαγνησίας 1, Ῥαιδεστοῦ 1, Μετρῶν 1, Τραπεζοῦντος 2, Καρᾶ-Χισὰρ Σαρκῆ 1, Ἀμισσοῦ 1, Καλλιπόλεως 1, Κιουμ-χανὲ (Ἀργυρουπόλεως) 1, Καρασῆ 1, Νικομηδείας 1. Ὑπεσχέθη, μετὰ πολλά, νὰ δώσῃ καὶ τὰς 2 ἀμφισβητουμένας ἕδρας Προύσσης καὶ Ἀδριανουπόλεως. Ἠρνήθη ὅμως ἀπολύτως τὴν ζητηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἑτέραν ἕδραν τῶν Σαράντα Ἐκκλησιῶν.

Σύνταγμα σοῦ λέει ὁ ἄλλος.

*

Τ' ἀποτελέσματα τοῦ ταξειδίου τοῦ κ. Βενιζέλου δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς τὰ ἑξῆς:

Ὁ Ἕλλην Πρωθυπουργὸς ἐπέτυχε τὴν ταὐτόχρονον λύσιν τοῦ Νησιωτικοῦ καὶ Ἠπειρωτικοῦ, διὰ τῆς στρογγυλοποιήσεως τῶν συνόρων ταύτης. Διεπιστώθη ἡ στενωτάτη προσέγγισις Ῥουμανίας, Ἑλλάδος καὶ Σερβίας. Συνετέλεσεν ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς φιλίας τῆς Ρωσσίας πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς κανένα Πρωθυπουργὸν ξένου κράτους δὲν ἐγένετο ποτὲ εἰς τὴν Ρωσσίαν θερμοτέρα καὶ ἐπισημοτέρα ὑποδοχή.

Εὐχηθῶμεν ὅπως αἱ ἐλπίδες μας μὴ διαψευσθοῦν!

*

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ῥουμανίας εἶπε διὰ τὸν Βιδ, τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἀλβανίας, ὅστις τυγχάνει νὰ εἶνε ἀνεψιός της:

— «Ὁ ἀνεψιός μου εἶναι πρὸ παντὸς ἄνθρωπος σοβαρὸς καὶ στρατιωτικός. Ὥστε ἀφ' ἑνὸς θὰ εἶνε ἐνεργητικός, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ πολιτικῆς ὑγειοῦς θὰ ζητήσῃ νὰ προσελκύσῃ τὴν συμπάθειαν ὅλων τῶν Ἀλβανῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνεψιάν μου, τὴν Πριγκήπισσαν Βιδ, εἶνε πρότυπον συζύγου καὶ μητρός. Εἶνε πολὺ μορφωμένη καὶ ἐνεργητική. Εἶνε συγγραφεύς, ζωγράφος, περιπαθὴς μουσικός, ἀλλὰ ὄμπτει συγχρόνως καὶ κεντᾷ. Θὰ γίνῃ παράδειγμα διὰ τὰς Ἀλβανίδας».

Φοβούμεθα ὅμως ὅτι ἡ Γκέγκησσες δὲν εἶνε ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ διακρίνουν τὰ προτερήματα καὶ τὰ ταλέντα τῆς Βασιλίσσης των.

*

Μόλις ἀνεκοινώθη ἐπισήμως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ἡ νότα τῶν Μ. Δυνάμεων, ὡς πρὸς τὰς ἀποφάσεις των διὰ τὸ Ἠπειρωτικὸν ζήτημα, διὰ τῶν ὁποίων 160.000 Ἑλλήνων Ἠπειρωτῶν παραδίδονται εἰς τὴν Ἀλβανίαν, οἱ Ἠπειρῶται ἀπεφάσισαν ν' ἀντισταθοῦν μέχρι θανάτου.

Ἀμέσως οἱ γενναῖοι Ἱερολοχῖται τῆς Χειμάρας ὑπὸ τὸν γενναῖον Σπυρομήλιον ἀνεπέτασαν τὴν σημαίαν τῆς αὐτονόμου Ἠπείρου. Τὸ αὐτονομικὸν κίνημα δὲν ἤργησε νὰ ἐξαπλωθῇ καὶ εἰς τὰς ἄλλας Ἠπειρωτικὰς ἐπαρχίας.

Ὁ κ. Ζωγράφος, ἀνὴρ πλήρης σθένους καὶ πολιτικῆς μορφώσεως, διατελέσας καὶ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, καθὼς καὶ Γ. Διοικητὴς τῆς Ἠπείρου, ἐκλήθη πάραυτα καὶ ἐδέχθη νὰ σχηματίσῃ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Αὐτονομίας.

Ἔκτοτε ἡ θέσις τοῦ Ἠπειρωτικοῦ ζητήματος ἤλλαξεν οὐσιωδῶς. Διαπραγματεύσεις ἤρχισαν νὰ διεξάγονται ἀπ' εὐθείας μεταξὺ αὐτονόμου Κυβερνήσεως καὶ Ἀλβανίας, αἱ ὁποῖαι ὅμως εἰς οὐδὲν πρὸς τὸ παρὸν κατέληξαν θετικὸν ἀποτέλεσμα.

Ὁπωσδήποτε οἱ Ἠπειρῶται εἶναι ἀποφασισμένοι ν' ἀποθάνουν καλλίτερον. παρὰ νὰ πιραδοθοῦν εἰς τοὺς Ἀλβανούς.

Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι, θ' ἀποκτήσουν διὰ τὴς ἡρωϊκῆς των ἀντιστάσεως ὅ,τι τοὺς ἀφῄρησεν ἡ ἀμαρτωλὸς Διπλωματία.

*

Ὁ Πρίγκηψ Νικόλαος εἰς συνέντευξίν του πρὸς δημοσιογράφον ὡμίλησε διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου.

Ὁ Πρίγκηψ ἐτόνισε τὰ προσκόμματα, τὰ ὁποῖα συναντᾷ διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Θεάτρου καὶ ἀνέφερε πρῶτον τὰς διχονοίας μεταξὺ τῶν συγγραφέων, τοὺς ὁποίους προσπαθεῖ ἡ Α. Υ. νὰ φερῃ εἰς συνεννόησιν.

—Ἀλλέως, εἶπεν, εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ τίποτε. Ὅλοι πρέπει νὰ τεθοῦν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἰδέας τοῦ Θεάτρου.

—Διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, εἶπεν, ὅτι θ' ἀποσυρθῇ πρῶτον τὸ κληροδότημα τοῦ Κοργιαλένιου, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶνε τόσον μεγάλο, ὅσον ὑποτίθεται. Ἀποφέρει ποσὸν 15.000 δρ. ἐτησίως. Δεύτερον θὰ ζητήσωμεν μίαν ἐπιχορήγησιν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, τὴν ὁποίαν ἐλπίζω νὰ μᾶς δώσῃ ὁ κ. Βενιζέλος. Πάντως αὐτὴ πρέπει νὰ εἶνε πλέον τῶν 100.000 δραχμῶν ἐτησίως.

Τὸ Θέατρον θὰ εἶνε θερινόν, τὸν δὲ χειμῶνα θὰ δίδωνται παραστάσεις εἰς τὸ «Βασιλικόν». Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Θεάτρου εἶπε:

—Τὸ Θέατρον θὰ τὸ διευθύνω ἐγώ, ἐφ' ὅσον δύναμαι. Ἡ δὲ Κυβέρνησις θὰ ἔχῃ οἰκονομικὸν ἀντιπρόσωπον, καθ' ὅσον θὰ πρόκειται περὶ ἱδρύματος λαμβάνοντος ἐπιχορήγησιν Κυβερνητικήν.

Ἐννοοῦν τώρα οἱ ἀναγνῶσται μας ποίαν ἀναστάτωσιν ἔφερον εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους αἱ ἀνακοινώσεις αὗται τοῦ Πρίγκηπος-Καλλιτέχνου. Κάθε λόγιος ἀνέπτυξε καὶ τὴν γνώμην του. Ἔτσι ἔκαμε τὴν δι' ὑφηγεσίαν, ἡ τὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ ἢ Γραμματέως τοῦ Θεάτρου, αἰνέσιμον διατριβήν του.

*

Ὁ στρατηγὸς Ἐντοῦ ἀνεκλήθη εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ ν' ἀντικατασταθῇ ὑπὸ ἄλλου στρατηγοῦ. Ἡ ὑπηρεσία τῆς Πιτρίδος του ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ, ἀλλὰ μᾶς ἐστέρησεν ἑνὸς στρατιώτου λατρευτοῦ, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου συνεδέθη τόσον στενῶς μὲ τὰ μεγάλα γεγονότα τῶν τελευταίων ἐτῶν.

*

Τὸ Παρίσι εἶνε ἀνάστατον πάλι. Μία ὑπουργίνα ἐφόνευσεν ἕνα διαπρεπῆ δημοσιογράφον. Ἡ κυρία Καγιώ, σύζυγος τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐπῆγεν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Φιγαρὼ» καὶ ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν διευθυντήν της κ. Καλμέτ. Εἰς τὴν ἐμφάνισίν του ἐπυροβόλησε πεντάκις καὶ τὸν ἐφόνευσεν.

Ὁ Καλμέτ, τὸν ὁποῖον θρηνεῖ εἰλικρινῶς ὅλος ὁ Γαλλικὸς Τύπος, εἶχεν ἀνοίξῃ πολεμικὴν ἀγρίαν ἐναντίον τῆς πολιτικῆς τοῦ κ. Καγιὼ καὶ κατηγοροῦσεν ὅτι, αὐτὸς καὶ ὁ πρώην πρωθυπουργὸς κ. Μονὶς ἐφυγάδευσαν τὸν τραπεζίτην Ῥοσέτ, ὁ ὁποῖος παρέλαβε μαζί του περὶ τὰ 75 ὁλόκληρα ἑκατομμύρια.

Ἡ κ. Καγιὼ ἐφοβήθη, λέγουν, μήπως ὁ διευθυντὴς τοῦ «Φιγαρὼ» δημοσιεύσῃ ἐπιστολάς της καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ὡραία δικαιολογία μά... τὸν Δία!

*

Τὸ ἡγεμονικὸν ζεῦγος τοῦ Βῆδ ἀφίκετο εἰς Δυρράχιον τὴν 22 Φεβρουαρίου. Τοὺς ὑπεδέχθησαν οἱ πρόξενοι τῶν Δυνάμεων, τὰ μέλη τοῦ Διεθνοῦς Ἐλέγχου καὶ οἱ Διοικηταὶ τοῦ Διεθνοῦς Στρατοῦ.

Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἀλβανῶν καὶ μεγάλη συγκέντρωσις ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν ἔσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς Ἡγεμόνας. Οἱ μαθηταὶ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Ἰταλικῶν σχολῶν παρατετυγμένοι ἐξηυτοκραύγαζον. Οἱ ἡγεμόνες τῆς Ἀλβανίας ὡδηγήθησαν κατόπιν εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

Οἱ κάτοικοι τῆς Σκόδρας εἶνε πρόθυμοι νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη των ὡς ὑπήκοοι εἰς τὸν νέον Ἡγεμόνα τῆς Ἀλβανίας, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅπως, πρωτεύουσα τοῦ Κράτους ὁρισθῇ ἡ πόλις των. Ἄλλως ὑπάρχουν φόβοι ὅτι, ὁλόκληρος ἡ βόρειος Ἀλβανία θὰ χωρισθῇ ὡς ἀνεξάρτητον τμῆμα.

Ἂς ἴδωμεν ποῦ μέλλουν νὰ καταλήξουν αἱ προσπάθειαι τῶν Ἀδριατικῶν Δυνάμεων πρὸς ἵδρυσιν τοῦ νέου Κράτους.

* * *

Ο ΒΗΔ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Ἡ δυὸ Δυνάμεις τοῦ Ἀδρία
τὴν Ἀλβανία σκαρῶσαν
κασσόνα, καὶ στὸ βάθος της
τὰ σχέδιά τους χῶσαν.

Μὰ εἶδαν ἀξεβίδωτη
πῶς ἦταν – νὰ μὴ σώσῃ! –
καὶ τῆς ἐδώσανε τὸ Βῆδ
γιὰ νὰ τήνε βιδώσῃ.

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

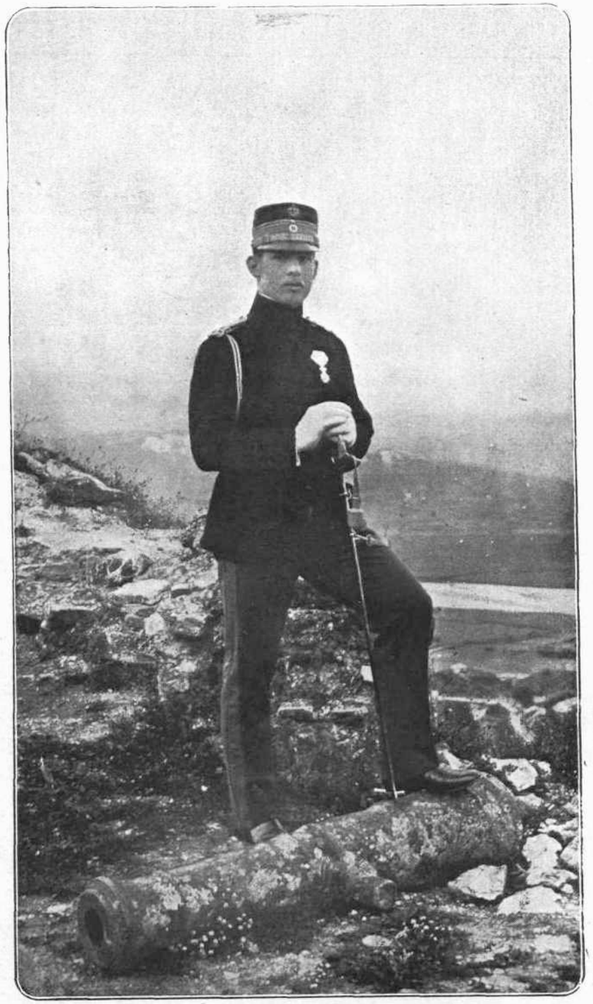

Η Α. Β. Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Η Α. Β. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

Ειε τὰς Ἀθήνας εἴχομεν καὶ κρούσματα Μαύρης χειρός. Ὀλίγοι νεοσσοί, καταβροχθίζοντες φαίνεται μὲ πολλὴν ὄρεξιν ὅλα τἀδέσποτα φυλλάδια τῶν διαφόρων Πίνκερτων καὶ Σέρλοκ Χόλμς καὶ παρακολουθοῦντες τοὺς διαφόρους Φαντομᾶς ἀπὸ τὰς ταινίας τῶν κινηματογράφων μας, ἐφιλοδόξησαν νὰ μιμηθοῦν τὰ ἄθλα τῶν ἡρώων των.

Τὸ πρᾶγμα, καθὼς βλέπετε, δὲν ἦτο δύσκολον. Ἔγραψαν μερικὰς ἐπιστολὰς ἀνωνύμους. Τὰς ἐσφράγισαν διὰ τοῦ συμβόλου τῆς μαύρης χειρὸς καὶ τὰς ἀπηύθυναν εἰς διαφόρους εὐϋπολήπτους πλουσίους μας. Εἰς τὰς ἐπιστολὰς των ταύτας τοὺς εἰδοποίουν ὅτι, ἐὰν ἐντὸς ὡρισμένης ἡμέρας, ὥρας καὶ στιγμῆς, δὲν ἀφήσουν εἰς τὸ τάδε μέρος δέκα ἢ δεκαπέντε, ἢ εἴκοσι — ἀναλόγως τέλος τῆς καρτεροψυχίας των — χιλιάδας δραχμάς, θ' ἀποκεφαλισθοῦν.

Ἐννοεῖται ὅτι, ὅσοι ἔλαβον τὰς ἐπιστολάς, ἔσπευσαν νὰ τὰς ἀνακοινώσουν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ νὰ τῆς ἀναθέσουν τὰ περαιτέρω. Καὶ τὰ περαιτέρω ἦσαν ὅτι, συνελήφθησαν ὅλα τὰ δάκτυλα — ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου — τῆς πολυθρυλήτου Μαύρης Χειρός, ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν.

Ἐκ τῶν νέων αὐτῶν μερικοὶ ἐδικάσθησαν εἰς ὀλίγων μηνῶν φυλάκισιν, οἱ δὲ ἄλλοι ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς θύματα καὶ παρεδόθησαν ἀβλαβεῖς εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν οἰκογενειῶν των.

Νὰ τοὺς ζήσουν!

*

Πολὺς θόρυβος γίνεται διὰ τὸν ἐξωραϊσμὸν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐλάχιστα ἔργα.

Ἀντιθέτως συμβαίνει εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ὀλίγος θόρυβος καὶ μεγάλη ἐργασία.

Ἡ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῆς Θεσσαλονίκης προέτεινε τὴν χορηγίαν πιστώσεως ἐξ ὀκτακοσίων χιλιάδων δραχμῶν διὰ τὴν ἀσφαλτόστρωσιν τῶν ὁδῶν καὶ δι' ἄλλα δημόσια ἔργα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκτελεσθοῦν ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Καὶ ἔχει ὁ Θεὸς διὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον καὶ τέταρτον ἔτος! Εἰς τρόπον ὥστε δὲν θ' ἀργήσῃ ἡ Μακεδονικὴ Πρωτεύουσα νὰ μεταβληθῇ εἰς εὐρωπαϊκὴν πόλιν καὶ νὰ συναγωνισθῇ μὲ τὰς Ἀθήνας διὰ τὰ πρωτεῖα πλέον τῆς καθαριότητος.

*

Ὁ λαὸς τῆς Τενέδου, λαβὼν γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως, ὅπως ἡ πατρίς των ἀποδοθῇ εἰς τὴν Τουρκίαν, ἐξεχύθη εἰς αὐθόρμητον συλλαλητήριον καὶ συνέταξε ψηφίσματα πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Γαλ. Δημοκρατίας, πρὸς τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον, τὴν ἐν Λονδίνῳ Πρεσβευτικὴν Συνδιάσκεψιν, πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν Κάϊζερ Γουλιέλμον Β', διὰ τῶν ὁποίων ἐκθέτουν τὴν ἀπελπισίαν των καὶ ἱκετεύουν ὅπως, μὴ διαπραχθῇ εἰς βάρος των τοιοῦτον ἀδίκημα. Ἀλλὰ ἡ Διπλωματία ἐκώφευσε, φεῦ! εἰς τὴν φωνὴν τῶν Τενεδίων, ὅπως κωφεύει καὶ εἰς τὴν φωνὴν τῶν Δωδεκανησιωτῶν καὶ τῶν Ἠπειρωτῶν.

*

Τὸ πρόγραμμα τοῦ κ. Μπενάκη συνοψίζεται: Εἰς ἀμέριστον φροντίδα καθαριότητος καὶ ἐξυγιάνσεως τῆς πόλεως καὶ εἰς ἐξωραϊσμὸν κατόπιν αὐτῆς.

Ὑπόσχεται ἐπίσης νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὰς δημοτικὰς ὁδοὺς καὶ ὅλας τὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, Δημοσίας ὁδούς.

Ἐπίσης ὑπόσχεται νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς βελτιώσεως τῶν ὅρων τῆς διαμονῆς τῶν ἐργατικῶν κατοικιῶν καὶ τῆς δημιουργίας ἐργατικῶν συνοικισμῶν ἐπὶ ἐκτάσεων τοῦ Δημοσίου πλησίον τῆς πόλεως.

Ἐὰν ἐφαρμοσθῇ τοιοῦτον πρόγραμμα θὰ εἶνε πράγματι κοινωφελὲς καὶ μεγάλο.

*

Ἡ στολὴ τῶν ἀξιωματικῶν μας τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς, κατόπιν ἐπιθυμίας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, μετεβλήθη ἀμυδρότατα.

Αἱ κυριώτεραι μεταβολαὶ ἐπῆλθον:

α'). Εἰς τὴν στολὴν ἐκστρατείας. Τὸ περιλαίμιον τοῦ χιτῶνος ἔγινεν ὅμοιον πρὸς τὸ τῶν στρατιωτῶν, ἀφῃρέθησαν τὰ χρωματιστὰ παραρράμματα καὶ ἔγιναν μερικαὶ τροποποιήσεις εἰς τὸ πηλήκιον.

β'). Εἰς τὴν στολὴν εἰρήνης προσετέθησαν πέντε μετάλλινα κουμβιά, ὅπως εἶνε καὶ εἰς τὸν χιτῶνα ἐκστρατείας, ἐτέθησαν δὲ ἐπωμίδες μαλακαί, ἐφ' ὧν θὰ εὑρίσκωνται τὰ διακριτικὰ τοῦ βαθμοῦ. Εἰς τὸ περιλαίμιον τῆς στολῆς θὰ σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς τοῦ συντάγματος.

Καὶ ἔτσι ἔγινε πολὺ ἁπλουστέρα καὶ συνεπῶς πολὺ ὡραιοτέρα.

*

Τὸ συμβούλιον τῶν Δημοσίων Ἔργων συνεζήτησε τὴν ἵδρυσιν Δημοτικῶν ἐν Ἀθήναις Ψαγείων. Ἐτονίσθη ἡ ἀνάγκη αὐτῶν λόγῳ τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πρωτευούσης.

Αἱ ἐργασίαι θ' ἀρχίσουν ἐντὸς ἓξ μηνῶν καὶ θὰ περατωθοῦν ἐντελῶς ἐντὸς δύο καὶ ἡμίσεος ἐτῶν.

Οὕτως ἐντὸς τριῶν ἐτῶν αἱ Ἀθῆναι θὰ ἔχουν τὰ τελειότερα σφαγεῖα τῆς Εὐρώπης. Ἂς τὸ ἐλπίσωμεν καὶ αὐτό.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐξωραΐσεως τῶν Ἀθηνῶν ἐτέθη ἐνεργότατα αὐτὴ αὕτη ἡ Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος Σοφία. Κατὰ Βασιλικήν Της ἐπιθυμίαν ἐκλήθη ἐνταῦθα ὁ διάσημος ἀρχιτέκτων Μάξων, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸ σχέδιον τῆς πόλεως τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων πόλεων.

Τὰ σχέδια τοῦ Ἄγγλου ἀρχιτέκτονος διὰ τὸν ἐξωραϊσμὸν τῶν Ἀθηνῶν εἶνε καταπληκτικά. Ἀνέγερσις δημοσίων κτιρίων ὡραίων καὶ ἐπιβλητικῶν, χάραξις εὐρυτάτων δρόμων, δενδροφύτευσις, ἄνοιγμα πλατειῶν, ἐξωραϊσμὸς τῶν ἀρχαιολογικῶν τόπων, πάρκα, περίπτερα καὶ ἄνοιγμα νέας λεωφόρου, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ δοθῇ τὸ ὄνομα τῆς Βασιλίσσης Σοφίας, ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Φαληρικῆς ἀκτῆς.

Εἴθε νὰ ἐκτελεσθοῦν ὅλα τὰ μελετώμενα αὐτὰ σχέδια, τὰ ὁποῖα εἶνε προωρισμένα ν' ἀλλάξουν τὴν ὄψιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ τὰς καταστήσουν ἀληθῶς εὐρωπαϊκὴν πόλιν, ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας.

*

Ἀντιπρόσωπος ξένων κεφαλαιούχων, ἐπισκεφθεὶς τὸ Δαφνὶ καὶ τὴν θέσιν Σκαραμαγκᾶ, ἡ ὁποία εἶνε κυριολεκτικῶς ὑπέροχος, ὑπέβαλε προτάσεις περὶ ἐκμεταλλεύσεώς των.

Αἱ προτάσεις περιλαμβάνουν κατασκευὴν διπλῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς δι' ἐκδρομεῖς, ἀλλὰ καὶ φορτηγοῦ. Διότι ἡ ἐπιχείρησις προτείνει νὰ περιλάβῃ καὶ τὴν κατασκευὴν σφαγείων ἐκεῖ.

Μακρὰν ἀπὸ τὰ σφαγεῖα θ' ἀνεγερθοῦν ξενοδοχεῖα, θὰ γίνῃ ἐξέδρα εἰς τὴν θάλασσαν, λουτρῶνες, κέντρα διασκεδάσεων κτλ.

Μακάριοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ ζοῦν μετὰ μίαν ἢ δύο δεκαετίας. Θὰ ἰδοῦν ἀσφαλῶς θαύματα εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ἀττικήν.

*

«Ἔρχομαι εἰς στιγμὴν καθ' ἣν χιλιάδες φιλοπατρίδων Ἑλλήνων, κατοίκων καὶ πολιτῶν τῆς Ἀμερικῆς, διαμένουν ἐνταῦθα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς πατρίδος των. Ὁ λαὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀγάλλεται διότι οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐστάθησαν πιστοὶ εἰς τὴν χώραν των κατὰ τὴν κρίσιμον ὥραν τῆς ἀνάγκης, ἑνοῦται δὲ μετὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος εἰς εὐλαβὲς πένθος ἐπὶ τῶν τάφων τόσων ἡρώων, οἵτινες εὗρον τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν χῶμα».

Εἶνε ἡ ὡραία προσφώνησις τοῦ νέου Προεσβευτοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Γεωργίου Οὐΐλλιαμς κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν διαπιστευτηρίων του πρὸς τὸν Βασιλέα.

Τί εὐγενεῖς λόγοι ἀντιπροσώπου λαοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἐλευθέρου, οἷος ὁ Ἀμερικανικός!

*

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἐκοινοποίησε πρόσκλησιν τῶν στρατευσίμων, πρῶτον τῶν Νήσων καὶ κατόπιν τῆς Μακεδονίας, τῶν γεννηθέντων κατὰ τὰ ἔτη 1892 καὶ 1893. Ἡ Γενικὴ Ἀποθήκη τοῦ Πειραιῶς ἀπέστειλεν ἐγκαίρως τὸν κατάλληλον ἱματισμὸν καὶ ἐξάρτησιν.

Εἰς 30.000 ὑπολογίζονται οἱ μέχρι τοῦδε προσελθόντες νὰ ὑπηρετήσουν στρατεύσιμοι τῶν δύο ἀνωτέρω ἡλικιῶν.

Μετ' ὀλίγον καὶ διαδοχικῶς θ' ἀρχίσῃ καὶ ἡ πρόσκλησις τῶν ἄλλων

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Πρόεδρος τῆς Προσωρ. Κυβερνήσεως τῆς Ἠπείρου.—Ἀρχηγὸς τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος.

ἡλικιῶν ὅπως, ἐκγυμνασθοῦν ὅλαι σιγὰ - σιγά. Οὕτως ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἑτοιμασθοῦν αἱ 600.000 λόγχαι, διὰ τὰς ὁποίας ὡμίλησεν ὁ κ. Πρωθυπουργός, ἕτοιμοι νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν Μεγάλην Πατρίδα ἐναντίον παντὸς ἐχθροῦ.

*

Ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦνται οἱ Ἀθηναῖοι νὰ ἑορτάσθησαν αἱ Ἀπόκρεω, ὅπως ἑορτάσθησαν ἐφέτος εἰς τὴν Πρωτεύουσαν.

Θέλετε διότι ἐξέσπασαν ἀπὸ τὰς τόσας δοκιμασίας καὶ λύπας των τῶν δύο πολέμων, θέλετε διότι εἰς τὰς Ἀθήνας ἐγκατεστάθη, κατὰ τὸ τελευταῖον χρονικὸν διάστημα πολὺς ξένος πληθυσμός, θέλετε ἀκόμη διότι συνέβαλεν εἰς αὐτὸ καὶ ὁ Ὅμιλος τῶν Ἑορτῶν, αἱ ἐφετειναὶ Ἀπόκρεω ἦσαν ἀληθινὸν πανδαιμόνιον. Ἡ ὁδὸς Σταδίου εἶχε μεταβληθῇ εἰς

μέγα σαλόνι, τὸ ὁποῖον ἐδέχετο μασκαρωμένους καὶ ἀμασκάρευτους, διὰ νὰ εὐθυμήσουν, ν' ἀλληλοπειραχθοῦν, νὰ τραγουδήσουν, νὰ χαροῦν.

Αἱ δημαρχικαὶ ἐκλογαί, αἱ ὁποῖαι συνέπεσαν τὰς αὐτὰς ἡμέρας, συνέβαλον εἰς τὴν μεγαλειοτέραν ζωήρευσιν τῶν ἑορτῶν, αἱ ὁποῖαι ἔμειναν πραγματικῶς ἀλησμόνητοι διὰ τὸ αὐθόρμητόν των καὶ τὴν ἀνυπόκριτον εὐθυμίαν των.

Οὔτε ἐπεισόδια πλέον, οὔτε καμμία ἀπὸ τὰς συνηθείας τοῦ παρελθόντος. Καὶ ἐὰν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτὰς καὶ ἀπὸ τὰς ἐκλογάς, δύναται

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ.—Εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τῆς εἰκόνος φαίνεται ὁ ἀείμνηστος ὑπέροχος πολίτης Ι. Βαλαωρίτης, ὁ Διοικητὴς τοῦ τεραστίου οἰκονομικοῦ ἱδρύματος, ἐποπτεύων εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῶν λαχνῶν τῶν κληρώσεων.

ἀσφαλῶς, νὰ συμπεράνῃ ὅτι, οἱ δύο ἔνδοξοι πόλεμοι ἤλλαξαν καὶ τὴν μανταλιτὲ τοῦ λαοῦ. Ἐξευρωπαϊσθῆμεν τελείως.

*

Μεταξὺ τῶν ἄλλων τὰ ὁποῖα εἶπεν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς εἰς τὸν λόγον του πρὸς τὸν λαόν, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπέδειξεν ὅπως, ψηφισθοῦν οἱ ὑποψήφιοι δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Τὰ διὰ τῶν πολέμων ἐπελθόντα ἀποτελέσματα ἐπιβάλλουσιν εἰς ἡμᾶς νέα καὶ μεγάλα καὶ βαρύτατα καθήκοντα. Ἓν ἐκ τῶν καθηκόντων τούτων εἶνε τὸ νὰ κατιστήσωμεν τὰς Ἀθήνας οὐ μόνον πρωτεύουσαν ἀξίαν τῆς μεγαλυνθείσης Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ***κέντρον*** ἐντονωτάτου πολιτισμοῦ, ἀκτινοβολοῦντος καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν».

Καὶ ἐξηκολούθησε:

«Καὶ σήμερον ὅσα ἔχουν νὰ γίνουν μετὰ τοὺς πολιτικοὺς θριάμβους, ὅσα ἔχουν νὰ συντελεσθοῦν, εἶνε ἀχόμη μεγάλα. Οὐ μόνον ἡ ἀνάπτυξις καὶ στερέωσις τῶν κτηθέντων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πλούτου τῆς Χώρας, ἀλλὰ καὶ ἡ πρόοδος αὐτῆς ἐν τῷ πολιτισμῷ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν Τεχνῶν, τῶν Ἐπιστημῶν, τῶν Γραμμάτων, τῆς Βιομηχανίας κτλ.». Ποῖος ἄλλος Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ὡμίλησε ποτὲ κατὰ τοιοῦτον τρόπον;

*

Ὅπως ἦτο ἐπόμενον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐξελέγησαν Δήμαρχοι μὲ καταπληκτικὴν πλειονοψηφίαν, οἱ Κυβερνητικοὶ ὑποψήφιοι κ. κ. Ε. Μπενάκης καὶ Παναγιωτόπουλος.

Ὁ κ. Μπενάκης ἐτόνισε συγκεκινημένος ὅτι, θ' ἀφιερώσῃ ὅλας του τὰς δυνάμεις διὰ τὴν ἐξυγίανσιν τῆς πόλεως καὶ τῶν προαστείων της, ἐξηγήσας ὅτι, ὅπως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν προάστεια ἄνευ τῶν Ἀθηνῶν, οὕτω δὲν δύναντται νὰ ἐννοηθῇ πόλις, ὡς αἱ Ἀθῆναι, μὲ ἀξιώσεις μεγαλυπόλεως, ἄνευ προαστείων.

Καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ σωστό!

*

Εἰς τὰς 5 Μαρτίου ἔγινεν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐπιβλητικὸν μνημόσυνον διὰ τὸν Ἐθνομάρτυρα καὶ ἀλησμόνητον Βασιλέα Γεώργιον.

Ἕνας χρόνος παρῆλθεν ἤδη ἀπὸ τῆς ἐπαράτου ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ἕνας ἔκφυλος ἐπυροβόλησεν ἐναντίον τοῦ ἱεροῦ προσώπου τοῦ πολυφιλήτου Ἄνακτος καὶ τὸν ἐφόνευσεν, ἀλλὰ ἡ μνήμη Του παραμένει ζωηρὰ μεταξὺ τῶν ὑπηκόων Του, οἱ ὁποῖοι Τὸν ἐλάτρευον, ὅπως θὰ παραμείνῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα καὶ ἐν ὅσῳ ὑφίσταται Ἑλληνικὸν Ἔθνος θὰ ἠνημονεύῃ τὸ ὄνομα τοῦ Κόδρου αὐτοῦ τῆς Νέας Ἑλλάδος.

*

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Περιθάλψεως τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων διωργάνωσε γενικὸν ἔρανον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου ἡμέρας τῆς Ἀλώσεως τῶν Ἰωαννίνων.

Ὅλαι αἱ γνωσταὶ Κυρίαι καὶ Δεσποινίδες τῆς πόλεώς μας, ἐφωδιάσθησαν μὲ τοὺς σχετικοὺς κουμπαράδες καὶ σημαιΐτσες καὶ ἀπὸ πολὺ ἑνωρὶς κατέλαβεν ὅλας τὰς στρατηγικὰς τοποθεσίας τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ ἔρανος εἶχε διοργανωθῇ μὲ τόσην στρατηγικὴν τέχνην ὥστε, δὲν ὑπῆρξεν Ἀθηναῖος πλούσιος ἢ πτωχός, ἐπίσημος ἢ ἀνεπίσημος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἔδωσε τὸν ὀβολόν του. Τ' ἀποτελέσματα τοῦ Ἐράνου ἦσαν ἀρκετὰ ἱκανοποιητικά, ἰδίως εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ κατὰ δεύτερον λόγον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

*

Ὁ Κραταιὸς μονάρχης τῆς Γερμανίας εὑρίσκεται κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Κέρκυραν. Ἦλθε διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἐπί τινα χρόνον εἰς τὸ Ἀνάκτορόν του τὸ «Μὸν Ρεπό».

Ἡ Βασιλικὴ μας Οἰκογένεια ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς Κέρκυραν ὅπως, χαιρετίσῃ τὸν κραταιὸν συγγενῆ της. Ὁ Πρωθυπουργὸς ἐπίσης ἐπῆγε νὰ Τοῦ ὑποβάλῃ τὰ σέβη του.

Ὁ Κάϊζερ περνᾷ τὸν καιρόν του ἐποπτεύων ἐκεῖ τὰς ἀνασκαφάς, αἱ ὁποῖαι γίνονται, ἢ κάμνων διαφόρους μακρυνοὺς περιπάτους. Δὲν ἠθέλησε δὲ νὰ δεχθῇ καμμίαν ἐπιτροπὴν τῶν Ἠπειρωτῶν, δικαιολογηθεὶς ὅτι, τὸ ταξεῖδι του τὸ ἔκαμε μᾶλλον διὰ ν' ἀναπαυθῇ καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ κανένα ἐπίσημον χαρακτῆρα.

*

Τραγικὸν δυστύχημα εὗρε τὸν διοικητὴν τῆς Ἐθνικῆς μας Τραπέζης. Ὁ Ἰω. Βαλαωρίτης μετὰ τῶν ἀδελφῶν κ.κ. Ἐμπειρίκου ἐξέδραμεν εἰς θαλασσίαν ἐκδρομὴν μ' ἕνα κότερο. Παρὰ τὸν λιμενοβραχίονα Θεμιστοκλέους τὸ ἀτμόπλοιον «Ποσειδὼν» προσέκρουσεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἔκοψε εἰς δύο. Οἱ ἐπιβάται του εὑρέθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκ τῶν κυμάτων τῆς ὁποίας διεσώθησαν ὅλοι, ἐκτὸς τοῦ Βαλαωρίτου, ὁ ὁποῖος ἔπαθε συμφόρησιν καὶ ἐξέπνευσε μετ' ὀλίγον εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Πειραιῶς. Ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ Βαλαωρίτου ἐνέπλησε βαθυτάτης λύπης τὸ Πανελλήνιον. Υἱὸς τοῦ Ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Ἀριστ. Βαλαωρίτου, ἐνωρὶς ἀτακατέλαβε διαπρεπῆ θέσιν εἰς τὸν τραπεζιτικόν μας κόσμον. Ὡς Διοικητὴς τοῦ πρώτου Ἐθνικοῦ Τραπεζιτικοῦ καταστήματος κατώρθωσε νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τοὺς δύο πολέμους, τοὺς ὁποίους διεξήγαγεν ἡ Ἑλλὰς καὶ νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κολλοσιαῖα ποσά, ἄνευ τῶν ὁποίων θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ διεξαχθοῦν μετ' ἐπιτυχίας οἱ δύο ἔνδοξοι πόλεμοι.

Τὴν κηδείαν του, ἡ ὁποία ἔγινε μὲ συνοδείαν ἀμετρήτων στεφάνων, παρηκολούθησεν ὁ κ. Πρωθυπουργός, ἀντιπρόσωπος τοῦ Βασιλέως, ὅλοι οἱ ἐπίσημοι καὶ πλῆθος κόσμου ἐν βαθείᾳ συγκινήσει.

*

Εἴχομεν καὶ μονομαχίαν μεταξὺ τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς κ. Ζαβιτσιάνου καὶ τοῦ πρώην Πρωθυπουργοῦ κ. Θεοτόκη. Τὸ ἐπεισόδιον προεκλήθη, ἐν ὀλίγοις, ἐκ μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Ζαβιτσιάνου, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς προϊοῦσαν ἐφημερίδα καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐκρίνετο αὐστηρῶς ἡ πολιτικὴ τοῦ κ. Βενιζέλου. Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐγράφη πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ὁ κ. Ζαβιτσιάνος τότε ὡμίλησε δριμύτατα ἐναντίον τῆς πολιτικῆς τοῦ κ. Θεοτόκη. Μερικαὶ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν ὅτι, ἀνεγράφησαν εἰς τὰ πρακτικὰ βαρεῖαι φράσεις εἰς βάρος τοῦ πρώην Πρωθυπουργοῦ. Ὁ κ. Θεοτόκης προεκάλεσε νέαν συζήτησιν ἐξ ἧς προεκλήθη καὶ ἡ μονομαχία. Ἡ μονομαχία ἔγινεν εἰς τὸ κτῆμα τοῦ κ. Σούτσου, ἀπὸ ἀποστάσεως 25 βημάτων, εὐτυχῶς ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀλλὰ ἄνευ καὶ συμφιλιώσεως τῶν ἀντιπάλων. Ἐπιστρέφομεν, βλέπετε, εἰς τοὺς ἱπποτικοὺς χρόνους.

*

Πρώτην φορὰ ἐφέτος ἑορτάσθη ἡ Ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25 Μαρτίου μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν τὸν ὁποῖον ἀπαιτεῖ ἡ μεγάλη αὕτη ἡμέρα. Διότι πρὸ τῶν ἐνδόξων πολέμων μας, ὁ πανηγυρισμὸς τῆς 25 Μαρτίου, τῆς ἐπετείου ἡμέρας, τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀνεξαρτησίας εἶχε καταντήσῃ πλεον πολὺ τυπικός. Μετὰ τὸν ἀτυχῆ μάλιστα πόλεμον τοῦ 97 ἡ ἡμέρα τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς, ἀντὶ νὰ εἶνε ἡμέρα χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἦτο ἡμέρα τύπων καὶ ἐλέγχου συνειδήσεως. Εἶνε ἀδύνατον κάθε ἀληθὴς πατριώτης νὰ μὴν ἠσθάνετο ἀκουσίως τὴν ἡμέραν ἐκείνην κάποιο παράπονον καὶ νὰ μὴ ἔλεγε μέσα του ὅτι, δὲν εἴμεθα ἄξιοι ἀπόγονοι τῶν μεγάλων Ἀγωνιστῶν τοῦ 21. Σήμερον ὅμως, διὰ πρώτην φοράν, ἠσθάνετο ὁ καθεὶς ὑπερηφάνειαν δικαιολογημένην ἀπὸ τὰς περιστάσεις. Οἱ πανηγυρίζοντες τὴν Ἐθνικὴν ἑορτὴν ἦσαν οἱ πολεμισταὶ τοῦ Μπιζανίου καὶ τοῦ Σαραντάπορου, τοῦ Κιλκὶς καὶ τῆς Τζουμαγιᾶς, καὶ Ἐκεῖνος τὸν Ὁποῖον ἐβγῆκαν νὰ ζητωκραυγάσουν ἦτο αὐτὸς ὁ Στρατηλάτης Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ' ὅστις τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὴν Δόξαν καὶ τοὺς ἐνίσχυσε τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶνε ἄξιοι ἀπόγονοι ὄχι μόνον τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Μπότσαρη, ἀλλὰ καὶ τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν Σαλαμινομάχων. Εἴθε πάντοτε ἡ ἡμέρα τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς νὰ μᾶς δίδῃ ἀφορμὴν παρομοίων αἰσθημάτων καὶ σκέψεων εὐγενῶν.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1913

ΣΤΡΑΤΟΣ – ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ – ΓΡΑΜΜΑΤΑ – ΤΕΧΝΑΙ

Ο παρελθὸν ἔτος 1913 εἶνε τὸ ἔτος τῆς πραγματοποιήσεως τῶν μεγαλειτέρων πόθων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὰ μεγάλα κοσμοϊστορικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἤρχισαν τὸ 1912, συνεχίσθησαν καὶ τὸ ἀκόλουθον τελευτῆσαν ἔτος. Ἡ πρώτη τοῦ 1913 εὗρε τοὺς Συμμάχους διαπραγματευομένους εἰς τὸ Λονδῖνον τὴν Εἰρήνην μὲ τὴν Τουρκίαν. Ὁ στρατός μας ἐμάχετο ἔξωθι τῶν Ἰωαννίνων, τὴν 5 δὲ Ἰανουρίου ἔγινεν ἡ παρὰ τὴν Λῆμνον ἀλησμόνητος ναυμαχία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκρίθη ἡ τελικὴ ὑπεροχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στόλου. Ἡ Τουρκία τότε, ἀπολέσασα πᾶσαν ἐλπίδα, συγκατετέθη νὰ παραχωρήσῃ τὴν Ἀδριανούπολιν εἰς τοὺς συμμάχους καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν τύχην τῶν νήσων εἰς τὰς Δυνάμεις.

Τότε ὅμως ἐξεδράχη ἐπαναστατικὸν κίνημα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἡ Κυβέρνησις Κιαμὴλ ἀνετράπη, ἐφονεύθη δὲ καὶ ὁ ἀρχιστράτηγος Ναζήμ. Οἱ Νεότουρκοι, οἱ ὁποῖοι ἀνῆλθον ἐκ νέου εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἐχθροπραξιῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἤργησαν ν' ἀρχίσουν ἐναντίον τῶν Βουλγάρων. Ἐν τῷ μεταξὺ αὐτῷ ἀνῆλθεν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ὡς διάδοχος τοῦ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ' ὁ πολὺς Μητροπολίτης Χαλκηδόνος Γερμανὸς ὁ Ε'.

Ο ΝΕΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

Τὰ μόνα σημεῖα, τὰ ὁποῖα κατεῖχον οἱ Τοῦρκοι τότε, ἦσαν τὰ Ἰωάννινα, ἡ Σκόδρα καὶ ἡ Ἀδριανούπολις. Οἱ Νεότουρκοι, βλέποντες τὴν ἀδυναμίαν των, ἐζήτησαν πάλιν τὴν μεσολάβησιν τῶν Δυνάμεων. Τὴν 19 Φεβρουαρίου προέβησαν αὗται εἰς διάβημα παρὰ τοῖς Συμμάχοις πρὸς ἐπανάληψιν τῶν διαπραγματεύσεων. Δύο ἡμέρας ὅμως ἀργότερον τὰ Ἰωάννινα ἔπιπτον, ὁ δὲ στρατηλάτης Διάδοχος Κωνσταντῖνος εἰσήρχετο εἰς τὴν ὠνειρευμένην πόλιν νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος.

Τὴν χαρὰν τῆς μεγάλης αὐτῆς νίκης ἐκάλυψεν ἡ δολοφονία τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', ὅστις ἔπεσεν ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης θῦμα τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν Πατρίδα Του. Τὸ Ἔθνος ἔκλαυσεν εἰλικρινῶς τὸν Ἐθνομάρτυρα Βασιλέα Του, ἀλλὰ ἐχαιρέτησε μετ' ἀλαλαγμῶν χαρᾶς τὴν ἄνοδον εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Τουρκοφάγου Στρατηλάτου Διαδόχου Κωνσταντίνου.

Τὴν 2 Μαρτίου ὁ Ἑλληνικὸς Στόλος κατέλαβε τὴν Σάμον.

Τὴν 10 Ἀπριλίου ἔπεσεν ἡ Σκόδρα, ὀλίγον δὲ βραδύτερον καὶ ἡ Ἀδριανούπολις, χάρις εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν γενναίων Σέρβων. Ἡ Τουρκία τότε ἀπαυδήσασα ἐπανέλαβε τὰς διαπραγματεύσεις εἰς τὸ Λονδῖνον, αἱ ὁποῖαι κατέληξαν εἰς τὴν ὑπογραφὴν τῆς Εἰρήνης τὴν 10 Μαρτίου. Διὰ τῆς Λονδινείου συνθήκης ἡ Τουρκία ἐγκατέλειπεν ὑπὲρ τῶν Συμμάχων νικητῶν ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς της κτήσεις, ἐκτὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ μακρᾶς λωρίδος τῆς Θράκης, ἀρχομένης ἀπὸ Μηδείας καὶ τελευτώσης εἰς Αἶνον. Ἐκ παραλλήλου ὅμως ἡ Διπλωματία εἰργάζετο εἰς Λονδῖνον διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἀλβανικοῦ κράτους εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος, τῆς Σερβίας καὶ τοῦ Μαυροβουνίου, τὸ ὁποῖον ὑπερεώθη νὰ ἐκκενώσῃ τὴν Σκόδραν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐτίθετο ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς διανομῆς.

Ἡ ἄπληστος Βουλγαρία ἐζήτει τὴν μερίδα τοῦ λέοντος. Εὐτυχῶς ὁ κίνδυνος συνέσφιξε τὰς σχέσεις τῶν Σέρβων καὶ τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὸ πλευρὸν τῶν ὁποίων ἐτέθησαν καὶ οἱ Μαυροβούνιοι. Οἱ κατὰ τὸν Μάϊον παρὰ τὸ Παγγαῖον αἱματηραὶ μάχαι τῶν Βουλγάρων κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐσημείωσαν τὰ προεόρτια τοῦ δευτέρου πολέμου. Οἱ Βούλγαροι δὲν ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν τοῦ Τσάρου, ὅπως κανονίσουν φιλικῶς τ' ἀναφυέντα ζητήματα μεταξὺ τῶν Συμμάχων. Εἰς τὴν Σόφιαν ἐπεκράτησαν οἱ σωβινισταὶ ὑπὸ τὸν Δάνεφ, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον εἰς χεῖρας καὶ τὴν κυβέρνησιν. Οὕτω τὴν 17 Ἰουνίου ὁ Βουλγαρικὸς στρατός, ἄνευ κηρύξεως ἐπισήμου πολέμου, ἤρξατο γενικῶς αἰφνιδιαστικῆς ἐπιθέσεως καθ' ὅλον τὸ μέτωπον τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Σερβικοῦ στρατοῦ. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐζωγρεῖτο ἡ Βουλγαρικὴ φρουρὰ τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ Στρατηλάτης Κωνσταντῖνος, ὡς Βασιλεὺς πλέον, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀνδρείου στρατοῦ Του, καὶ ἐπέτεσεν ὡς λέων ἐναντίον τῶν φοβερῶν ἐχθρῶν. Ἡ μάχη τοῦ Κιλκὶς καὶ τοῦ Ἀλμπάνκιοϊ τὴν 21 Ἰουνίου ἀπέδειξε τὴν μεγάλην δύναμιν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἔγραψε τὴν πλέον χρυσῆν σελίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Μετ' ὀλίγον ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, ἀκατάσχετος καὶ τροπαιοῦχος, κατελάμβανεν ἀλληλοδιαδόχως τὸν Λαχανᾶν, τὴν Νιγρίταν, τὴν Γευγελῆν, τὴν Δοϊράνην καὶ τὴν Στρώμνιτσαν, κατόπιν αἱματηροτάτων καὶ νικηφόρων μαχῶν. Ἔπειτα τὴν κατάληψιν τοῦ Νευροκοπίου ὑπὸ τοῦ στρατοῦ μας ἠκολούθησεν ἡ ἅλωσις τοῦ Δεμὶρ-Ἰσάρ καὶ τῶν στενῶν τῆς Κρέσνας, ἡ μάχη τοῦ Σεμετλῆ καὶ τῆς Τζουμαγιᾶς καὶ ἡ ὑποχώρησις τῶν Βουλγάρων εἰς τὸ Βουλγαρικὸν ἔδαφος. Ὁ ὑποχωρῶν Βουλγαρικὸς στρατὸς ἐπλήρωσε φρίκης τὴν Μακεδονίαν, πυροπλήσας ὁλοκλήρους πόλεις καὶ φονεύσας ὁλοκλήρους πληθυσμούς.

Ὁ Σερβικὸς Στρατὸς ἐξ ἄλλου προήλαυνε νικηφόρως, ὁ Ρουμανικὸς στρατὸς εἰσέβαλλεν εἰς τὸ Βουλγαρικὸν ἔδαφος καὶ ἔφθανε μέχρι τῶν τειχῶν τῆς Σόφιας, ὁ δὲ Τουρκικὸς ἀνακατελάμβανεν ὅλην σχεδὸν τὴν Θράκην μετὰ τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἐκτὸς τῶν παραλίων, τὰ ὁποῖα κατεῖχοντο ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στόλου.

Καταπεπονημένοι οἱ Βούλγαροι ἐξελιπάρησαν τότε τὴν μεσολάβησιν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Τὴν 17 Ἰουλίου ὑπεγράφη ἐν Βουκουρεστίῳ ἡ ἀνακωχή, τὴν 28 δὲ Ἰουλίου ἡ Εἰρήνη, διὰ τῆς ὁποίας ἐτίθετο τέρμα εἰς τὴν τόσην αἱματοχυσίαν.

Διὰ τῆς Συνθήκης ταύτης τοῦ Βουκουρεστίου ἡ Ἑλλὰς ἐδιπλασιάζετο. Τὰ ὅρια αὐτῆς περιέκλειον ὁλόκληρον τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν καὶ ἐξῆπλοῦντο μέχρι τοῦ Νέστου. Ἐνῷ ἡ Βουλγαρία, λαβοῦσα μέρος μόνον μικρὸν τῆς Μακεδονίας, τὸ ἀγονότερον, εἶδεν ἀποσπώμενον ὁλόκληρον τμῆμα ἐκ τῆς χώρας της καὶ προσαρτώμενον εἰς τὴν Ρουμανίαν, τὴν δὲ Τουρκίαν ἐπανακτῶσαν τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς Θρᾴκης.

*

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1913 διωρίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Πανεπιστήμιον νέος καθηγητὴς τῆς Λατινικῆς ὁ κ. Κακριδῆς. Ἐτελέσθησαν οἱ ἑξῆς διαγωνισμοί: 1) Τῆς Ἑταιρείας τῶν Θεατρ. Συγγραφέων, πρὸς συγγραφὴν μονοπράκτου θεατρικοῦ ἔργου. Ἐβραβεύθησαν 4. 2) Τοῦ Ἀβερωφείου δραματικοῦ τοῦ Ὠδείου: Ἐβραβεύθη ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς τοῦ κ. Προβελεγγίου. 3) Τῆς Γλωσσικῆς Ἑταιρείας: Ἐβραβεύθησαν 14 μονογραφίαι. 4) Τοῦ «Συλλόγου τῶν Ὠφελίμων Βιβλίων» πρὸς συγγραφὴν διηγήματος: Ἐβραβεύθησαν 5. Προεκηρύχθησαν ἐπίσης ὁ Κόντειος γλωσσικὸς ἀγών, ὁ Σγούτειος νόμος ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ὁ διαγωνισμὸς διὰ ποιήματα τοῦ στρατιώτου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν.

Καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις ἔγιναν τρεῖς: Τῆς κυρίας Φλωρᾶ, τοῦ κ. Φερεκύδη καὶ τοῦ κ. Μποκατσιάμπη. Ἐκ τῶν καλλιτεχνῶν μας ὁ κ. Χατζῆς εἰργάσθη ὁλόκληρον θαλασσογροφίαν, ἀναπαριστῶσαν τὴν ἔνδοξον ναυμαχίαν, οἱ δὲ κ.κ. Ῥοῖλός, Στρατηγός, Κογεβίνας καὶ Ῥομαΐδης εἰς πολεμικοὺς πίνακας. Ὁ κ. Ἰωαννίδης ἐφιλοτέχνησε τὴν προσωπογραφίαν τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου καὶ τοῦ Βότση, ὁ κ. Μαθιόπουλος τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ὁ κ. Θωμόπουλος τὸν Πόλεμον κ.τ.λ.

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις διέλευσίν Του ἐπεσκέφθη εἰς τὸ ἀτελιέ του τὸν διάσημον Ἕλληνα γλύπτην κ. Κ. Δημητριάδην τὸν ὁποῖον καὶ ἐπαρασημοφόρησεν.

Ὁ ἀποθανὼν Κολοσσόκας ἄφησε μέγα κληροδότημα διὰ τὴν ἵδρυσιν Μεγάλου Καλῶν Τεχνῶν εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Νέα ἔργα εἰς τὸ θέατρον ἐδόθησαν: Τὸ «Ἄσπρο καὶ Μαῦρο» τοῦ κ. Μελᾶ. «Ὁ κ. Θαλερὸς» τοῦ Φτέρη. «Ὁ κορυφὸς πόθος» καὶ «Τὸ πληγωμένο χελιδόνι» τοῦ κ. Διδωρίκη. «Τὸ Ζευγάρωμα» τοῦ κ. Ξενοπούλου. «Ἡ Βουλγάρα» καὶ «ἡ Καρδερίνα» τοῦ κ. Δημητρακοπούλου. «Ὁ Σπαραγμὸς» τοῦ κ. Τσοκοπούλου. «Τὸ Ἀγριολούλουδο» τοῦ Βερνουδάκη. «Γιάνα» Παύλου Ρ. «Τὸ Μελένικο» κ. Δεπάστα. «Τὸ Λαχεῖον τοῦ Στόλου» Μιχαλοπούλου. «Νεαπολίτικο σούσουρο», «Στενὰ τῆς Κρέσνας», «Μεταξουργιώτικο ταβατοῦρι» τοῦ κ. Λαΐου. «Βουλγαροκτόνοι» κ. Θωμᾶ. «Ἐθελοντὴς» κ. Περεσιάδου. «Κουραμπιέδες», «Τὰ Εὐζωνάκια μας» κ. Κοπακάκη. «Ἡ Δνς Καραμπίνα» κ. Καραβία. «Ἡ Ἑλληνοποῦλα τῶν Γιαννιτσῶν» κ. Κούρτη. «Κωνσταντῖνος ὁ Βουλγαροκτόνος» τοῦ κ. Γαλανοῦ. «Ἀθηναϊκὰ Σκίτσα» κ. Γεωργοπούλου. «Ὁ Πατατίας στὸν πόλεμο», «Σεϊτὰν ἀσκέρι» κ. Μουστάκα, τὰ «Παναθήναια», τὸ «Πανόραμα» καὶ τὸ «Καρνέ». ὑπερέτται, «Ἡ Ὡραία Βλαχοποῦλα» τοῦ κ. Μαστρεκίνη καὶ τὸ «Ἀποκρηάτικο Ὄνειρο» τῆς Δος Λαμπίρη.

Συναυλίαι ἐδόθησαν: Ἐλπίδος Καλογεροπούλου, Νίνας Φωκᾶ, Ἡλέκτρας Παπαγεωργακοπούλου, Εὐτυχίας Καμπανάκη, Δ. Δούνη καὶ Σαῖφερ, δύο τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, δύο τοῦ Ὠδείου Λόττνερ καὶ μία τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας.

Ἄλλα μουσικὰ γεγονότα: Ὁ κ. Καλομοίρης ἐμελοποίησε τοὺς «Ἰάμβους καὶ Ἀναπαίστους» τοῦ κ. Παλαμᾶ, ὁ ἐν Παρισίοις κ. Μάριος Βάρβογλης ἔκαμε μελόδραμα τὴν «Ἀγίαν Βαρβάραν», λυρικὸν δρᾶμα τοῦ κ. Σκίπη.

Διαλέξεις: Ἡ ἱδρυθεῖσα Ἑταιρεία τῶν Διαλέξεων ἐνεφανίσθη μὲ 16 κονφερανσιὲ εἰς τὸ Φουαγιὲ τοῦ Βασιλικοῦ: Τὸν Μητροπολίτην Κιτίου, τοὺς κ. κ. Διδωρίκην, Πολέμην, Φραντζῆν, Σβορῶνον, Ἀνδρεάδην, Δαμβέργην, Νιρβάναν, Ἄννινον, Δεληκατερίνην, Δημητρακόπουλον, Καμπούρογλου, Δαραλέξην, Τσοκόπουλον καὶ τὰς κ. κ. Δημητρακοπούλου καὶ Κατσίγρα. Εἰς τὸν Παρνασσὸν ἐδίδαξαν οἱ κ. κ. Λάμπρος, Ἀδαμαντίου, Ζέγγελης, Ἀποστολίδης, Χόνδρος, καθὼς καὶ οἱ κ. κ. Σωτηριάδης, Παπαχατζῆς καὶ οἱ Ἐπίσκοποι Καβάλλας καὶ Καλαβρύτων, εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἡ κ. Λογοθετοπούλου καὶ εἰς τὴν Ἀρχ. Ἑταιρείαν ὁ κ. Σωτηρίου.

Ἀπέθανον συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχναι: Ὁ ζωγράφος Λεμπέσης, οἱ ἠθοποιοὶ Παντόπουλος καὶ Λεκατσᾶς, ὁ συγγραφεὺς Ζάννος, οἱ δημοσιογράφοι Σπανδωνῆς, Στεφανόπολις, Σαρδέλλης (Βουκουρεστίου), Βενετσανάκης (Ἀμερικῆς), Καλαμίδας, Οἰκονόμου, οἱ ποιηταὶ Μαρτζώκης καὶ Καψοκέραλος, ἡ μουσικὸς Ἀθηνᾶ Σερεμέτη, οἱ συγγραφεῖς-ἰατροὶ Καμπούρογλους καὶ Ζαμπακός, ὁ λαογράφος Κληρονόμος.

Ἐξεδόθησαν: Ἱστορικὰ καὶ τοπωνυμικὰ χρονικῶν Μορέως ὑπὸ Σ. Δραγούμη. Περὶ Ἱερωσύνης, Παπαδοπούλου. Τὸ Ἅγιον Ὄρος, Μεταξάκη. Λόγοι καὶ ὑπομνήματα, Καρολίδου. Πολεμικαὶ Σελίδες, Μελᾶ. Ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν, Τσοκοπούλου. Ὁ Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος, Ἀποστολίδου. Ἱστορία Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, Οἰκονομοπούλου. Καταστροφὴ τοῦ Δράμαλη, Βαρδουνιώτου. Ὁμηρικὰ ἔπη, Γιοτσαλίτη. Φιλοσοφικαὶ Μελέται, Βορέα. Διαθήκη φιλοσόφου, Βρισιμιτζάκη. Ἀρχισυντάκτης, Ταγκοπούλου. Θεατρικὰ ἔργα, Ξενοπούλου. Ῥοδόπη, Ποριώτου. Ἀγνή, Ψυχάρη. Τραγούδια τοῦ Γένους, Τρόπαια, Στρατήγη. Ἀνθολογία Γάλλων ποιητῶν, Σημηριώτη. Ἡμερολόγια: Ἑλλάδος, Ἐγκυκλοπαιδικόν, τοῦ Σκόκου, Ἀνατολικόν, Μικρασιατικόν, Δεύκωμα Δωδεκανήσων, Κρητικὸν Ἡρῶον, τοῦ Βρεττοῦ, τὸ Πανόραμμα τοῦ πολέμου.

Νέαι ἐφημερίδες: «Νέα Ἑλλάς», «Ἔθνος», «Σημαία».

Νέα περιοδικά: «Πανελλήνιον», «Ἐπιστήμων», «Νέον Φῶς». «Νέα Γενεά», «Ἐργασία», «Ὁρμή», «Ποιητικὴ Ἔκδοσις», «Παιδικὴ Προστασία», «Παρθενὼν» κ.τ.λ.

* * *

Ο ΝΕΟΣ ΓΕΙΤΩΝ ΜΑΣ, Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Α'

Ὁ φαινομενικὸς σκοπὸς τοῦ λιβέλλου αὐτοῦ ἦτο νὰ διασκεδάζῃ τὴν ἀριστοκρατικὴν τάξιν τῶν Ἑταιρῶν, ἀλλὰ ὁ πραγματικὸς σκοπὸς του ἦτο νὰ ἐξερεθίζῃ τὸ μῖσος τῶν παλαιῶν κομμάτων.

Οἱ φανατικοί, οἱ ὁποῖοι θ' ἀπεστρέφοντο βεβαίως τὸ ὄργανον αὐτὸ τῶν μεγάλων ἑταιρῶν καὶ τῶν λοιπῶν τῆς Ἀστάρτης ἱερειῶν, τὸ στολισμένον μὲ αἰσχρὰς εἰκόνας, τὸ ὑπεδέχοντο ἀπ' ἐναντίας μὲ μεγάλην σπουδὴν καὶ μὲ μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν, καὶ δὲν ἐδυσκολεύοντο καθόλου νὰ πληρώσουν τὴν ὑπέρογκον τιμὴν τῆς συνδρομῆς τοῦ φύλλου.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς δὲν ἠπατᾶτο, ὅταν ἔγραφεν ὅτι, κανεὶς λαὸς δὲν εἶχε τὸ πνεῦμα τόσον σατυρικόν, ὅσον ὁ Αἰγυπτιακὸς καὶ ὅτι, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οἱ Αἰγύπτιοι ὡμοίαζον καταπληκτικῶς πρὸς τοὺς Γαλάτας.

Περὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων δὲν ἐγένετο κανεὶς λόγος. Ὁ Ἑλληνικὸς ἐν τούτοις λαὸς ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδας. Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου δὲν ἦσαν ἄλλο ἢ σχόλια τῶν γεγονότων τοῦ Βασιλικοῦ οἴκου τῆς Μακεδονίας. Ἱστορικαὶ ἐν τούτοις εἶνε καὶ αἱ ἐφημερίδες τῆς Βάρδου.

Ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι πολῖται ἐζοῦσαν δημοσίως, ὁ δὲ Δημοσθένης παρίστανεν αὐτοὺς περιερχομένους τὴν Ἀγορὰν καὶ ἐρωτῶντας: «Εἴ τι καινὸν ἐστι» δηλαδή: ***Τί νέα ἔχουμε;*** εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι, ἦσαν περίεργοι νὰ μανθάνουν πᾶν ὅ,τι συνέβαινε γύρω των.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

* * * (ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ) * * *

Ἐὰν δὲν ἠμποροῦμεν νὰ καθορίσωμεν ποῖον ρόλον ἔπαιξεν ἡ Δημοσιογραφία εἰς τοὺς Κινέζους, τῶν ὁποίων ὁ θρυλλούμενος πολιτισμὸς ἀνάγεται, εἰς τὰς διαφόρους αὐτοῦ διαβαθμίσεις, εἰς παλαιοτέρους χρόνους, ἠμποροῦμεν ὅμως ἀσφαλῶς νὰ γνωρίζωμεν σήμερον ὅτι, οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον μαζὶ μὲ τὰ Χρονικά, μὲ τὰ ὁποῖα ἔκαμον γνωστὰς τὰς ἐπισήμους πράξεις εἰς τοὺς διοικητάς, καὶ μερικὰ φύλλα προωρισμένα νὰ κεντοῦν τὴν περιέργειαν τῶν ἀργοσχόλων. Ὁ περίφημος πάπυρος τοῦ Τουρίνου, ὁ ὁποῖος πραγματεύεται τὰ περὶ τοῦ Βασιλέως Ραμσῆ τοῦ Γ' ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν περὶ τούτου ἀπόδειξιν.

Τὸ Λοῦβρον, τὸ περίφημον τοῦτο μουσεῖον τῶν Παρισίων, κατέχει εἰς τὰς πλουσιωτάτας του συλλογὰς παπύρων, πλεῖστα ἀνεξάρτητα φύλλα ἐπισήμων Χρονικῶν, διαφόρων ἐποχῶν, ἅτινα ἀντεγράφησαν ἀργότερον ἐπὶ στηλῶν.

Εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἐγγράφων αὐτῶν, τὸ ὁποῖον χρονολογεῖται ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Τουθμῶνος (1750 π.Χ.) ὁ Δζᾶ, ὡς ἐκαλεῖτο ὁ ἐκτελῶν χρέη πρωθυπουργοῦ καὶ ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Μπεχμάρα, ὁμιλεῖ περὶ τῶν γενικῶν διαταγῶν, αἵτινες ἐδόθησαν ὑπὸ τῆς «Ἐπισήμου Ἐφημερίδος» καὶ ἀσχολεῖται περὶ τῶν ἐντολῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν εἰς τοὺς «Σάρ». Ἄλλοι πάπυροι τῆς ἐποχῆς τοῦ Βασιλέως Ἀπρία μᾶς παρέχουν τὰς αὐτὰς περίπου πληροφορίας.

Ὁ Ἡρόδοτος μᾶς ἔδωκεν ἤδη ἀποσπάσματα τῶν «Σατυρικῶν ἐφημερίδων» τῶν συγχρόνων τοῦ Φαραώ. Ἀλλὰ τὸ Δημοτικὸν Χρονικὸν τοῦ Λούβρου ἤδη μᾶς πληροφορεῖ ὅτι, ὑπῆρχε καὶ «Ἐφημερὶς τῆς Αὐλῆς», ἡ ὁποία ἐξεδίδετο μετὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ναβουχοδονόσορος εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Ἀπρία.

Τὸν λίβελλον τοῦτον, τὸν ὁποῖον οἱ δυσηρεστημένοι μετέδιδον ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεγράφοντο ὅλες ***ἡ κουκουσουριὲς*** τῶν συνοικιῶν, καὶ περιεγράφοντο ἐκτενῶς τὰ νυκτερινὰ ὄργια τοῦ Βασιλέως εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Μοίριδος, τὸν ἀντήμειβον πλουσίως οἱ Ἑβραῖοι κολλυβισταί.

ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ — Ο ΑΚΑΡΝΑΝ ΝΙΚ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον τεῦχος]

Τοῦ *φιλοπάτριδος Μαυρομμάτη, ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς καρδίας, θὰ ἐξήρχοντο φιλτατοὶ λόγοι, ἂν τὴν σήμερον ἔζη, κατὰ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων γαλλομανῶν καὶ ξενομανῶν. Εἰς τὴν Ἑπτάνησον ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐδιδάσκετο, ἐφ' ὅσον οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι ἐπέτρεπον, καὶ εἰς δημόσια σχολεῖα καὶ δὴ ἰδιωτικά*[1]. *Ἐν Ἑπτανήσῳ ἀνεφάνησαν πολλοὶ συγγραφεῖς γράψαντες τὴν Ἑλληνικήν. Ὁ Κερκυραῖος Νικόλαος Σοφιανὸς εἶναι ὁ πρῶτος διαμορφωτὴς τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης καὶ ἐσκέπτετο διὰ νὰ λάβουν οἱ Ἕλληνες ἐθνοπρεπῆ ἐκπαίδευσιν. Καὶ ἔζη πρὸ τετρακοσίων ἐτῶν. Καὶ ὁ κερκυραῖος Νικηφόρος Θεοτόκης εἶναι ὁ πρῶτος, ὅστις λαμπρῶς ἐκήρυττε καὶ ἔγραφε τὴν καθαρεύουσαν, διὸ ὁ Σάθας ὀρθῶς γράφει ὅτι, ὁ Θεοτόκης δικαίως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ μόνος μορφωτὴς τῆς σήμερον γραφομένης καὶ ὑπὸ πάντων ἐννοουμένης κοινῆς ἡμῶν διαλέκτου*[2].

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἔργων τοῦ Μαυρομμάτη εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς:

Εὑρισκόμενος εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅτε πάντες ἔκαιον λίβανον πρὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ ὁ Μαυρομμάτης ἐδημοσίευσεν ἰταλιστὶ «Πινδαρικὰς ᾠδάς», ὅπως παρακινήσῃ τὸν Μέγαν Γαλάτην νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: «Odi Pindariche a Napoleone per la libertà della Grecia di N. Mauromati» Τότε ἐδημοσίευσε καὶ εἰδύλλιον. Ὁ Σάθας ἱστορεῖ ὅτι, ὁ Μαυρομμάτης ἐν Κερκύρᾳ ἐδημοσίευσε τὸν «Πινυμὸν τῆς Φροσύνης» ποίημα, καὶ τοῦ ὁποίου ἀπόσπασμα εἶναι, ὡς λέγεται, τὸ ὡς δημοτικὸν ᾆσμα φερόμενον περὶ τοῦ αἱματηροῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου τῶν ἀληπασαϊκῶν χρόνων[3]. *Ὅτε, γράφει ὁ Ἀσώπιος*[4], *ἐν Κερκύρᾳ ἐφάνη ἡ πρώτη Ἑλληνικὴ πολιτικὴ ἐφημερὶς «Ἑρμῆς» καλουμένη, εἶχεν ὡς σύνθημα καὶ πρόγραμμα τοὺς στίχους:*

Δὲν εἶμαι παρὰ τοῦ Διός, ὦς ἄλλοτε, σταλμένος,
ἔργα δ' ἀνθρώπων νὰ εἰπῶ εἶμαι διωρισμένος,

τοὺς ὁποίους ἔγραψεν ὁ Μαυρομμάτης. Μετέφρασεν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν λατινικὸν ἐπιτάφιον δημοσιευθὲν ἐν τῷ κερκυραϊκῷ Mercurio letterario (1806), τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἁπλοελληνικὴν μετέφρασεν ὁ Κερκυραῖος ἰατροφιλόσοφος Ἰωάννης Δοντᾶς.

Τῷ 1811 ἐδημοσιεύθη ἐν Κερκύρᾳ Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ ἔργον τοῦ Κερκυραίου λογίου Μ. Α. Μελίκη, τὸ «Δοκίμιον περὶ πολιτισμοῦ τῶν Φαιάκων, περὶ τεχνῶν, γραμμάτων καὶ ἐπιστημῶν Κερκυραίων εἰς τὴν λαμπρὰν ἐποχὴν τῆς Ἑλλάδος· περὶ πολιτισμοῦ τῶν Κερκυραίων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἄχρι τελευτῆς τῆς ἤδη ληξάσης ἑκατονταετηρίδος». Τὸ κείμενον εἶναι τὸ Γαλλικόν, τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Μελίκης. Ὁ Μαυρομμάτης ἔκαμε τὴν γλαφυροτάτην μετάφρασιν εἰς τὴν Ἑλληνικήν, ἥτις ἀνεδημοσιεύθη εἰς τὸν «Ἑρανιστὴν» Κερκύρας (1858) καὶ ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Τόμπρου τῷ 1859, χωρὶς ὅμως νὰ ἀναφέρηται τὸ ὄνομα τοῦ Μαυρομμάτου ὡς μεταφραστοῦ, ἀλλ' ὡς ἔργον τοῦ Μελίκη. Σημειωτέον ὅτι, τὸ ἔργον τοῦτο ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Μελίκη ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀκαδημίᾳ Ἑλληνιστί.

Κατὰ τὸ ἔτος 1813 ὁ τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας Πρύτανις Γάλλος σοφὸς συνταγματάρχης Baudrand, εἰς Λευκάδα μεταβαίνων, συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου, ὅστις εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος περιέπλεε καὶ ἐστάλη εἰς τὴν Ἀγγλοκρατουμένην τότε Ζάκυνθον. Μαθοῦσα τοῦτο ἡ Ἰόνιος Ἀκαδημία ἔστειλε πρὸς τὴν ἐν Ζακύνθῳ Ἀκαδημίαν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ἀρχαίαν γραφεῖσαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ Μαυρομμάτη, τὴν ὁποίαν οἱ τακτικοὶ ἡμῶν εὐμενῶς ἀναγνῶσται θὰ ἀνέγνωσαν εἰς τὸ σημείωμα, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ «Εἰκονογραφημένῃ» (1909 ἀρ. 55), ἐδημοσιεύσαμεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Δεκαετὴς Ἱστορία τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἐκπαιδεύσεως 1806 - 1816».

Ὁ Φιλητᾶς[1] *γράφει ὅτι, τοῦ Μαυρομμάτη ἐφέροντο ἐν χειρογράφοις πολλὰ καὶ διάφορα γραμμένα εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ νεοελληνικὴν γλῶσσαν, ἐκ τούτων δὲ ἀναφέρει: «Προαγώνιον διατριβὴν περὶ τῶν Ἑλληνικῶν λόγων» γραμμένην εἰς τὴν λογίαν νεωτέραν γλῶσσαν, ἔνθα περὶ τῶν γενεῶν ἐπραγματεύετο τοῦ λόγου, ἤτοι τῆς ἱστορίας, τῆς εὐγλωττίας, τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ διαλόγου, περὶ ἀληθοῦς αὐτῶν σκοποῦ, καθὼς καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν καὶ κακιῶν τοῦ ὕφους. Προσέτι δὲ Ἑλληνικὴν ἐπιστολὴν πρὸς Γρηγόριον Μπαλανίδην ὑπὲρ τοῦ Κοπερνικείου συστήματος.*

❦

Ὁ Μαυρομμάτης εἰς Ἄρταν εἶχε λάβῃ ὡς σύζυγον τὴν ἀδελφὴν τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἑπτανήσῳ διὰ τὴν δρᾶσιν διαρροῦντος τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, τοῦ Κωνσταντίνου Γεροστάθη. Ἀπέκτησε δύο τέκνα, ἐξ ὧν ὁ Ἐπαμεινώνδας, ἰατρός, μετέθη πρὸς ἐξάσκησιν τῆς Ἐπιστήμης του ἐν Γαλαζίῳ. Μετὰ τοῦ Ὑψηλάντου, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν, εἰργάσθη καὶ διεκρίθη ὡς Φιλικός. Εἰς δὲ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, συνενοηθέντες ὡς Φιλικοὶ διὰ νυκτὸς ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιτεθῶσι τὴν ἑπομένην κατὰ τῶν Τούρκων τῆς πόλεως, καὶ τὸ κίνημα τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον γενόμενον εἰς τὰς Ἠγεμονίας τῇ 21 Φεβρουαρίου 1821[2]. *Κατελθὼν ἔπειτα εἰς τὴν Ἑλλάδα διετέλεσεν ἀντιπρόσωπος Ξηρομέρου εἰς τὴν ἐν Βραχανίᾳ (Ἀγρινίῳ) Συνέλευσιν τῶν Προκρίτων τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος τῷ 1831 καὶ εἰς τὴν ἐν Αἰτωλικῷ κατόπιν τῷ 1829*[3]. *Ἡ θυγάτηρ τοῦ Μαυρομμάτη ὀνόματι Ἑλένη συνεζεύχθη μετὰ τοῦ Μιχαὴλ Σικελιανοῦ τοῦ διαπρεποῦς Λευκαδίου, τοῦ δρύσαντος καὶ ἐπὶ Κυβερνήτου.*

Ὁ Ν. Μαυρομμάτης, ἐνῷ ἔζη εὐτυχὴς ἐν Κερκύρᾳ, ὅπου διὰ τῆς δράσεώς του ἦτο τόσον ὠφέλιμος, ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἰταλίαν, τῷ 1817, πρὸς θεραπείαν τῆς λιθιάσεως. Δυστυχῶς, τὸ ἴδιον ἔτος ἀπέθανεν ἐν Λιβόρνῳ, ἐτῶν τεσσαράκοντα καὶ ἑπτά.

Τὸν θάνατον τοῦ πολυτίμου πατριώτου φιλολόγου καὶ φιλοπόνου Διδασκάλου τοῦ Γένους, πολλοὶ ἐθρήνησαν, ἐξ ὧν διαπρέπει ὁ Νικόλαος Δελβινιώτης, ὅστις ἐν Μιλάνῳ τῷ 1820 ἐδημοσίευσεν ἐκτενὲς ποίημα λαμπρόν, Ἰταλιστί, φέρον τίτλον: «Αἱ Νέαι Μοῦσαι» Le Nuove Muse «visione» μετὰ εἰσαγωγῆς τοῦ σοφοῦ Μουστοξύδου.

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

[1] Πρβλ. Σ. δὲ Βιάζη: «Ἡ ἐκπαίδευσις ἐν Ἑπτανήσῳ» 1386 - 1864. Ἐν «Ἐθνικῇ Ἀγωγῇ» Ἀθηνῶν ἔτος Ζ'. 1904. [2] Νεοελληνικῆς φιλολογίας παράρτημα. Ἱστορία τοῦ ζητήματος τῆς Νεοελληνικῆς γλώσσης. Ἀθήναις 1870 σελ. 130. [3] «Νεοελληνικὴ φιλολογία» σελ. 647. [4] «Τὰ Σούτσεια» Ἀθήνας 1853 σελ. 8.

[1] «Ἑρανιστὴν» σελ. 389. [2] Ι. Φιλήμονος: «Ἱστορίας τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως» τόμ. Α' σελ. 126, 339, 381. [3] Ὅρα Μάμουκα «Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν» σ. 23. Χρονικὰ Μεσολογγίου.

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

* * * ΑΡΑΒΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ * * *

Ἡ Ἄνοιξις.

Ἡ δροσερὰ ἄνοιξις ἦλθε μὲ χαμόγελα καὶ μὲ χάρι.
Γιὰ τὴν ἐπιστροφή της ἡ Αὐγὴ εἰδοποίησε τὰ πρῶτα ρόδα ποῦ ἐκοιμοῦντο ὡς χθὲς ἀκόμη.
Ἡ δροσιὰ διετρύπησε τοὺς κάλυκας τῶν ρόδων, ὡς διὰ νὰ ἐναποθέσῃ ἐκεῖ ἕνα ὡραῖο μυστικό.
Κι' ὁ Ζέφυρος ἐφύσηξε τόσο ἁπαλὸς κι' εὐωδιασμένος.
Ὥστε μοιάζει φορτωμένος ἀπὸ τὴν ἀναστοὴ τῆς ἀγαπημένης μου.
Ἡ δροσιὰ στὰ κλαδιὰ φτειάνει περιδέρσια ἀπὸ ὑγρὰ μαργαριτάρια, τὰ ὁποῖα τινάζει ὁ ζέφυρος φιλώντας τα.
Τὸ φυάκι εἶνε σελίδα βιβλίου, ὅπου τὰ πουλιὰ ἔρχονται νὰ διαβάσουν.
Ὁ ἄνεμος τὴν ἔγραψε καὶ τὰ συννεφάκια ἔβαλαν τὴς τελεῖες τοῦ.
Τὰ πουλάκια φλναροῦν στὴ ρυθμική τους γλῶσσα.
Ἡ σκιὰ περιδεύεται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα.
Τὸ νερὸ περπατεῖ τραγουδώντας.
Τὰ ρόδα ἐχαμογέλασαν, οἱ νάρκισσοι μισάνοιξαν τὰ μάτια τοῦ.
Ὁ κῆπος γιορτάζει, πλουμισμένος ὅλος μὲ λουλούδια.
Ὁλοπόρφυρος, πρόσωπος ἀνοιξιάτος, χρυσοκίτρινος, κατάλευκος.
Τὰ σύννεφα κλαῖνε, ἡ ἀστραπὴ χαμογελᾷ, τὰ σύννεφα εἶνε σὲ πόλεμο.
Ἡ βροχὴ ἑτοιμάζεται γιὰ τὴ φυγή της καὶ τὰ κλαδιὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ.

❦

Ἡ ἀγάπη μου.

Ἂν ὁ πόνος μου διατρυποῦσε τὴν πέτρα, ἡ πέτρα θὰ ἐγνώριζε τὰ βάσανα.
Ἂν ὁ ἀέρας ἔπαιρνε τὸν πόνο μου, δὲν θὰ ἄκουγε πειὰ κανεὶς νὰ φυσῇ ὁ ἀέρας.
Ἂν ὁ πόνος μου ἦταν μέσ' στὴν καρδιὰ τῶν βουνῶν, τὰ βουνὰ θὰ ἐσκοιάζοντο κάτω, καὶ οἱ σκληροὶ βράχοι θὰ ἔλυωναν.
Ἂν μελετοῦσα τὸ Θεὸ κάθε φορὰ ποῦ μελετῶ τὸνομά σου, θὰ πήγαινα στὸν Παράδεισο.

❦

Εἰς ἕνα καμπούρην.

Μὴ νομίζεις πῶς εἶνε κακὸ νἆνε κανεὶς καμπούρης.
Ἀπὸ τὴν καμπούρα ἡ Ἡμισέληνος παίρνει τὰ θέλγητρά της.
Ἔτοι παρόμοια καὶ τὸ τόξο, τὸ τόξο τὸ φοινικώτερο κι' ἀπὸ τὰ βέλη κι' ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μαχαίρας.
Τὸ βιολὶ παρόμοια εἶνε καμπούρικο, τὸ βιολὶ ποῦ οἱ ἁρμονικοί του ἦχοι λικνίζουν τὴς νύκτες τῶν ἑορτῶν μας.
Κ' εἶνε τίτλος πολύτιμος γιὰ τὴς καμῆλες νὰ ἔχουν μεγάλην καμπούραν.
Ὁ σχοῖνος, ἂν δὲ λυγίζῃ, εἶνε χωρὶς χάρι καὶ τὸ καράβι, ἂν δὲν ἦτο γυρτό, δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ στὰ κύματα.
Ὁ Θεὸς θέλησε νὰ σὲ προικίσῃ μὲ τόσες ἀρετές, ὥστε σοῦ πρόσθεσε ἐπὶ πλέον μιὰ καμπούρα.
Ἔτοι καὶ τὸ εἰρηνικὸ βουναλάκι.
Ἔτοι καὶ τὸ κῦμα ἐπάνω ἀπὸ τὴ μεγαλοπρεπῆ θάλασσα.
Κ' ἡ γυναῖκες, ὅταν σὲ βλέπουν, δὲν ἔχουν πειὰ παρὰ ἕναν πόθο:
Πῶς νὰ ἰδοῦν τὸν ἄντρα τους μὲ μιὰ καμπούρα σὰν τὴ δική σου.

❦

Εἰς τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ ἑνὸς Χαλίφου.

Οἱ ἄνθρωποι βαδίζουν πρὸς τὸ Θάνατο σὰν τοὺς ἁρματοδρόμους.
Οἱ καλλίτεροι φθάνουν πειὸ γλήγορα.
Ὁ Θεὸς καλεῖ σιὴ διαμονή του ὅσους κρίνει πειὸ ἄξιους μεταξὺ τῶν πιστῶν του.
Κι' ὁ Θάνατος κάνει τὴν ἐκλογὴ γιὰ λογαριασμό του.
Κ' ὅσους ἐκλέγει εἶνε πολύτιμοι λίθοι ἀπὸ τοὺς πειὸ σπανίους.
Κι' ὁ ἄνθρωπος εἶνε σὰν τὴ σκιά, ἡ ὁποία ὅσο καὶ νὰ μηκύνεται ὀφείλει νὰ ἐκλείψῃ.
Ὁ Θάνατος θερίζει τὰ κορμιὰ γιὰ τὸ καλὸ τῶν ψυχῶν.
Ἐράγισες, ὦ Θάνατε, τὴς πειὸ γερὲς ἀσπίδες κ' ἐποδοπάτησες τὰ πειὸ ἀκοιμισμένα σπαθιά.
Πῶς κατώρθωσες, ὦ Θάνατε, νὰ νικήσῃς τὸν υἱὸν τοῦ Χαλίφου ἀνάμεσα τόσων λεγεώνων ποῦ τὸν ἐπροστάτευαν;
Ἐκτύπησες, ὦ Θάνατε, τὴν θύραν ἑνὸς μεγαλοψύχου.
Δὲν ἠμπόρεσε νὰ κάμῃ ἀλλοιῶς, παρὰ νὰ προσφέρῃ τὴν ψυχή του εἰς τὸν μονοαφιρῃν του.

❦

Τὸ φτιασίδι.

Ὅταν, τέλος, τὴν ξαναεῖδα, εἶχε τὰ δάκτυλά της βαμμένα μὲ κινᾶ.
Τῆς εἶπα: Εἶχες καρδιὰ νὰ βάφεσαι, ὅταν ἐγὼ ἤμουν μακρυά σου;
Αὐτὴ εἶνε λοιπὸν ἡ ἀμοιβὴ σ' ἕνα πιστὸν ἐραστή;
Κ' ἐκείνη ἀπήντησε μὲ βαθὺ ἀναστεναγμό:
Ἀχάριστε! Τὴν ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ μας ἔχυσα ματωμένα δάκρυα ποῦ ἐσφάγγισα μὲ τὰ χέρια μου.
Καὶ ἰδὲς γιατὶ τὰ δάκτυλά μου εἶνε βαμμένα βαμμένα ἀπὸ τὸ αἷμά μου.

❦

Ἐπιστολὴ εἰς Πρίγκηπα.

Ἔχω ἕναν κόκκορα ποῦ μιὰ κότα ἐκλώσησε ἀπὸ τὴς πειὸ σπάνιες, ὅταν ἀκόμα ἦταν στ' αὐγό του.
Τὸν ἐπειοιοιήθηκα σὰν παιδὶ ποῦ βυζαίνει.
Τρώει ὡς ποῦ νὰ χορτάσῃ ἀπὸ ὅλι ἔχω, ὅπως ἕνας κηδεμὼν ροκανίζει τὴν περιουσία τοῦ ὀρφανοῦ.
Εἶνε τὸ παιδί μου, εἶνε ὁ φίλος μου, εἶνε ὁ σύντροφός μου.
Ἄσπρος στὸ χρῶμα, μὲ μάτι διαπεραστικό, σὰν τὰ μάτια τῆς Κασσάνδρας.
Φορεῖ στὸ λαιμό του δύο σειρὲς φτερῶν παρομοίων μὲ διπλὸ περιδέραιο μαργαριταριῶν.
Κι' ἀπὸ τὴν οὐρά του ὑψώνεται ὁλόκληρο λαμπρὸ περίπτερο ἀλαζονείας.
Ὅταν περπατεῖ, λυγίζεται μεθυομένος ἀπὸ δύναμι.
Καὶ χαράζει τὸ χῶμα ποῦ πατεῖ μὲ τὰ ἴχνη τοῦ ποδιοῦ του, ὡς σφραγίδα.
Ἔχει στὰ πόδια του δύο κοντάρια, γιὰ νὰ προστατεύῃ μ' αὐτὰ τὸ χαρέμι του.
Καὶ τὰ φτερὰ του τὸν σκεπάζουν σὰν μανδύας γλυκύτατος καὶ μεγαλεῖου.
Ὅλοι οἱ κοκκόροι τῶν γειτονιῶν τὸν ἀναγνωρίζουν γιὰ ἀφέντη των καὶ τὸν θαυμάζουν.
Καὶ γιὰ νὰ τοῦ δεῖξουν ὑπακοὴ ἀπαντοῦν στὸ τραγοῦδί του, ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου.
Κύτταξέ τον ἀνάμεσα στὴς πέντε του ὡραῖες καὶ παχεῖες κότες.
Δὲν εἶνε σὰν μονάχης, ποῦ ὑπηρετοῦν ἀσπροι καὶ μαῦροι σκλάβοι;
Καὶ τὸ λειρί του δὲν εἶνε ὁ ἀν στέμμα βασιλικᾶ;
Εἶνε ἐξ ἄλλου καὶ σοφὸς γνώστης τῶν ὡρῶν τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας καὶ ἡ ἀστρονομικές του γνώσεις εἶνε πολὺ βαθειές.
Ἀλλοίμονο. Γιὰ νὰ προσφέρω φιλοξενία στοὺς ξένους μου εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν σφάξω.
Καὶ τὰ κορίτσια μου κλαῖνε καὶ θρηνοῦν.
Πρίγκηψ, σῶσε τὸν κόκκορά μου καὶ ξαγόρασε τὴ ζωή του μὲ ἄλλη σημαντικὴ προσφορά.
Ἔτοι θὰ κάνῃς πρᾶξι ἀγαθή, ποῦ ἡ ἀνάμνησί της θὰ μείνῃ πειὸ μακρυνὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάμνησι γιὰ τὸν κριὸ τοῦ Ἀβραάμ.

❦

Εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Πιστῶν.

Ἐκοιμήθηκαν ἐπάνω στὴς κορφὲς τῶν βουνῶν, φυλαγμένοι ἀπὸ γενναίους καὶ τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν Θάνατο.
Μέσα ἀπὸ τὴς τιμές, ποῦ τοὺς περιεποιοῦσαν στὰ φρούριά των, τοὺς ἔβγαλαν καὶ τοὺς ἐκατέβασαν μέσα σὲ λάκκο.
Ὅταν τοὺς ἔθαψαν πειά, ἕνας διαβάτης ἐστάθη καὶ τοὺς ἐρώτησε:
Ποῦ εἶνε πειὰ τὰ στολίδια σας καὶ τὰ στέμματά σας;
Καὶ τὰ ἱερὰ πρόσωπα, ποῦ ἐκρύβοντο ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ πλήθους, τί ἀπέγειναν τώρα;
Καὶ ὁ τάφος ἀπήντησε γι' αὐτούς: Τὰ πρόσωπά των εἶνε στρατόπεδο μάχης γιὰ τὰ σκουλήκια.
Τόσον καιρὸ αὐτοὶ οἱ τρανοὶ τῆς γῆς ἤπιαν καὶ ἔφαγαν, ὥστε τώρα πειὰ ἦλθεν ἡ σειρά των νὰ φαγωθοῦν κι' αὐτοί.
Τόσον καιρὸν ἐθησαύρισαν στὸν Κόσμο. Καὶ τώρα ἄφησαν τοὺς θησαυροὺς των στοὺς ἐχθροὺς των κι' ἔφυγαν.
Ρώτησε τὸν Χαλίφη: Πότε ἐσήμανε ἡ ὥρα τοῦ Θανάτου; Ποῦ εἶνε πειὰ οἱ λεγεῶνές σας, τ' ἅρματά σας κ' οἱ σκλάβοι σας;
Ποῦ εἶνε ἡ ἀποθῆκές σας καὶ τὰ θησαυροφυλάκιά σας, τῶν ὁποίων τὰ κλειδιὰ ἔκαμαν νὰ στενάζουν ἀπὸ τὸ βάρος των οἱ δυνατοί;

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. — Μὲ μεγάλην παράταξιν καὶ μὲ μίαν κατανυκτικὴν δοξολογίαν ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Λαός Του ἑόρτασαν εἰς τὴν Μητρόπολιν τὴν πρώτην ἐπέτειον τῆς ἀπώσεως τῆς Ἠπειρωτικῆς πρωτευούσης.

Ποῦ εἶνε οἱ ἵπποι, ποῦ εἶνε ὁ στρατὸς καὶ τί ἀπέγειναν ὅλοι πειά; Ποῦ εἶνε τὰ σπαθιὰ καὶ ποῦ τὰ ὅπλα;

Ποῦ λοιὸν εἶνε ἡ φρουρά; Πῶς δὲν ἔτρεξε νὰ προστατεύσῃ τὸν Χαλίφη τὴν ὥρα ποῦ ξεψυχοῦσε;

Ποῦ εἶνε οἱ πολεμισταί; Δὲν κατώρθωσαν ν' ἀποσύρουν ἀπὸ ἐπάνω σου τοῦ Θανάτου τὰ βέλη;

Ἀλλοίμονο! ἀλλοίμονο! Δὲν σὲ ὑπερήσπισαν λοιπόν; Ἀλλοίμονο! ἀλλοίμονο! Σ' ἐγκατέλειψαν μόνο στὴ σκληρή σου Εἱμαρμένη;

Ἀλλὰ τὸν τάφο σου τοὐλάχιστον; Πῶς συμβαίνει καὶ δὲν τὸν ἐπισκέπτεται κανείς;

Τὸ παλάτι σου εἶνε ἀκατοίκητο ἀπὸ τὴ φρίκη, κι' ἡ ἀνάμνησί σου ἔσβυσε, ἐξεχάσθη, ἐχάθηκε.
Κι' ὅσοι σάγαποῦσαν, ἀσχολοῦνται μονάχα πῶς νὰ μοιράσουν, ὅ,τι ἦταν δικό σου.

Ἐπιτάφιο.

Ὁ ἀγαπώμενος εἶνε παρμένος ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τὸν ἀγαποῦν· οἱ φύλακες δὲν μᾶς φυλάγουν ἀπὸ τὸν Θάνατο.

Πῶς μπορεῖς ν' ἀπολαύσῃς τὴ ζωὴ καὶ τὴς ἡδονές της, ἐσὺ ποῦ τὰ λόγια σου κι' οἱ στεναγμοί σου εἶναι μετρημένοι.;

Ὁ Θάνατος δὲν διακρίνει, οὔτε τὸν δυνατὸ γιὰ τὴ δύναμί του, οὔτε τὸν σοφὸ γιὰ τὴ σοφία του.

Τὸ παλάτι σου ἦτο συχνασμένο, τιμημένο· ὁ τάφος σου εἶναι ἔρημος, χαμένος ἀνάμεσα στοὺς τάφους.

Τὸ κράτος της.

Μέθυσε ἀπὸ χάρι καὶ νάζια· τὸ μπορεῖς.

Πάρε ὅ,τι ποθεῖς· ἡ ὠμορφιὰ σ' ἐφόρτωσε δῶρα.
Πρόσταξε, κάμε ὅ,τι νομίζεις.
Τὰ θέλγητρά σου σοῦ ἔδωσαν τὴν ἐξουσία ἐπάνω μου.
Ἂν θέλῃς δοκίμασε τὴν ἀγάπη μου.
Ποτὲ δὲν θὰ κάμω, παρὰ ὅ,τι σ' ἀρέσει.
Ἐπάνω μου ἔχεις μεγαλείτερα δικαιώματα, παρὰ ὅσα ἔχω ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀφοῦ χωρὶς ἐσὲ δὲν ἤμπορῶ νὰ ζήσω.
Ὅλη μου ἡ δόξα εἶνε δική σου σκλάβα.
Κι' ὅμως δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σ' ἀγαπῶ.

Ἡ ζωή σου; Ἕνα παρελθόν, ποῦ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ὄνειρο· ἕνα μέλλον, ποῦ δὲν εἶναι παρὰ μία ἰδέα.

Τὸ παιδὶ ποῦ γεννιέται μὲ τὸ χέρι κλειστό, ἀπαιτεῖ μιὰ μέρα ν' ἀποκτήσῃ δικό του ὅλο τὸν Κόσμο.
Ὁ ἑτοιμοθάνατος μὲ τὸ χέρι ἀνοικτό, εἶνε σὰν νὰ λέγῃ:
—Βλέπετε; Φεύγω... καὶ δὲν πέρνω τίποτε μαζύ μου.

Δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι, ἡ Μοῖρα συντρίβει ὅ,τι κτίζει, ξαναπέρνει ὅ,τι δίνει, ἀσκημίζει ὅ,τι ἔκαμε ὡραῖο;
Ἐκεῖνος λοιπὸν ποῦ δὲν θέλει νὰ ἰδῇ καταστροφή του, ἂς φυλάγεται νὰ δένεται μὲ ὅ,τι ἡμπορεῖ νὰ χάσῃ πολὺ εὔκολα.
Εἶνε κανεὶς πλούσιος, ὅταν ἔχῃ ὅσα χρειάζονται γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴς ἀνάγκες του.
Τὸ περιττὸ δημιουργεῖ φτώχια.

Τὸ χαμόγελό της.

Σ' ἐμελετοῦσα, ὅταν τὰ βέλη ἐξεδιψοῦσαν ἀπὸ ἐμέ, καὶ ὅταν τὰ σπαθιὰ ἔσταζαν ἀπὸ τὸ αἷμά μου.
Καὶ ἐπιθυμοῦσα μὲ θέρμη νὰ φιλήσω τὰ σπαθιά, γιατὶ ἡ λάμψι των μου ἐθύμιζε τὸ χαμόγελό σου.

—Ἂν διστάζῃς νὰ κάμῃς ἢ νὰ μὴ κάμῃς κάτι τί, σκέψου ἐὰν τὴν ἐπαύριον θὰ εἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ τὸ ἔκαμες.

—Πρὶν ἀπογοητευθῇ κανεὶς τελείως διὰ κάποιαν του δυστυχίαν, πρέπει νὰ περιμένῃ, διότι ἴσως νὰ εἶνε αὕτη ἡ ἀρχὴ καμμιᾶς νέας εὐτυχίας.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ. — Συνεπείᾳ ἐπεισοδίου ἐν τῇ Βουλῇ ὁ Πρόεδρος κ. Κ. Ζαβιτζιάνος ἀπέστειλε μάρτυρας πρὸς τὸν κ. Γ. Θεοτόκην ζητῶν ἱκανοποίησιν. Ἡ μονομαχία ἔγινεν εἰς τὸν παρὰ τὰ Σεπόλια κῆπον Σούτσου καὶ τὰ πιστόλια ἐγέμισεν ὁ μετὰ τοῦ κ. Κ. Κουμουνδούρου μάρτυς τοῦ κ. Θεοτόκη κ. Περ. Σούτσος, Λοχαγὸς τοῦ Μηχανικοῦ.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ. — Γαλήνιος ὁ κ. Γ. Θεοτόκης, ὅπως πάντοτε, μὲ τὸν γιακᾶ σηκωμένον, πυροβολεῖ.

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,,

Ὁ χειμὼν εἰς τὴν Εὐρώπην. — Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ὑπῆρξε τόσον ψυχρὸς ὁ χειμὼν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅσον ἐσημειώθη οὗτος τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰανουάριον. Ἀπὸ τὴν Χριστιανίαν ἐτηλεγραφήθη ὅτι, οἱ κάτοικοι τῆς Νοτίου Νορθηγίας ὑπέφεραν τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐκ πρωτοφανοῦς περιόδου ὑπερβολικοῦ ψύχους.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας καὶ εἰς τἀνατολικὰ σύνορα οὐδέποτε ἐσημειώθη τόσον χαμηλὴ θερμοκρασία. Ἡ μικρὰ πόλις Ροέρος κατέρρυψε τὸ ρεκὸρ τοῦ ψύχους μὲ πεντήκοντα βαθμὸν θερμοκρασίαν ὑπὸ τὸ μηδέν. Οἱ ταξειδιῶται ἀφηγοῦνται ὅτι, ἡ πόλις ἐφαίνετο νεκρά. Κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του.

Καὶ ἔπειτα παραπονούμεθα κ' ἐμεῖς διὰ χειμῶνα μὲ θερμοκρασίαν πάντοτε ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ. Τί ντροπή!

Τὸ Ναυτικὸν τῆς Τριπλῆς. — Ὁ «Πρίγκηψ Εὐγένιος», τὸ τρίτον δρέντνωτ τῆς Αὐστρίας, θὰ εἶνε τελείως ἕτοιμον μετ' ὀλίγον. Τοιουτοτρόπως τὴν ἄνοιξιν ὁ Αὐστριακὸς στόλος θὰ ἔχῃ δύναμιν μιᾶς μοίρας ἀπὸ 3 δρέντνωτ μὲ 36 πυροβόλα τῶν 35 ὑφεκ.

Ὀλίγον ἀργότερον ἡ μοῖρα τῶν δρέντνωτ θὰ ἐνισχυθῇ καὶ μὲ τέταρτον καὶ τοιουτοτρόπως περατοῦται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ πρώτου ναυτικοῦ προγράμματος τῆς Αὐστρίας. Κατόπιν θ' ἀρχίσῃ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ δευτέρου της προγράμματος, ὅπερ περιλαμβάνει 2 ὑπερδρέντνωτ.

Ἐξ ἄλλου ἡ Ἰταλία ἐκτελεῖ ἤδη δοκιμὰς τοῦ δρέντνωτ «Ἰουλίου Καίσαρος» καὶ ἔτσι ὁσονούπω ἡ Ἰταλία θὰ ἔχῃ πλήρη τὴν πρώτην της μοῖραν τῶν δρέντνωτ, ἀποτελουμένην ἀπὸ 3 τοιαῦτα δυνάμεως 38 πυροβόλων τῶν 35. Τὸ δρέντνωτ «Καβοὺρ» θὰ εἶνε ἕτοιμον ἀργότερον. Ἐλπίζεται δὲ ὅτι κατὰ τὸ 1915 θὰ σχηματισθῇ καὶ ἡ δευτέρα μοῖρα τῶν δρέντνωτ. Ἑπομένως μετ' ὀλίγους μῆνας ἡ Τριπλῆ Συμμαχία θὰ ἔχῃ εἰς τὴν Μεσόγειον 6 δρέντνωτ.

Ὁ Πάρσιφαλ εἰς τὴν Σκάλαν τοῦ Μιλάνου. Θριαμβευτικὴ ἦτο ἡ ἐπιτυχία τοῦ Πάρσιφαλ εἰς τὸ θέατρον τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου. Τὸ ἀριστούργημα τοῦ Βάγνερ ἐνομίζετο ἀμφίβολον, ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Διότι ἡ μουσική του εἶνε ἐντελῶς διάφορος τῆς Ἰταλικῆς. Ἐν τούτοις καὶ εἰς τὰς δύο παραστάσεις ἐρρευσε πλῆθος κόσμου, ὁ ὁποῖος ἔφυγε κατενθουσιασμένος. Ὁ Βάγνερ κατέκτησε τὸ Ἰταλικὸν κοινόν. Καὶ ὄχι μόνον ἡ ἐντύπωσις ἡ γενικὴ εἶνε ὅτι, τὸ ἔργον εἶνε ὡραιότατον, ἀλλὰ ὅτι εἶνε εὐκολώτατον νὰ τὸ ἐννοήσῃ κανείς, ὥστε ἡ εὐχαρίστησις τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνει δὲν ἐλαττοῦται ἐκ τῆς ἐντάσεως ἐκείνης τοῦ πνεύματος, τὴν ὁποίαν διεγείρουν τὰ ἄλλα ἔργα τοῦ Βάγνερ καὶ πολλῶν νεωτέρων μουσουργῶν.

Καταχθόνιος κακοῦργος. — Εἰς τὴν Φραγκφούρτην ἐδικάσθη εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον ὁ Κάρολο Χόμφ. Ὁ καταχθόνιος αὐτὸς κακοῦργος ἐδηλητηρίασε τὸν πατέρα του, τὸν νόθον του υἱόν, τὴν πρώτην του γυναῖκα καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς τέκνον του καὶ ἀπεπειράθη νὰ δηλητηριάσῃ τὴν μητέρα του, τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην του γυναῖκα. Ποῦ νομίζετε ὅτι ὀφείλεται ὅλη ἡ σειρὰ αὐτὴ τῶν ἐγκλημάτων του; Ἁπλούστατα εἰς τὸ ὅτι ἠσφάλιζε τὴν ζωὴν τῶν θυμάτων του καὶ τὰ ἐδηλητηρίαζεν ἔπειτα διὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀποζημίωσιν.

Ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς πρώτης του γυναῖκας ἐκέρδισεν 20 χιλιάδας μάρκων. Ἡ δευτέρα του γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἠσφάλισεν ἀντὶ 30 χιλ. μάρκων ἀνεκάλυψε τὰς προθέσεις του καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν χωρίσῃ. Ὁ Χόμφ ἐπῆρε τρίτην γυναῖκα καὶ τὴν ἠσφάλισεν ἀντὶ 80 χιλιάδων φράγκων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀνεκάλυψεν ὅτι, ὁ προχωρημένος της ἀπεπειράθη νὰ τὴν δηλητηριάσῃ καὶ τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν. Ἡ Εἰσαγγελία δὲ τότε ἀνεκάλυψεν ὅλα του τὰ ἐγκλήματα.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. — Τὸ 1900 αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι εἶχον 76.977.000 πληθυσμόν. Τὸ 1902 ἀνῆλθεν οὗτος εἰς 78.436.000. Τὸ 1903 εἰς 79.799.000. Τὸ 1904 εἰς 81.177.000. Τὸ 1905 εἰς 82.562.000. Τὸ 1906 εἰς 83.960.000. Τὸ 1907 εἰς 85.369.000. Τὸ 1908 εἰς 86.284.000. Τὸ 1909 εἰς 88.200.000. Τὸ 1910 εἰς 89.644.000. Τὸ 1911 εἰς 93.203.000. Τὸ 1912 εἰς 95.908.000. Καὶ τὸ 1913 εἰς 98.037.000.

Τιμωρία εἰς ἄτακτον. — Ἡ Ρωσσία ἐτιμώρησε τὸν ἄτακτον μαθητήν της, δηλαδὴ τὸ Μαυροβούνιον. Δὲν τοῦ ἔστειλεν ἐφέτος, ὅπως ἔκαμε πάντοτε μέχρι τοῦδε, τὸν ἐτήσιον μπονὰμ διὰ τὸν στρατόν του.

Τὸ ποσὸν τοῦτο τὸ ὁποῖον ἀνήργχετο εἰς ἐνάμισυ περίπου ἑκατομμύριον δὲν τοῦ τὸ ἔστειλεν ἡ Ρωσσία ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ἔτους, διότι τὸ Μαυροβούνιον παρήκουσε τὰς συμβουλάς της καὶ ἐκήρυξε πρῶτον τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας. Λοιπὸν δὲν ἔχει φροῦτο ἐφέτος διὰ τὸ Μαυροβούνιον.

* * *

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

Ὁ ἰατρὸς Σεβρέλ, ὁ ὁποῖος ἔζησεν 104 χρόνια, δὲν ἔπινε κρασὶ καὶ δὲν ἔτρωγε ψάρι. Ἡ κυρία Ροβινό, ἡ ὁποία ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσι εἰς ἡλικίαν 107 ἐτῶν, ἔπινεν ἀντιθέτως κρασὶ καλῆς ποιότητος μάλιστα. Ἡ ἀντίφασις λοιπὸν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἑκατοντούτηδων, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν, τὸ Παρίσι, δὲν μᾶς διδάσκει τίποτε περὶ τῆς χρήσεως ἢ μὴ τοῦ κρασιοῦ σχετικῶς μὲ τὴν μακροβιότητα.

Τὸν λόγον ἔχει ὁ Ἐνετὸς Κορνάρος, ὁ ὁποῖος εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα ἐτῶν, ἐδημοσίευσεν «Ὁδηγὸν περὶ μακροβιότητος». Ὁ Κορνάρος εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του εὑρέθη, ἕνεκα τῆς πολυφαγίας, εἰς κίνδυνον ζωῆς καὶ εἶχε καταδικασθῇ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, ἐσώθη δὲ μόνον διὰ τῆς ἐγκρατείας, τὴν ὁποίαν ἐφήρμοσεν ἔπειτα εἰς τὴν ζωήν του, ζήσας ἑκατὸν ἔτη περίπου. Ὁ Κορνάρος εἶχε περιορίσῃ τὴν καθημερινὴν τροφήν του εἰς 110 δράμα περίπου ἐν τῷ συνόλῳ, ψωμί, πάστα, αὐγά, κρέας ἢ ψάρι καὶ εἰς ἄλλα τόσα δράμα κρασί.

Τῆς ὀλιγοφαγίας ὁπαδὸς ἦτο καὶ ὁ ἰατρὸς τῆς ἀρχαιότητος Γαληνός, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσει εἰς ἡλικίαν 140 ἐτῶν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐσυνήθιζε ν' ἀφίνῃ κατὰ τὸ γεῦμα ὀλίγην «πεῖναν διὰ τὸ δεῖπνον καὶ εἰς τὸ δεῖπνον ὀλίγην πεῖναν διὰ τὴν ἐπαύριον».

Κατὰ διαφόρους στατιστικὰς ἐπὶ 46 ἀτόμων, ποῦ εἶχον φθάσει εἰς ἡλικίαν 102-105 ἐτῶν, οἱ 31 ἔπινον οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ λεπτομερέστερον οἱ 24 τὰ ἔπινον τακτικῶς, οἱ 6 μετρίως, καὶ ὁ ἕνας ὑπερβολικῶς. Μόνον ἐκ τῶν 46 οἱ 15 ἦσαν ἢ καθολοκληρίαν ἢ σχεδὸν νεροπόται.

Ὁ Νῶε Μπεμὸν τῆς Νέας Ὑέρσεϋ, εἶχε ζήσει ὑπὲρ τὰ 128 ἔτη καπνίζων τσιμποῦκι ἀπὸ ἡλικίας 12 ἐτῶν, καὶ κάθε τραθηξιὰ τὴν συνώδευε μ' ἕνα ποτῆρι οὔσκυ. Ἕνας ἄλλος ἑκατονταετὴς ὁ Οὐίλιαμ Ἀνδρύ, ἔπινε κάθε μέρα μίαν φιάλην οὔσκυ. Καὶ ἔλεγεν ὅτι, ἡ φιάλη αὕτη ἦτο δι' αὐτὸν τὸ ἐλιξίριον τῆς μακροβιότητος.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Δάβις ἐκ Σταύντων, ὁ ὁποῖος ἔζησεν 105 χρόνια, ἔτρωγε σχεδὸν πάντοτε μεγάλα κομμάτια ψωμί, ἀλειμμένα μὲ βούτυρο. Τὸ βούτυρο διώχνει τὴν χολήν, ἔλεγε συχνά. Ὁ Τῶν Οὐίλσων ἐσυνείθιζε νὰ τρώγῃ ἀπὸ τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας ἕως τὰ 119 χρόνια ποῦ ἔζησε, ραπανάκια ψητά. Ὁ Πάρρ, ὁ ὁποῖος εἰρωνεύετο πάντοτε τοὺς ἰατρούς, ἔζησεν 101 χρόνια τρώγων βούτυρο καὶ σκόρδο. Ὁ Ἐρρῖκος Ἔνδερσων ἔζησεν 103 χρόνια τρεφόμενος μὲ βραστὸν χοιρινὸν κρέας. Ἄλλοι δὲ ἑκατονταετεῖς ἔπινον λάδι καὶ ἔτρωγον μεγάλας ποσότητας μέλι. Ἡ εἰδικὴ στατιστικὴ τοῦ Χούμφρεϋ ἀναφέρει ὅτι, ἐπὶ 64 ἑκατονταετῶν, 2 μόνον ἔτρωγον ὀλίγον κρέας, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἐκτὸς ἑνός, ὅστις ἔκαμνε κατάχρησιν, ἔτρωγον ἀρκετόν.

Ἐξ ὅσων ἐξεθέσαμεν, ἀντιλαμβάνεται ὁ ἀναγνώστης ὅτι, δὲν ὑπάρχει δυστυχὸς ὡρισμένη μέθοδος διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ἑκατοντούτης. Καθὼς ἀποδεικνύεται, ἐὰν κανεὶς ἔχῃ δυνατὴν κράσιν, ἀντέχει αὕτη καὶ εἰς τὰς ἀταξίας τῆς διαίτης. Ἀλλὰ πάντες δὲν ἔχουν ἰσχυρὰν κράσιν. Καὶ αὐτοὶ σχετικῶς μὲ τὴν ἀντοχὴν τοῦ στομάχου των καὶ τῶν λοιπῶν σωματικῶν των δυνάμεων, ἂς ἀκολουθήσουν τὸ σύστημα τῆς ἐγκρατείας, καθὼς ἔκαμεν ὁ ἀσθενὴς τὴν κράσιν καὶ τὸν στόμαχον Ἐνετὸς Κορνάρος, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἐγκρατείας μόνον ἔγινεν ἑκατοντούτης. Δὲν λέγομεν βέβαια ὅτι, ὅλοι πρέπει νὰ τρέφωνται μὲ τὸ ποσὸν τῶν 110 δραμῶν μόνον, ἀλλὰ λαμβάνοντες ὡς ἀρχὴν τὴν ἐγκράτειαν τούτου ν' ἀκολουθήσουν τὴν ὁδηγίαν τοῦ Γαληνοῦ, ἡ ὁποία λέγει ὅτι, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τρώγῃ μέχρι κόρου.

Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὴν ἐγκράτειαν χρειάζεται καὶ σχετικὴ φιλοσοφία διὰ τὰ ἐγκόσμια. Διότι ὅσοι θέλουν νὰ ζήσουν πολύ, πρέπει νὰ βλέπουν τὸν κόσμον στωϊκῶς ὅπως ἔχει, χωρὶς συγχύσεις, ἀλλὰ πάντοτε μ' εὐθυμίαν.

Εἰς διαφόρους ἐποχὰς ἰατροὶ καὶ ἀγύρται ἐνόμισαν ὅτι, ἐφεῦρον διάφορα ἐλιξίρια πρὸς παράτασιν τῆς ζωῆς. Σύγχρονος ἰατρός, διάσημος, ὁ Μετσνικόφ, τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ, διατείνεται ὅτι ὑπάρχει τροφή, ἐλιξίριον, ἂν προτιμᾶτε, τὸ ὁποῖον ἀφεύκτως παρατείνει τὴν ζωήν. Τοῦ ἐλιξιρίου αὐτοῦ ὁ ἴδιος Μετσνικόφ κάμνει καθημερινῶς χρῆσιν. Τὸ φάρμακον εἶνε εὐχάριστον καὶ προσιτὸν εἰς πάντας... τὸ γιαοῦρτι, τὸ φονεῦον, κατὰ τὸν Μετσνικόφ, τὸ μικρόβιον τοῦ γήρατος.

Αὐτὰ ὅλα εἶνε αἱ γνῶμαι, μὲ τὰς ὁποίας τρέφεται σήμερον ὁ κόσμος· ἢ μᾶλλον μὲ τὰς ὁποίας θέλουν νὰ θρέψουν τὸν κόσμον. Τὸ πρόβλημα ὅμως εἶνε παλαιότατον, ὅσον καὶ ὁ Κόσμος. Καὶ ὅσοι εἶχαν τὸ θάρρος ν' ἀγωνισθοῦν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν μιᾶς εὐεργετικῆς λύσεως, ἀντελήφθησαν πολὺ ταχέως ὅτι, ὁ ἀγὼν των δὲν εἶνε παρὰ κωμικώτατος ποδοσφαιρικὸς ἀγών, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ παροιμιώδης μπάλα ἀντικαθίσταται μὲ τὸ κάπνισμα τοῦ Νῶε Μπεμόν, τὰ ραπανάκια τοῦ Τζὼν Οὐίλσων καὶ τὸ γιαοῦρτι τοῦ Μετσνικόφ.

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ. — Ἐπάνω εἰς τὸν ἀπέριττον τάφον τοῦ Μάρτυρος Βασιλέως, εἰς τὸ Τατόϊ, εὐλαβῆς προσκυνητὴς ὁ Σπ. Ματσούκας ἀποθέτει δέσμην ἀνθέων.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ. — Φτωχὴ μάνα! Παρὰ τὸν τάφον τοῦ ἐφέδρου κλαίει τὸν υἱόν της. τὸ μόνον της στήριγμα.

„Ἕνα ὑπὲρ τῶν πολλῶν ἀπωλέσθαι“

✻ *Πρωτότυπον διήγημα* ✻

Ο «Κράχ» ἐπῆλθε, ἕνα Κράχ φοβερόν, καὶ παρέσυρε μὲ τὴν δίνην του καὶ αὐτόν. Ἡ Τράπεζά του ἐσωριάζετο εἰς ἐρείπια. Δὲν ἔπρεπε ἀπὸ πουθενὰ νὰ περιμένῃ βοήθειαν. Ἐμπρός του ἔχασκε τὸ βάραθρον, ἕνα βάραθρον ἄβυσσαλέον, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζετο ἡ οἰκογένειά του.

Ἄλλοί, ἄλλοί! Δυστυχισμένη γυναῖκα! Δυστυχισμένα παιδιά!

Καθισμένος ἐμπρὸς εἰς τὸ ἐγγλέζικο γραφεῖό του, τὸ κόκκινο, χωσμένος μέσα εἰς τὴν μαροκὲν πολυθρόνα του, ἐνῷ τὸ καλοριφὲρ ἔχυνε τὴν γλυκειά του ζέστη, μὲ τὰ πόδια χωσμένα ἕως τὸν ἀστράγαλο εἰς τὸ τρίχωμα μιᾶς ἐξαπλωμένης χιονάτης ἀρκούδας, εἶχε τὰ μάτια ἀπλανῆ ἐμπρός, μὲ σταματημένην τὴν σκέψιν καὶ μόνον μὲ τὸ δάκτυλο παρηκολούθει τὰς πτυχὰς τοῦ δέρματος τοῦ κόκκινου τῆς πολυθρόνας μὲ τὰ κοκκάλινα κουμπιά τῆς ταπετσαρίας.

Εἶχε ξενυκτίσει ἐκεῖ, χωρὶς νὰ πάρῃ ἕνα φλυτζάνι γάλα, χωρὶς νὰ δεχθῇ κανένα· οὔτε τὴν Μάσιγκα, οὔτε τὸν Σάσσα, οὔτε τὴν Ὄλια. Ἡ γυναῖκά του μὲ τὰ δυό της παιδιὰ ἐπάνω εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔκλαιε, γονατισμένη κοντὰ εἰς τὸ κρεββάτι, κάτω ἀπὸ ἕνα Σταυρωμένον ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, ποῦ τοὺς ἐκύτταζε ἀπὸ τὸ Μαρτυρικόν του Σύμβολον μὲ ἕνα βλέμμα ἀπείρου συμπαθείας.

Αὐτὸς δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ σκεφθῇ. Εἶχε σκεφθεῖ ὅλην τὴν νύκτα. Τὸ παθητικόν του ὑπελογίζετο εἰς δρ. 1.650.000, ἡ δὲ περιουσία του ὅλη ἀνήρχετο εἰς 600,000 μετρητὰ κατατεθειμένα παρὰ τῇ Ἐθνικῇ, εἰς ὀκτακοσίας μετοχὰς Γεωργικῆς Πίστεως, ἀγοραίας ἀξίας 600 δραχ. εἰς μίαν τεραστίαν οἰκοδομὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀξίας 250,000 δραχ. εἰς κοσμήματα τῆς συζύγου του ἀξίας 50,000 δραχ. καὶ εἰς 350,000 δραχ. ἀξίαν τοῦ μεγάρου, μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων, ἐπίπλων, σταῦλων, γκαράζ, ἁμαξῶν, ἵππων καὶ ὠτό.

Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος εἶχε ἀγοράσει μὲ τὸν ξεπεσμόν, προβλέπων ὕψωσιν, ἑξακόσιες Ἐθνικές, 400 Γεωργικές, καὶ 1000 Ἐντερνασιοννάλ. Ἀκόμη προχθὲς ἦτον τόσον καλά! Ὑπελόγιζε διὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἕνα κέρδος ἀπὸ 200,000 δρχ. τοὐλάχιστον. Ἀλλ' ἔξαφνα ἦλθε τὸ ἀναθεματισμένο τηλεγράφημα. Ἦτον ἀκόμη ἐκεῖ ἐμπρός του ἐπάνω εἰς ἕνα μικρὸν πίναχα ἐθένινον μὲ πλοῦς καρφωμένον τὸ τηλεγράφημα τῆς Βιέννας:

«Βιέννη 12 Δεκεμβρίου. — Ἐκ Λονδίνου τηλεγραφοῦσιν ὅτι, συνεπείᾳ τοῦ ἐν Μαρόκῳ ἐπεισοδίου ὁ ἐν Παρισίοις Πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας Μπαρὸν Φὸν Μάγχενσταϊν ἀνεχώρησεν ἀνακληθείς, ἀπὸ στιγμῆς δὲ εἰς στιγμὴν ἀναμένεται ἡ ἔναρξις τῶν ἐχθροπραξιῶν. Ὁ κ. Καντόρ, Πρεσβευτὴς τῆς Ἀηποκρατίας ἐν Βερολίνῳ, ἔρθασεν εἰς Παρισίους καὶ ἔσχε μακρὰν ἀκρόασιν εἰς τὰ Ἠλύσσια».

Τὸ κατρακύλισμα ἦτο φοβερόν. Ὅπου πουλήσει - πουλήσει χαρτιά. Ἡ Ἐθνικὲς ἔπεσαν εἰς τὸ ἥμισυ, ἡ Γεωργικὲς ἔπαθαν πανωλεθρίαν, ἡ Ἐντερνασιοννὰλ δὲν ἐζητοῦντο. Ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ διαφορὲς ἐν ὅλῳ 1,750,000 δρ. ἔμενε δὲ ἀνοικτός, καὶ ἂν ἀκόμη προσυπελόγιζε καὶ τὴν οἰκοδομὴν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, καὶ τὸ Μέγαρον καὶ τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ ἁμάξια, ὅλα, δι' 150,000 δρ. Ἡ Μάσιγκα τοῦ εἶχε εἰσφέρει καὶ τὰ κοσμήματά της· ἀκόμη 50 - 60 χιλιάδας δρ. Τὰ ἔδιδε ὅλα διὰ τὴν τιμήν του.

Καὶ δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ σκεφθῇ . . . . . .

✻

Κατὰ τὰς ἕνδεκα ὁ ἰδιαίτερος γραμματεύς του, ὁ Ζάκ, τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ παρὰ τῷ Χρηματιστηρίῳ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Χρηματιστηρίου.

Ἤρχοντο διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν. Τὰ χαρτιά του ἦσαν τόσον καθαρὰ καὶ τόσον ἐν τάξει, ὥστε δὲν ἐχρειάσθη πολλὴ ὥρα διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν. Τὰ ἔδιδε ὅλα, καὶ μετρητά, καὶ Γεωργικὲς καὶ σπῆτι καὶ μέγαρον καὶ κοσμήματα, ὅλα, ὅλα, ὅλα. Ἔμενε ὅμως ἀκόμη ἀνοικτὸς δι' ἑκατὸν χιλιάδας.

— Δὲν ἔχω ἀτυχῶς Κύριοι ἄλλα· εἶπε μὲ ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν. Τὰ ἔδωκα ὅλα· ὅ,τι εἶχα κάμει ἕως τώρα. Μένουν ἑκατὸν χιλιάδες ἀκόμη. Θὰ ἐργασθῶ καὶ θὰ τῆς δώσω καὶ αὐτές.

Ἐκράτησαν σημείωσιν τῆς περιουσίας αὐτῆς καὶ ἔφυγαν. Ἐμπρός του εἶχε ἀκόμη τοὺς τίτλους του, τὰ χαρτιά του, τὰ ἀτομικά του βιβλιαράκια, τὰς ἀποδεῖξεις τῶν καταθέσεών του καὶ ἐξαπλωμένος εἰς τὴν πολυθρόναν του, μὲ τὴν συνείδησιν ἀναπαυμένην δημιουργεῖ ἕνα νέον κόσμον, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἄλφα.

Τὸ μεσημέρι ἐσήμανε, ἀλλὰ δὲν ἀνέβηκε γιὰ πρόγευμα.

Καὶ ποιὸς ἐκάθησε εἰς τὸ πρόγευμα; Μέσα τὰ ἄλλοτε ὁλοζώντανα γραφεῖα του ἦσαν νεκρά. Κάθε ζωὴ εἶχε σταματήσει ἐκεῖ μέσα, ἀπὸ τὴν ἀποφράδα στιγμήν.

Ἔξαφνα κάποιος ἐκτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ εἰς τὸ μισοάνοιγμα ἐφάνη περίλυπος ὁ Ζάκ.

— Τί εἶναι Ζάκ; ἠρώτησε, ὅπως ἐσυνείθιζε ἄλλοτε.

Ὁ πιστὸς ὑπάλληλος ἐπληροίασε, σὰν νὰ εἶχε νὰ ἀνακοινώσῃ κάτι, ποῦ δὲν ἤθελε νὰ τὸ εἰπῇ.

— Τί εἶναι τέλος πάντων; Λέγε!

— Νά· ἔμεινε κάτι ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεις μας . . .

— Ναί· λοιπόν;

— Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τὸ ἔβαλε εἰς τὴν κορμπέϊγι.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἐχαμήλωσε σιγὰ - σιγά, σὰν ἔνοχος, τὸ κεφάλι καὶ ἐδέχθη τὸ κτύπημα. Δὲν τὸ ἐπερίμενε αὐτό. Τὰ ἐθυσίασε ὅλα. Ἔδωκε τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν του, τὰ κοσμήματα τῆς γυναῖκας του, ὅλα τὰ ἔδωκε, μέχρι πεντάρας, χάριν τῆς τιμῆς του. Καὶ νὰ τώρα τὴν ἤθελαν καὶ αὐτήν. Τὸν ἔστεροῦσαν τοῦ δικαιώματος νὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ φαγῇ τίμιος.

Καὶ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν του; Τί θὰ ἐγίνετο ἡ οἰκογένεια του, ὅταν κάποιο ἑκατοστάρικο, ποῦ εὑρίσκετο μέσα εἰς τὸ πορτμονναί του, ἐξημίζετο;

Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ πρόβλημα τοῦ σπητιοῦ. Ἦτον ὑποχρεωμένος ἔπειτα ἀπ' ὀλίγες μέρες νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέγαρον, ποῦ δὲν τοῦ ἀνῆκε πλέον.

Ἀσυνειδήτως καὶ σὰν μηχανικῶς ἤρχισε νὰ τραβᾷ καὶ νὰ ψαχουλεύῃ ἕνα - ἕνα τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του. Ὅλα γεμάτα ἀπὸ σημειώσεις, μπορντερώ, σημειωματάρια.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ δεξιοῦ συρταριοῦ ἦτο μία κρύπτη. Ἀσυνειδήτως ἐπίεσε τὸ ἐλατήριον καὶ ἐφάνησαν μέσα δύο φάκελλοι· ἕνας μεγάλος, λευκός, τσακισμένος εἰς δύο καὶ ἕνας ἐπιμήκης κίτρινος.

Ἐπῆρε τὸν λευκὸν καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφήν, σὰν νὰ τὸν ἔβλεπε πρώτην φοράν. Ἦτο ἡ διαθήκη του. Ἕνα σαρκαστικὸν μειδίαμα τοῦ διέστειλε τὰ χείλη καὶ ἔσχισε τὸν φάκελλον μὲ τὸ περιεχόμενον εἰς μικρὰ κομμάτια. Τοῦ ἦτον ἄχρηστον πλέον. Ἡ Μοῖρα ἐφρόντισε νὰ σβύσῃ ὅ,τι εἶχε γράψει αὐτός.

Ἔπειτα ἐπῆρε τὸν κίτρινον καὶ ἐδιάβασε τὴν φίρμα: Ἑλληνικὴ Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρία. «Ἡ Πρόνοια» ἐν Ἀθήναις. Μέσα ἦτο τὸ ἀσφαλιστικόν του συμβόλαιον. Εἶχε ἀσφαλισθεῖ διὰ τὸ ποσὸν τῶν 100,000 δρ. καταβλητέων τὴν ἑπομένην τοῦ θανάτου του εἰς τοὺς νομίμους κληρονόμους του.

Τώρα τοῦ ἦτο ἄχρηστον καὶ αὐτό. Ἔπρεπε νὰ πληρώνῃ κατ' ἔτος 5 χιλ. δρ. περίπου. Ποῦ θὰ εὕρισκε μετὰ εἴκοσιν ἡμέρας τὸ ποσὸν αὐτό, διὰ νὰ μὴ χάσῃ ὅ,τι εἶχε δώσει ἕως τώρα;

Τότε τοῦ ἦλθε μία σατανικὴ ἔμπνευσις. Ἂν ἐτερμάτιζε τὸν βίον του; Ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του ἐσώζοντο. Ἀλλ' ἐχρειάζετο ἕνας θάνατος φυσικός, κατὰ τὸ φαινόμενον, τοὐλάχιστον. Τὸ πιστόλι, τὸ σουμπλιμέ, ἡ θάλασσα, ὁ ἠλεκτρικὸς δὲν εἶχαν θέσιν εἰς τὴν περίττωσίν του.

— Θὰ τὸν εὕρωμε, ἐψιθύρισε καὶ ἐπίεσε τὸ ἐλατήριον τῆς κρύπτης, ἡ ὁποία ἔκλεισε πάλιν.

✻

Ὅταν ἐξημέρωσεν, ἡ Μάσιγκα ἦτον ἀκόμη σωριασμένη, κάτω ἀπὸ τὰ εἰκονίσματά της καὶ προσηύχετο καὶ ἔκλαιε.

Ἔξαφνα ἕνα τρίξιμο τῆς πόρτας ἠκούσθη καὶ ἐφάνη ἡ καμαριέρα της.

— Τί εἶναι Καλλιόπη; τὴν ἠρώτησε.

Ἡ καμαριέρα δὲν ἀπαντοῦσε, ἀλλὰ τὰ μάτια της ἦταν βουρκωμένα.

— Τί τρέχει πάλι; ἠρώτησε τρομαγμένη μόλις εἶδε τὸ βουρκωμά της καὶ ἐτινάχθη ὀρθή, κάτι μαντεύουσα, ποῦ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὸ φαντασθῇ.

— Νά . . . ὁ καϋμένος ὁ κύριος . . . δὲν εἶναι καλά.

Χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιά, ἐνῷ παρεμέριζε ἡ Καλλιόπη στὴν πόρτα, ἐκύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ εἰκονίσματα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀντλήσῃ θάρρος καὶ ἔτρεξε στὴν σκάλα.

Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἰσογαίου ἐχώθηκεν εἰς τὰ ἔρημα καὶ σκοτεινὰ διαμερίσματα τῆς Τραπέζης καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ γραφεῖόν του.

Ἐπάνω εἰς τὸν Ἐγγλέζικον καναπὲ ἦτον ξαπλωμένος νεκρός, σὰν νὰ ἐκοιμᾶτο τὸν ***ὕπνον τοῦ δικαίου***, κατεψυγμένος, μ' ἕνα κρυσταλλωμένον μειδίαμα κρυφῆς χαρᾶς ἐπάνω εἰς τὴν μορφήν του.

Τὸ ρομπινὲ τοῦ καλοριφὲρ ἦτο κλειστὸν καὶ τὸ παράθυρον ὅλην τὴν νύκτα ὀρθάνοικτο, ἕνα ρεῦμα δὲ παγωμένον εἰσόρμα σὰν σπαθὶ καὶ ἐκτυποῦσε κατ' εὐθεῖαν ἐπάνω εἰς τὸν νεκρόν.

Συντετριμμένη πλέον ἀπὸ τὰ δύο πλήγματα ἐσωριάσθη μέσα εἰς τὰ γόνατα τῆς καμαριέρας.

Ἔπειτα ἀπ' ὀλίγον ἔφθασε καὶ ὁ ἰατρός των καὶ ἐθεβαίωσε τὸν θάνατον, προελθόντα ἐκ ψύξεως καὶ ἐξαντλήσεως.

Ἔστειλαν τὰ παιδιά εἰς τοῦ ἀδελφοῦ του, Διευθυντοῦ τῶν Σιδηροδρόμων Κρήτης, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε καὶ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας καί, ἐνῷ ὁ Εἰρηνοδίκης ἐσφράγιζε τὰ γραφεῖα του, ἡ ἐκλεκτοτέρα τάξις τῆς πρωτευούσης προέπεμπεν εἰς τὸν τάφον τὸν μεγάλον τραπεζίτην τῆς χθές.

✻

Ὁ ὕπνος τὴν ἐπῆρε ντυμένην μέσα εἰς τὸ παγωμένον δωμάτιόν της κατὰ τὰ ἑξημερώματα καὶ ἐκοιμᾶτο ἀκόμη. Ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέγαρον, ἀγορασθὲν ἀπὸ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τῆς Γεωργικῆς. Ἡ ἐκκαθάρισις εἶχε γίνει: Ἔπιπλα, ἁμάξια, ἄλογα, ὠτό, σπήτια, διαμαντικὰ εἶχαν πωληθεῖ.

Ἕνα τρίξιμο τῆς πόρτας τὴν ἔκαμε νὰ πεταχθῇ ἐπάνω ἔντρομος. Κάτι κακὸν τάχα τῆς ἤρχετο πάλιν; Ἐγύρισε καὶ ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα εἰς τὰ εἰκονίσματά της.

— Ὄχι, φθάνει πειά! Φθάνει Παρθένα μου! Εἶπε μὲ λυγμοὺς καὶ μὲ τὰ χέρια μπλεγμένα κάτω ἀπὸ τὴν Παναγία.

— Ἕνας κύριος· εἶπε ἡ Καλλιόπη. Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἰδῇ τὴν Κυρία.

— Ἂς ἔλθῃ· ἐψιθύρισε.

Μετ' ὀλίγον ἡ καμαριέρα ἤνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἕνας κύριος, σοβαρός, ὑπεκλίθη ἐνώπιόν της μὲ σεβασμόν. Παρουσιάσθη μόνος του. Ἦτον ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλιστικῆς «Πρόνοια».

— Ὁ μακαρίτης Κυρία, εἶπε, εἶχεν ἀσφαλισθεῖ παρ' ἡμῖν διὰ τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν, καταβλητέων τὴν ἑπομένην τοῦ θανάτου του εἰς τοὺς νομίμους κληρονόμους του. Ἐδῶ, προσέθεσε, ἐγχειρίζων αὐτῇ ἕνα ἐπίμηκες χαρτί, ἔχετε ἕνα σὲκ δι' ἴσον ποσὸν ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς.

Ἔλαβε κατάπληκτος τὸ ἐπίμηκες χαρτί, μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβαινε, τὸ ἐκύτταξε καλά, ὑπέγραψε τὴν ἐξοφλητικὴν ἀπόδειξιν καὶ ἄφωνος ἀνταπέδωκε τὴν ὑπόκλισιν εἰς τὸν ἀπροσδόκητον ἐπισκέπτην.

Καὶ ὅταν ἔκλεισε ἡ πόρτα πίσω του, ἔπεσε εἰς τὰ γόνατα κάτω ἀπὸ τὰ εἰκονίσματα καὶ βουρκωμένη εἶπε:

— Θεέ μου! Πάρε κοντά σου τὴν μεγάλη του ψυχή.

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

✻ ✻ ✻

— *Ἐλευθερία, Ἰσότης: Κακαὶ ἀρραί. Ἡ ἀληθὴς ἀνθρωπίνη ἀρχὴ εἶνε ἡ Δικαιοσύνη. Καὶ ἡ Δικαιοσύνη πρὸς τὸν ἀσθενῆ εἶνε ἡ προστασία ἢ ἡ καλοκαγαθία.*

— *Τὸ θεραπεύεσθαι ἀπὸ μίαν τρέλλαν συχνά, δὲν εἶνε ἢ ἁπλῶς ἀλλάζειν εἶδος τρέλλας.*

— *Καὶ ὁ σοφώτερος εἰς τὴν ζωήν του ἔχει κάποτε παροξυσμοὺς τρέλλας.*

— *Συνήθιζε νὰ βλέπῃς τὰ προτερήματα τῶν περιστοιχιζόντων σε καὶ ὄχι τὰ ἐλαττώματά των.*

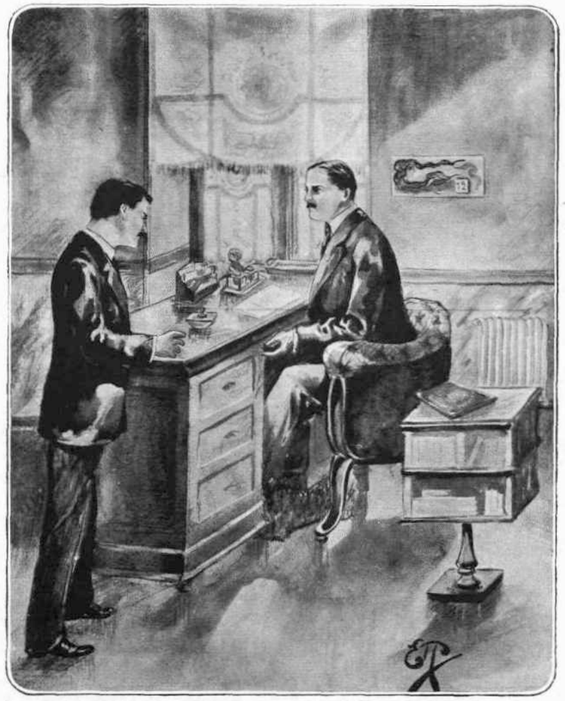

— *Τί εἶναι τέλος πάντων; Λέγε!*

Ἐπάνω εἰς τὸν Ἐγγλέζικον καναπέ . . .

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΠΟΥ ΚΑΡΤΕΡΩ

✻ ΑΙΣΜΑ ΕΛΕΓΕΙΑΚΟΝ ✻

Ἠλιόλουστες ἡμέρες ἀναρχίζουν
καὶ ἔρχονται χιλιάδες τὰ πουλιά,
ὁ τὰ παραθύρια τῆς φωλιές των κτίζουν,
πετοῦν 'ς τὰ δάση καὶ μέσ' 'ς τὰ κλαδιά.
Κάθε πρωὶ γλυκὰ μὲ ἐξυπνοῦνε
χελιδονάκια μαῦρα 'να σωρό,
τὰ 'μάτια μου τοῦ κάκου ἐρευνοῦνε:
Δὲν βλέπω τὸ πουλὶ 'ποῦ καρτερῶ.

Ἐγνόρισα καὶ τὴν φιλοδοξίαν
'σὰν εἶδα κάποτε τὸν ἀετὸν
νὰ βλέπῃ μ' ἔπαρσιν, 'ς αὐτὸν ἀξίαν,
τῆς γῆς τὸ μέγα πλῆθος ἐρπετῶν.
Τὸν ἀετὸν βλέπω καὶ τώρα κι' ἔχει
μὲ καταιγίδες πόλεμο σκληρό,
μὰ πόθος δόξης πειὰ δὲν μὲ κατέχει:
Δὲν βλέπω τὸ πουλὶ 'ποῦ καρτερῶ.

Τ' ἀηδόνι βλέπω νὰ τσιμπᾷ παρέκει
χορτάρι 'λίγο, τροφὴν 'ποῦ ποθεῖ,
καὶ μέσ' 'ς τὰ φύλλα ἔπειτα νὰ σπέκῃ
νὰ ψάλλῃ 'λίγο . . . καὶ νὰ νεκρωθῇ:
Ἔρωτα ψάλλει . . . Ὦ! τί εἰρωνεία!
Ψάλλε αἰγώτερα, πουλὶ μωρό!
Δὲν μοῦ χρειάζεται πειὰ ἁρμονία . . .
Δὲν βλέπω τὸ πουλὶ 'ποῦ καρτερῶ.

Καὶ τὸ πετροχελίδονο πέραν,
'σὲ λίμνη 'πάνω γαλανή, λαμπρά,
'σὰν ποιητὴς 'σὲ ὀνειρώδη σφαίραν,
πετᾷ, κουνιέται, κομᾶτ' ἐλαφρά.
Ὦ! πέτα, κομήσου εὐτυχισμένα,
πουλὶ ἀδέλφι, 'ποῦ τώρα θωρῶ,
ἐφυγ' ἡ ποίησις πειὰ ἀπὸ 'μένα:
Δὲν βλέπω τὸ πουλὶ 'ποῦ καρτερῶ.

Ἔλα, σὲ προσμένω μ' ἀνησυχία,
μαῦρ' ἀγγελιαφόρε τοῦ Θεοῦ,
κοράκι, 'ποῦ ἔτρωγες τὰ ψιχία
ἀκολουθῶν παντοῦ τὸν Ἥλιοῦ,
φέρε τὴν μοῖράν μου τὴν ὀλεθρίαν,
ἔλα, καιρός . . . ἀλλὰ παραλῃρῶ,
θ' ἀπέθανεν ἴσως 'ς τὴν ἐρημίαν
μὲ τὸν Προφήτην . . . μάτην καρτερῶ.

(Κατὰ τὸν Hégesippe Moreau)

ΕΚΤΩΡ ΚΑΣΤΑΛΙΑΣ

ΣΤΟΥΣ ΧΙΟΥΣ

Τῆς Λευτεριᾶς ἁπλοῖ ἐμεῖς σημαιοφόροι, τώρα
μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τὰ ἀνθόσπαρτο νησί σας
ἂν ξεσκλαβώσουμ' ἀδερφοί, μὰ στὴ γλυκειά σας χώρα
ἐσκλαβωθήκαμε ὅλοι σας γιὰ πάντα πειὰ μαζί σας.

Στὰ μέρη, ποῦ τῆς Λευτεριᾶς τὸ δέντρο, τίμιο αἷμα
ῥοφῶντας ἀνθοβόλησεν, εἶν' τὸ νησί σας στέμμα.

Καὶ διαμαντόπετρα σ' αὐτὸ τὸ κάθε σπίτι χύνει
τόσες ἀχτίδες προθυμιᾶς, ἀγάπης, καλωσύνης,
ὅσες ψυχὲς φιλόξενες ἡ κάθε πόρτα κλίνει . . .
Γιὰ τέτοιο κόσμο εὐγενικό, στρατέ, καὶ τί δὲ δίνεις;

[Χίος 15 Νοεμβρίου 1913] ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΖΕΡΛΗΣ

✻ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ✻

ΕΛΑΤΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΘΝΗ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναφορᾶς, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν ὁ ἄρτι συσταθεὶς σύλλογος «Οἰκογενειακὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἄμυνα» διὰ τὴν ἐλάττωσιν τῆς τεκνοποιήσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα, δίδομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μίαν μελέτην διὰ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ πληθυσμοῦ εἰς τὰ διάφορα μέρη.

Αἱ τελευταῖαι στατιστικαὶ τῶν διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν μᾶς πληροφοροῦν ὅτι, τὸ μέγα κακόν, ποῦ γίνεται εἰς τὰ ἔθνη διὰ τῆς σὺν τῷ χρόνῳ ἐλαττώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γεννήσεων αὐξάνει. Ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐγίνετο λόγος μόνον περὶ τῆς ἐλαττώσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γαλλίας, τώρα καὶ ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἀγγλία παρουσιάζουν τὸ ἴδιον φαινόμενον τῆς ἐλαττώσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῶν γεννήσεων.

Ἕνας Ἄγγλος οἰκονομολόγος ἔγραφε περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ ὅτι, ἂν ὁ πληθυσμὸς ἐξακολουθήσῃ αὐξανόμενος μὲ τὴν ἰδίαν ταχύτητα τῶν τελευταίων 25 ἐτῶν, ἐντὸς 893 ἐτῶν θὰ ὑπάρχουν τόσοι Εὐρωπαῖοι, ὅσα τετραγωνικὰ μέτρα ἐπιφανείας ἔχει ἡ Γῆ ὁλόκληρος." Ἂν δὲ ἡ αὐτὴ ἀναλογία διατηρηθῇ καὶ εἰς τὰς ἄλλας φυλὰς τῆς Γῆς, ἐντὸς 1000 ἐτῶν θὰ σχηματισθῇ τοσοῦτον πυκνὸν πλῆθος, ὥστε οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐγγίζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἂν πράγματι οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ Ἄγγλου οἰκονομολόγου ἐπρόκειτο νὰ ἐπαληθεύσουν, τὸ φαινόμενον τῆς ἐλαττώσεως τοῦ πληθυσμοῦ δὲν θὰ ἀπετέλει καθόλου κοινωνικὴν πληγήν, ὅπως ἐπιμένουν νὰ πιστεύουν οἱ περισσότεροι.

Ἄλλος Ἄγγλος οἰκονομολόγος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ εὐημερία αὐξάνει εἰς τὰς κοινωνίας, τόσον θὰ ἐλαττοῦνται αἰγεννήσεις, φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐμφανίζεται εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀπαντᾷ καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν. Οἱ πτωχοὶ ἔχουν περισσότερα παιδιὰ ἀπὸ τοὺς πλουσίους. Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις αἱ λαϊκαὶ συνοικίαι εἶνε αἱ πυκνότεραι ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους γεννήσεις, αἱ δὲ οἰκογένειαι αὐτῶν εἶνε δυστυχέστεραι.

Αἱ Ἀγγλικαὶ στατιστικαὶ ἀποδεικνύουν ὅτι, οἱ ἐργάται, οἱ ὁποῖοι ἀμείβονται γενναιότερον, ἔχουν ὀλιγώτερα παιδιὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐργάτας, εἰς δὲ τὴν Αὐστραλίαν, ὅπου ὁ ἐργάτης κερδίζει περισσότερα ἀπὸ τὸν ἐργάτην ἄλλων χωρῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων εἰς τὰς ἐργατικὰς τάξεις βαίνει ὁλονὲν ἐλαττούμενος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν τὰ ἑξῆς:

Καλλιτέρα ἀμοιβὴ — ὀλίγαι γεννήσεις. Μικροτέρα ἀμοιβὴ — περισσότεραι γεννήσεις. Ὅπου ἡ εὐημερία αὐξάνει, αἱ γεννήσεις ἐλαττοῦνται πρὸς μεγίστην εἰρωνίαν τῆς Τύχης.

Ἄλλος διάσημος οἰκονομολόγος ἐξηγεῖ ὡς ἑξῆς τὸ παράδοξον αὐτὸ φαινόμενον: «Ὅπου ἡ εὐημερία αὐξάνει, ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων ἐλαττοῦται καὶ οἱ γάμοι καθίστανται σπανιώτεροι. Ἐξ ἄλλου τὰ νευρικὰ νοσήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε συνέπειαι ἀναπόφευκτοι τῆς ὑπὲρ τὸ δέον ἐνεργητικότητος, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλουν αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἐξελισσομένου πολιτισμοῦ, ἀποτελοῦν μέγα ἐμπόδιον διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ. Δέον ἐπίσης νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἐγωϊσμοῦ προερχόμενα αἴτια. «Τὰ τέκνα προϋποθέτουν δαπάνας», λέγουν.

Γερμανὸς ἐπιστήμων λέγει ὅτι, πιθανῶς ἐντὸς εἰκοσαετίας τὰ χωρία τῆς Γερμανίας θὰ ἐγκαταλειφθοῦν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι θὰ στραφοῦν πρὸς τὰς πόλεις, καθ' ὅσον ἡ γεωργικὴ μηχανικὴ καθιστᾷ ὁλονὲν περιττὴν τὴν ἐργασίαν τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν, οἱ δὲ ἄνδρες ἀφίνοντες τοὺς ἀγροὺς θὰ καταφύγουν εἰς τὰς πόλεις πρὸς ἕτερα ἐπαγγέλματα ἀνθυγιεινά. Ὁ ἀγρότης θὰ γίνῃ ἐργάτης τῶν πόλεων καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκνευριζόμενον ἐκ τοῦ ἀλκοολισμοῦ, τῆς φθίσεως καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν τῶν πόλεων, θὰ χάνῃ διαρκῶς τὰς ἰδιότητας, αἱ ὁποῖαι ἐξησφάλιζον εἰς τὸν ἄνθρωπον τῆς Φύσεως τὴν ἡγεμονίαν.

Κατὰ τὸν δόκτορα Χίρς, ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων εἰς τὴν Γερμανίαν ηὐξήθη ἀπὸ 1.500.000 γεννήσεων κατὰ τὸ 1781 εἰς 2.100.000 κατὰ τὸ 1901. Ἀπὸ τοῦ 1908 ὅμως αἱ γεννήσεις περιωρίσθησαν εἰς 1.070.000. Ἀπὸ ἔτους δὲ εἰς ἔτος ἡ ἐλάττωσις αὐξάνει. Ἡ ἐλάττωσις αὕτη ἀναλογεῖ πρὸς 14 % εἰς τὸ Βέλγιον, 10 % εἰς τὴν Γερμανίαν, 8 % εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 7 % εἰς τὴν Οὐγγαρίαν καὶ 6 % εἰς τὴν Γαλλίαν.

✻

Διάφορα μέσα ἐπροτάθησαν κατὰ καιροὺς θεραπείας τῆς ἐλαττώσεως τῶν γεννήσεων καὶ ὁ μὲν Λανελόγκ ἐπρότεινε τὸν ἀναγκαστικὸν γάμον, ὁ δὲ Γκουτὰν συνεβούλευσε τὴν ἀπὸ παντὸς φόρου ἀπαλλαγὴν τῶν πολυμελῶν οἰκογενειῶν, τὴν ἀπονομὴν ἐτησίων χρηματικῶν βραβείων ἀπὸ τετάρτου τέκνου καὶ ἐφεξῆς καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως τῶν πατέρων πολυμελῶν οἰκογενειῶν. Τελευταίως μάλιστα συνεζητήθη εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ ἐλάττωσις τοῦ φόρου ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ ἡ ψήφισις νόμου περὶ φορολογίας τοῦ κεφαλαίου. Ὁπωσδήποτε ἡ ἐλάττωσις τῶν γεννήσεων ἔχει κάποιαν αἰτίαν. Καὶ ἡ αἰτία αὕτη πρέπει ν' ἀνακαλυφθῇ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ κτυπηθῇ εἰς τὴν ἀρχήν της.

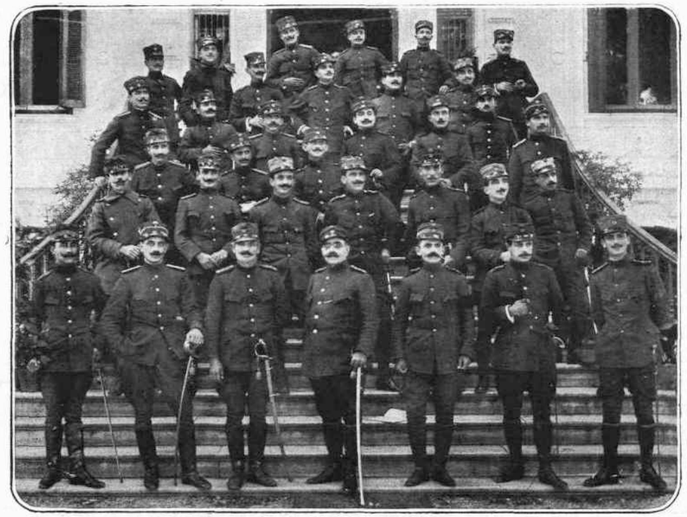

ΕΥΓΕ ΤΟΥΣ. — Ὁμιλος Ἀξιωματικῶν ἐκ τῶν μετὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου ἐν ἀναρρώσει εὑρισκομένων καὶ νοσηλευομένων ἐν τῷ ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰατροῦ κ. Ι. Καρδαμάτη, Νοσοκομείῳ τῶν κ.κ. Ἀξιωματικῶν (οἴκημα πρώην Βουλγαρικοῦ Προξενείου).

Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη ἐν τῇ αὐτῇ κλίμακι ἐν ᾗ ὁ πολὺς Φερδινάνδος εἶχε φωτογραφηθῆ μετὰ τοῦ Βόριδος κλ. κατὰ τὴν ὀλιγόωρον ἐπίσκεψιν ἐν τῇ πόλει Θεσσαλονίκης.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ... ΠΟΥ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝ

Τὸ ἐκλογικὸν σύνθημα τῶν Μπενακικῶν ξέρετε ποῖον ἦτο; Τὸ βέλασμα τοῦ ἀθῴου προβάτου: Μπέ, μπέ, μπέ... Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ὀπαδῶν του συνηγωνίζετο νὰ τὸ μιμηθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον. Καὶ ὁ κ. Μπενάκης ἀναμέσον τῶν διαδηλωτῶν του ἐφαίνετο ὡς βιβλικὸς ποιμὴν μεταξὺ τοῦ ποιμνίου του.

Καὶ κάποιος ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὴν φωνὴν ὅλων αὐτῶν τῶν ἀρνιῶν ἠρώτησε καὶ εἶπε: «Ποῖος εἶνε ὁ ὑποψήφιος Δήμαρχος; Ὁ κ. Μπενάκης ἢ ὁ κ. Ἀρνιώτης;»

✻

Καὶ ἐπειδή, καθὼς λέγομεν ἀνωτέρω, διὰ τὰ συνθήματα τῶν δημαρχικῶν διαδηλώσεων εἶχεν ἐγκαινιασθῇ ἡ μόδα τῆς μιμήσεως τῶν φωνῶν ὅλων τῶν ἐπὶ γῆς ζῴων καὶ πτηνῶν ὁ κ. Τουφεξῆς ἐξέλεξε δι' ἑαυτὸν τὴν κραυγὴν τοῦ κοκόρου· διότι ἐὰν δὲν ἔφεγγε διὰ τοὺς ἄλλους θὰ Τοῦφεγγε τότε αὐτοῦ.

Διετρέξαμεν ὅμως τὸν κίνδυνον νὰ ἴδωμεν ἔξαφνα ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ συμπαθοῦς ὑποψηφίου νὰ μεταβληθοῦν εἰς κοκκόρους καὶ ἔχασεν ὡς ἐκ τούτου τὴν ἐκλογήν. Διότι ὅπου λαλοῦν πολλοὶ κοκόροι ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ.

✻

Ὁ γνωστὸς καὶ μόνος ἀντιπρόσωπος τοῦ Οὐρανίου Κράτους εἰς τὴν Ἑλλάδα κ. Τσὶν-Τσὼν, ὁ ἐπικαλούμενος καὶ Ἀσάκης, εἶχε θέσῃ διὰ τὰς Δημοτικὰς ἐκλογὰς ὑποψηφιότητα Δημ. Συμβούλου.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἀσάκη μεταξὺ ἄλλων περιελάμβανε καὶ τὴν ἵδρυσιν νυκτερινοῦ ἀσύλου διὰ τοὺς ἀστέγους, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπωνομάζετο πιθανῶς ***Ἀσάκειον***. ***Ἀσακειάδες*** δὲ θὰ ἐπεκαλοῦντο ἐξωτερικαὶ καὶ ἐσωτερικαί, ὅσαι θὰ ἐστεγάζοντο εἰς αὐτό.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄλλη ἔκδοσις, ἡ ὁποία λέγει, ὅτι ὁ Τσὶν-Τσὼν ἀπὸ κίτρινος ποῦ ἦτο ἐκινδύνευσε νὰ γίνῃ, μετὰ τὰς ἐκλογάς, μαῦρος, ἀπὸ τὰ μαῦρα τὰ ὁποῖα ἔφαγε.

✻

Ἡ Τουρκία, ὡς γνωστόν, ἠγόρασε τὸ Βραζιλιανὸν ντρέντνωτ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ναυτικὴν ὑπεροπλίαν ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ ὅμως προέβη εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ κάμνῃ τὰς προμηθείας της ἀπὸ τὴν Βραζιλίαν, ἀπεφάσισε νὰ τῆς φέρουν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἀνάλογον ἀριθμὸν ματζούδων, ὅπως τὰς χρησιμοποιήσῃ ὡς πληρώματα τοῦ ἐν λόγῳ σκάφους, δεδομένου ὅτι οἱ Τοῦρκοι δὲν εἶνε ναυτικοί.

✻

Εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικὴν οἱ Βούλγαροι ὀργανώνουν ἐράνους ὑπὲρ τῶν παθόντων ἐκ τῶν δύο πολέμων. Τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι γυρεύουν λάδι διὰ τὸ καντήλι των ποῦ τοὺς ἔσβυσεν ἡ δυνατὴ πνοὴ τοῦ Στρατηλάτου Κωνσταντίνου. Τὰς σχετικὰς συγκινητικωτάτας ἐκκλήσεις, τὰς ὑπογράφει αὐτὴ ἡ ἰδία ἡ Βασίλισσα τῆς Βουλγαρίας. Ἐξηγεῖται δὲ τώρα διατί αὕτη λέγεται ***Ἐλαιονώρα*** Θὰ ἠμποροῦσε μάλιστα νὰ λέγεται καὶ ἐπὶ τὸ δημωδέστερον ***Λαδονώρα.***

Τὸ πολυθρύλλητον Πανόραμα κατηδαφίσθη διότι, ἔκρυβε τὴν θέαν τοῦ Ἀττικοῦ τοπείου.

Τώρα πῶς ἕνα Πανόραμα κρύβει ἕνα ἄλλο πανόραμα, εἶνε αἴνιγμα τὴν λύσιν τοῦ ὁποίου ἐμπιστευόμεθα εἰς τὴν εὐφυΐαν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ο ΚΟΥΚΟΥΡΙΚΟΣ

✻ ✻ ✻

ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΡΑ ΜΠΕΡΝΑΡ

Οἱ Γάλλοι, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν νὰ τιμοῦν τοὺς ἀνθρώπους των τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλους καὶ ὅσον ἐγνώριζον μόνον οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἐτίμησαν ὅπως ἤρμοζε καὶ τὴν μεγάλην των ἠθοποιὸν Σάραν Μπερνάρ, τὴν γνωστὴν εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν, ἀπὸ τὰς δύο της καλλιτεχνικὰς περιοδείας, ἀποτελοῦντες εἰς αὐτὴν τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀμφίβολον ἐὰν ἀπενεμήθη ποτὲ εἰς ἄλλην ἀντιπρόσωπον τοῦ γυναικείου φύλου.

Τὸ γεγονὸς ἐφορτάσθη εἰς τὸ Παρίσι εἰς ὅλους τοὺς φιλολογικοὺς καὶ καλλιτεχνικοὺς κύκλους, οἱ ὁποῖοι ἀπεθέωσαν τὴν ὀγδηκοντούτιδα πλέον ἠθοποιόν.

✻

«Θέλετε λοιπὸν νὰ μὲ κάμετε νὰ πεθάνω ἀπὸ εὐχαρίστησιν;» ἔλεγεν ὁ Βολταῖος, ὅταν ἐγένετο κάποια ἐορτὴ πρὸς τιμήν του. Ἡ Σάρα Μπερνὰρ ὅμως δὲν διέτρεχε τοιοῦτον κίνδυνον. Δὲν ἦτο ποτὲ τόσον νέα, τόσον ζωηρά, τόσον εὔθυμη, γράφει ὁ Παρισινὸς χρονογράφος, ὅσον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐχαιρέτησε τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον συνεκεντρώθη αὐθόρμητον διὰ νὰ τὴν ζητωκραυγάσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Παρισινῶν «Χρονικῶν». Καὶ τί ζητωκραυγαὶ ρυθμικαί, εἰλικρινεῖς, ἀτελείωτοι... τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Διδασκάλισσα τῆς Σκηνῆς ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ πλήθους μὲ πρόσωπον γελαστὸ καὶ μὲ τὴν θείαν της ἐκείνην φωνήν.

Ἦτο ἡ νεότης της, τὴν ὁποίαν ἔφερε διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ ὡς μπουκέττο εἰς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαστῶν της. Ἡ διάλεξίς της ἐτιτλοφορεῖτο «ἡ Τέχνη τῆς ἀπαγγελίας». Ἀναμνήσεις της, μία ἀδεξιότης ὡραία παιγνιμένη, μία προσποίησις εἰς τὸ ν' ἀναγινώσκῃ ὅ,τι δὲν ἤθελε νὰ πῇ, ἐκ στήθους, μία ἀνάγνωσις θαυμαστή, τραγουδιστικὴ τῶν πρώτων της καλλιτεχνικῶν ἐτῶν, τὸ χάσιμο τοῦ μαντηλιοῦ της, διὰ τὸ ὁποῖον διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὴν διάλεξίν της, καὶ ἀκόμη, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸ κοινόν, ἦσαν τόσον θελκτικὰ καὶ τόσον ὡραῖα! Καὶ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰπαγγέλλῃ ἕνα μῦθον τοῦ Λαφονταίν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ δύο περιστέρια», προσποιουμένη τὴν φωνὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν, ὅταν παρουσιάσθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ Κονσερβατουὰρ νὰ ἐξετασθῇ, ὅλοι οἱ ἀκροαταὶ ἐξέσπασαν εἰς δάκρυα. Ὁ ποιητὴς Ρισπὲν ἔκλαιεν, ἡ Κυρία Κατὺλ Μαντὲ ἐπίσης καὶ ὅλος ὁλόσμος ἐχειροκρότει διὰ νὰ καλύψῃ τὴν συγκίνησίν του.

Πνευματικωτέρα ἀποθέωσις δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ διὰ τὴν λαοφίλητον ἠθοποιὸν τῆς Γαλλικῆς Σκηνῆς, τὴν ἀγέραστον Σάραν Μπερνάρ.

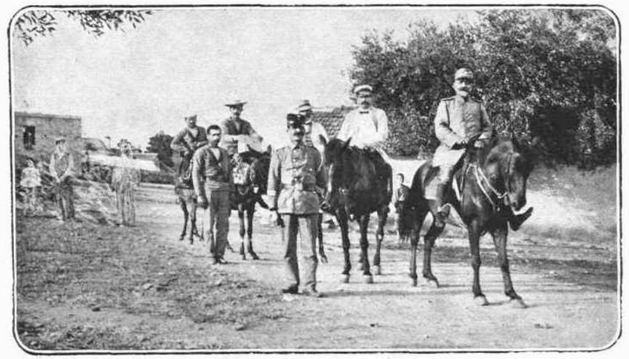

ΕΥΓΕ ΤΟΥΣ. — Τὸ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ ἰατροῦ κ. Καρδαμάτη μοναδικὸν ἀντιχολερικὸν συνεργεῖον, ὅπερ ἐξυγίανε τοὺς ἐν Κιλκὶς Βουλγάρους κομιτατζῆδες ἐκ τῆς χολέρας, ἐξ ἧς ἐπὶ 450 κομιτατζῆδων, πρὸ τῆς ἀποστολῆς τοῦ συνεργείου, εἶχον ἐντὸς 16 ἡμερῶν προσβληθῇ 109 καὶ ἀποβιώσει ἐκ χολέρας 87 ἄτομα! Τὸ αὐτὸ δὲ συνεργεῖον εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ διέσωσε τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Θάσσου ἀπὸ τῆς χολέρας, πεντάκις ἐμφανισθείσης καὶ πεντάκις στραγγαλισθείσης ἐν τῇ κοιτίδι της.

ΕΥΓΕ ΤΟΥΣ. — Τὸ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ ἰατροῦ κ. Καρδαμάτη ἀνώτερον προσωπικὸν τοῦ προτύπου ἐν Θεσσαλονίκῃ νοσοκομείου τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος «Ἰωαννίδειος Σχολή», ὅπερ μετ' ἀπαραμίλλου ζήλου καὶ θαυμασθεῖς αὐταπαρνήσεως εἰργάσθη πρὸς περίθαλψιν τῶν τραυματιῶν τοῦ Β' κατὰ τῶν Βουλγάρων πολέμου.

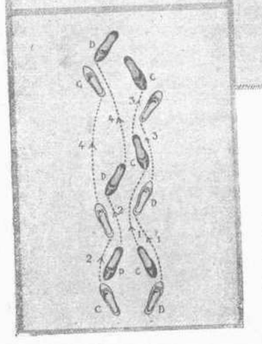

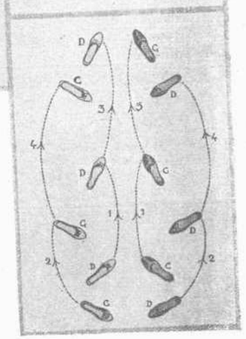

Η ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ ΜΑΞΙΞ

Ἰδοὺ ὅτι ἀρχίζει νὰ καταλαμβάνῃ θέσιν εἰς τὴν νεωτέραν χορογραφίαν ἕνας νέος χορός, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις φαίνεται ὅτι ἐπιδιώκει ν' ἀμαυρώνῃ τὴν δόξαν τοῦ Ταγκό. Πρόκειται διὰ τὴν Βραζιλιανὴν **Μαξίξ**. Εἶνε σχεδὸν βέβαιον, ὅτι τὸν προσεχῆ χειμῶνα θὰ τὸν ἰδοῦμε νὰ χορεύεται εἰς τὰ σαλόνια μας μεταξὺ τοῦ Ταγκὸ καὶ τοῦ «χοροῦ τῆς ἀρκούδας».

Εἶνε μάλιστα πιθανὸν ὅτι, ὁ θελκτικὸς αὐτὸς χορὸς δὲν θὰ ἐγείρῃ τὴν θύελλαν, τὴν ὁποίαν ἤγειρε καὶ ἐγείρει ἀκόμη ὁ Ταγκό.

Δὲν πιστεύομεν ὅτι, ἡ Μαξὶξ ἠμπορεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν παραμικρὰν ἀνησυχίαν καὶ εἰς τοὺς πλέον ἐπιφυλακτικοὺς ἀνθρώπους. Ὁ χαρακτὴρ τῆς Μαξὶξ εἶνε ἐντελῶς διάφορος τοῦ Ταγκό. Ὁ Ταγκὸ εἶνε χορὸς ἀργός, ἡ Μαξὶξ εἶνε χορὸς κινήσεως, πολὺ πειὸ εὔθυμος εἰς ῥυθμόν, καὶ τῆς ὁποίας ἡ πόζες εἶνε ποικίλαι.

Εἰς τὸ Ταγκὸ ἡ στάσις τοῦ ζεύγους εἶναι πάντοτε ἡ ἰδία, ἢ, ἐὰν διαφέρῃ ἀνεπαισθήτως, εἶνε διὰ τὴν ἀνάγκην μερικῶν φιγουρῶν, ἐν ᾧ ἀπεναντίας, μὲ φιγοῦρες σχετικῶς ὀλιγώτερες ἡ Μαξὶξ παρουσιάζει μὲ τὸ ἴδιον βῆμα μίαν θελκτικὴν ποικιλίαν θέσεων.

Πρέπει νὰ παραστήσῃ κανεὶς ὅτι, οἱ δύο αὐτοὶ χοροί, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ βάθος διαφέρουν τόσον πολὺ εἰς τὸν χαρακτῆρα των, ἐννοοῦνται συγχρόνως ἀπὸ τὸ κοινόν.

Ἴσως πρέπει νὰ διακρίνῃ κανεὶς εἰς αὐτὸ ἐκδήλωσιν ἐπιτυχίας τῆς Ἀργεντινῆς καὶ Βραζιλιανῆς μουσικῆς μὲ τὸν νέον ῥυθμόν της, τὸν τόσον παράξενον; Ἡ μουσικὴ τῆς Βραζιλιανῆς Μαξὶξ ἄλλωστε εἶνε μιᾶς ἀδιαφιλονεικήτου ἀξίας καὶ ἑνὸς ῥυθμοῦ ἐντελῶς σπανίου καὶ ἐλκυστικοῦ. Μερικαὶ Μαξὶξ εἶνε παλαιοὶ δημώδεις σκοποὶ τῆς Βραζιλίας, τοὺς ὁποίους δύναται κανεὶς νὰ ὀνομάσῃ χωρὶς ὑπερβολήν, καθαρὰ ῥυθμικὰ ἀριστουργήματα.

Ὑπάρχει εἰς τὴν μουσικὴν αὐτὴν τὸ αὐτὸ θέλγητρον, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὴν πλαστικὴν τῶν στάσεων.

Ἡ μουσικὴ τῆς Μαξὶξ ὁμοιάζει ὡς χαρακτὴρ μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ Ταγκὸ εἰς τέτοιο σημεῖον, ποῦ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ χορεύσῃ τὸν Ταγκὸ ἐπάνω εἰς μερικὰς Βραζιλιανὰς Μαξίξ, τὰς ὁποίας ἄλλως τε ἐβάπτισαν Ταγκὸ - Μαξίξ.

Ἀλλὰ ὁ ῥυθμὸς πρέπει νὰ εἶνε γοργότερος.

Τὸ βῆμα τῆς Μαξὶξ εἶνε βῆμα πόλκας πειὸ ἀνοικτῆς καὶ πολὺ κυλιστῆς. Ἀλλὰ εἶνε πολὺ λεπτὸς χορός. Ἰδοὺ ἄλλωστε πρὸ τῆς τέχνης τῶν βημάτων, αἱ διάφοροι στάσεις τοῦ χοροῦ αὐτοῦ:

Τὸ ζεῦγος λαμβάνει ἐν πρώτοις τὴν ἰδίαν στάσιν, τὴν ὁποίαν λαμβάνει διὰ τὸ βάλς. Ἔπειτα ὁ καβαλλιέρος βάζει τὸ δεξὶ χέρι του ὀπίσω ἀπὸ τὴν μέσην τῆς ντάμας του διὰ νὰ φθάσῃ τὸ δεξιό της χέρι, ἐν ᾧ τὸ ἀριστερό του χέρι κυρτούμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του εὑρίσκει τὸ ἀριστερὸ χέρι τῆς ντάμας του.

Εἰς τὴν τρίτην στάσιν ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα εὑρίσκονται πλευρὸ - πλευρό, τὸ δὲ δεξὶ χέρι τοῦ καβαλλιέρου περασμένο ὀπίσω ἀπὸ τὴν μέσην τῆς ντάμας, διὰ νὰ πιάσῃ τὸ δεξί της χέρι, καὶ χέρι ἀριστερὸ μὲ χέρι ἀριστερό.

Εἰς τὴν τετάρτην στάσιν οἱ δύο βραχίονες τῆς ντάμας ἑνώνονται ὡς χεροῦλι πανεριοῦ καὶ οἱ δύο βραχίονες τοῦ καβαλλιέρου κάμουν τὴν ἰδίαν κίνησιν, κρατῶντας τὰ χέρια τῆς ντάμας.

Τοποθετημένοι ὁ ἕνας ὄπισθεν τῆς ἄλλης, ἐνῷ ἡ γυναῖκα ἔχουσα τὰ δύο της χέρια εἰς τοὺς γοφούς, κρατεῖται ἀπὸ τὴν μέσην μὲ τὰ χέρια τοῦ ἀνδρός.

Ἰδοὺ ἡ τεχνικὴ περιγραφὴ τῆς Βραζιλιανῆς Μαξίξ:

Πρώτη φιγοῦρα. — Ὁ καβαλλιέρος κρατῶν τὴν ντάμαν του ὄπως διὰ τὸ Ταγκό, φεύγει μὲ τὸ δεξὶ πόδι ἐμπρός, παραμερίζει τὸ δεξὶ μὲ τὸ ἀριστερό, καὶ ξαναφεύγει μὲ τὸ ἀριστερὸ ἐμπρός, παραμερίζει τὸ ἀριστερὸ μὲ τὸ δεξὶ καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ ντάμα κάμει τὰ ἴδια βήματα ὑποχωροῦσα.

Δευτέρα φιγοῦρα. — Ὁ δεξιὸς βραχίων τοῦ καβαλλιέρου περνᾶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὡς ἡμικύκλιον διὰ νὰ εὕρῃ τὸν δεξιὸν βραχίονα τῆς ντάμας του. Ὁ ἀριστερός του βραχίων εἶνε περασμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν μέσην τῆς ντάμας του καὶ πηγαίνει νὰ εὕρῃ τὸν ἀριστερόν της βραχίονα.

Ὁ καβαλλιέρος φεύγει μὲ τὸ δεξιὸ πόδι δεξιὰ καὶ πλαγίως καὶ ξαναφέρνει τὸ ἀριστερὸ ὀπίσω ἀπὸ τὸ δεξιό, διὰ νὰ τὸ διώξῃ. Ἡ χορεύτρια προβάλλει τὸ ἀριστερό της πόδι ἀριστερὰ καὶ πλαγίως καὶ τὸ διώχνει μὲ τὸ δεξί της.

Τρίτη φιγοῦρα. — Ὁ καβαλλιέρος καὶ ἡ ντάμα στρέφουν γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν των. Ὁ καβαλλιέρος εὑρίσκεται τότε ὄπισθεν τῆς ντάμας του καὶ τὴν κρατεῖ, μὲ τὸ δεξὶ χέρι 'στὸ δεξί, μὲ τὸ ἀριστερὸ 'στὸ ἀριστερό, μὲ βραχίονας τεταμένους.

Εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν τὸ ζεῦγος, ξεκινῶντας συγχρόνως μὲ τὸ ἴδιο πόδι, ἐκτελεῖ τὰ βήματα τοῦ «Τοὺ στέπ».

Τετάρτη φιγοῦρα. — Ὁ καβαλλιέρος, μένων ὀλίγον ὄπισθεν τῆς ντάμας, περνᾷ ὀλίγον δεξιὰ καί, ἀφίνων τὸν δεξιὸν βραχίονα τεταμένον, περνᾷ τὸν ἀριστερόν του βραχίονα γύρω ἀπὸ τὴν μέσην τῆς ντάμας του.

Εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν τὸ ζεῦγος κάμνει δύο βήματα δεξιά. Ἔπειτα περνῶντας ὁ καβαλλιέρος ἐλαφρῶς δεξιὰ ὄπισθεν τῆς ντάμας του, ἐπιμηκύνει τὸν ἀριστερὸν βραχίονα· εἰς τὴν νέαν αὐτὴν στάσιν, τὸ ζεῦγος ξεκινᾷ ἀριστερὰ εἰς δύο βήματα «Τοὺ στὲπ» τοῦ ἀριστεροῦ ποδός. Τὸ ζεῦγος ἐκτελεῖ περισσοτέρας φορὰς τὴς δύο αὐτὲς φιγοῦρες.

Πέμπτη φιγοῦρα. — Ἔπειτα ὁ καβαλλιέρος καὶ ἡ ντάμα κάνουν ἡμίσειαν στροφὴν διὰ νὰ λάβουν ἐκ νέου τὴν στάσιν τῆς δευτέρας φιγούρας.

Κάνουν τὴν ἡμίσειαν αὐτὴν στροφήν, ἐνῷ τὸ ἕνα πόδι διώχνει τὸ ἄλλο, στρέφοντας ὁ καθεὶς εἰς τὸ μέρος του. Μόλις φθάσουν εἰς τὴν στάσιν των, πέρνουν ἐκ νέου τὰ βήματα δεξιὰ καὶ ἀριστερά, τὰ ὁποῖα περιγράφονται εἰς τὴν πρώτην φιγούραν.

Ἕκτη φιγοῦρα. — Ὁ καβαλλιέρος κρατῶν τὴν ντάμαν του ὡς διὰ τὸ Ταγκὸ ἐκτελεῖ τὸ Ἀργεντινὸν Κόρτ.

Ὁ καβαλλιέρος προβάλλει τὸ δεξιὸ πόδι ἐμπρὸς ἀπὸ ἕνα βῆμα, (πρῶτος χρόνος) φέρει ἐκ νέου τὸ ἀριστερὸ πόδι ἀπὸ τὸ δεξιὸ μέρος (δεύτερος χρόνος), ὑψώνεται ἐλαφρῶς εἰς τὴν μύτην τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ (τρίτος χρόνος) καὶ φέρει ἐκ νέου τὸ ἀριστερὸ ὀπίσω μαλακὰ (τέταρτος χρόνος).

Εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν ἐγείρει τὴν δεξιὰν κνήμην ἐμπρὸς καὶ μένει ἔτσι ὀλίγον. Ἡ ντάμα κάμει τὴν ἰδίαν κίνησιν ἀνάποδα, δηλαδὴ ἀρχίζουσα μὲ τὸ ἀριστερὸ πόδι ὄπισθεν.

Ἑβδόμη φιγοῦρα. — Ὁ καβαλλιέρος κρατῶν τὴν ντάμαν του δεξιὸ μὲ ἀριστερὸ χέρι, καὶ ἀριστερὸ μὲ δεξιό, μὲ τοὺς δύο βραχίονας τεταμένους, ἐκτελεῖ τὸ ἑξῆς βῆμα:

Προβάλλει τὸ δεξιὸ πόδι, φέρει τὸ ἀριστερὸ ὄπισθεν τοῦ δεξιοῦ καὶ ἐκδιώκει τὸ δεξιὸ πόδι μὲ τὸ ἀριστερό. Τὰ βήματα αὐτὰ γλυστροῦν καὶ στρέφουν γύρω ἀπὸ τὴν ντάμαν. Ἡ ντάμα κάνει τὰ ἴδια βήματα σχεδὸν ἐπὶ τόπου. Προχωρεῖ μὲ διάφορο πόδι, ἐκδιώκουσα τὸ ἀριστερὸ μὲ τὸ δεξιό.

Ὀγδόη φιγοῦρα. — Τὰ βήματα τοῦ «Τοὺ - στέπ,» τὰ ὁποῖα περιεγράφησαν εἰς τὴν πρώτην φιγούραν. Εἰς τὸ τέλος ἑνὸς ἤχου, ὁ καβαλλιέρος καὶ ἡ ντάμα ὑποκλίνονται ἐπιχαρίτως μὲ τὰς κνήμας ἐλαφρῶς σταυρωτάς, ἔπειτα ἐγείρονται, ὁ καβαλιέρος προχωρεῖ μὲ τὸ ἀριστερὸ πόδι καὶ ἡ ντάμα μὲ τὸ δεξιὸ διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὰ κυλιστὰ βήματα πλαγίως, διὰ τὰ ὁποῖα ὡμιλήσαμεν ἀνωτέρω.

Ἐνάτη φιγοῦρα. — Ἰδοὺ μία φιγοῦρα ὀλίγον φανταιζί:

Ὁ καβαλλιέρος καὶ ἡ ντάμα χωρίζονται καὶ ἐξακολουθοῦν τὸ βῆμα τοῦ τοὺ-στὲπ τῆς Μαξίξ, στρέφουν περισσοτέρας φορὰς γύρω των διὰ νὰ πιασθοῦν ἐκ νέου καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ βῆμα.

Δεκάτη φιγοῦρα. — Τοποθετημένοι ὁ ἕνας ὄπισθεν τοῦ ἄλλου, χέρι δεξὶ μὲ χέρι ἀριστερό, χέρι ἀριστερὸ μὲ χέρι δεξιό, ὁ καβαλλιέρος καὶ ἡ ντάμα διπλασιάζουν διαδοχικῶς μὲ τὸ δεξιὸ πόδι καὶ μὲ τὸ ἀριστερό, ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι, εἰς τὸν δεύτερον χρόνον κάμπτουν τὸ δεξὶ γόνυ στρέφοντες συγχρόνως ἐλαφρῶς.

Ἰδοὺ ὁ χορός, ὅστις ἀσφαλῶς θὰ διαφιλονεικήσῃ τὴν δόξαν τοῦ Ταγκό.

* ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ *

Τὸ σημερινὸν θέατρον εἶνε ἐν πλήρει συγχύσει. Καμμία γενναία προσπάθεια, καμμία σχολή, κανεὶς ἀρχηγός. Ὁ ρωμαντισμὸς ἔσβυσεν, ὁ συμβολισμὸς δὲν ἠμπόρεσε ποτὲ νὰ φανῇ, καὶ ἡ ρεαλιστικὴ σχολὴ δὲν ἐθεμελίωσε τίποτε. Ζητοῦνται τ' ἀριστουργήματα, ἀλλὰ δὲν εὑρίσκονται. Δὲν ὑπάρχουν παρὰ θεατρικὰ ἔργα, θεατρικὰ ἔργα καλὰ ἢ ἄσχημα, καὶ συχνότερον ἄσχημα. Τοιουτοτρόπως δὲν ὑπάρχει παρὰ μία κατάταξις διὰ τὸ θέατρον:

Τὸ θέατρον τὸ ὁποῖον ἀνιᾷ καὶ τὸ Θέατρον τὸ ὁποῖον τέρπει.

Ὅλα τὰ εἴδη εἶνε καλὰ λέγουν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ εἶδος, τὸ ὁποῖον ἀνιᾷ. Δὲν εἶνε τοῦτο ἐντελῶς ἀκριβές. Τὸ ἀνιαρὸν εἶδος σκέκεται ὑψηλότερα ἐκ προκαταλήψεως. Ἐπιβάλλεται περισσότερον εἰς τὸ κοινόν. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε πολὺ αὐστηρότεροι γενικῶς διὰ τοὺς συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι τοὺς διασκεδάζουν, παρὰ διὰ τοὺς συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι τοὺς λυποῦν. Τὰ ἐλαφρὰ ἔργα φαίνονται πάντοτε ὡς ἀσήμαντα καὶ ὡς ἔργα τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ περιέχουν ἀληθείας. Ἕνας συγγραφεὺς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρατηρήσῃ τὸν κόσμον διὰ μέσου τοῦ γέλοιου του καὶ νὰ ζωγραφήσῃ τὴν πραγματικότητα ὑπὸ τὴν κωμικήν της ἄποψιν. Θὰ τὸν κατηγορήσουν ὡς φανταζίστ, καὶ θὰ εἴπουν ὅτι εἶνε ξώπετσος. Ἕνας σοβαρὸς συγγραφεύς, ἀτ' ἐναντίας, περνᾷ ἀμέσως ὡς βαθύς. Γενικῶς νομίζουν ὅλοι σήμερον ὅτι, κάθε παρατήρησις πρέπει νὰ εἶνε σοβαρά, σκληρά, ἀπαισιόδοξος. Ἡ ζωή, λέγουν συνήθως, δὲν εἶνε καὶ τόσον χαρούμενη. Ὅθεν οἱ ζωγράφοι τῆς Ζωῆς πρέπει νὰ τὰ βλέπουν ὅλα μαῦρα. Ὅσον περισσότερον εἶνε λυπημένοι, τόσον περισσότερον θὰ κάμουν ν' ἀνιᾷ τὸ κοινὸν καὶ τόσον περισσότερον θὰ θεωρηθοῦν ὡς μεγάλοι.

Προσέξατε τὴν στάσιν τῶν θεατῶν, ὅταν ἀκοῦν ἕνα ἔργον τὸ ὁποῖον δὲν τοὺς διασκεδάζει, ἕνα ἔργον ἐξ ἐκείνων εἰς τὰ ὁποῖα τίθεται μία **τέζ**, ἰδέαι δῆθεν φιλοσοφικαί, σκέψεις γενικαὶ διὰ τὴν Ἀνθρωπότητα. Φαίνονται ὀλίγον κουρασμένοι, ἀλλὰ αἰσθάνονται κάποιο σέβας· σέβας διὰ τὸν συγγραφέα, καὶ προπάντων σέβας διὰ τοὺς ἰδίους των ἑαυτούς.

Ἀναμφιβόλως, θὰ ἐπιθυμοῦσαν κατὰ τὸ βάθος νὰ διεσκέδαζαν, ἀλλὰ λαμβάνουν ἔξαφνα ὑψηλὴν ἰδέαν τῆς εὐφυΐας των, βλέποντες ὅτι εἶνε ἱκανοὶ νὰ ἐννοήσουν ἰδέας σκοτεινάς, θλιβερὰς καὶ πενθίμους. Τὸ ἀνιαρὸν θέατρον δὲν τὸ ἐννοοῦν ἴσως, ἀλλὰ τὸ θαυμάζουν. Ὅταν τὸ κοινὸν περνᾷ ἕνα βράδυ διασκεδαστικὸν δὲν εἶνε παρὰ εὐχαριστημένον· ἀλλὰ ὅταν περνᾷ ἕνα βράδυ ἀνιαρόν, εἶνε ὑπερήφανον διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Ἴσως ἡ ἐπιτυχία πηγαίνει περισσότερον εἰς τὰ χαρούμενα ἔργα, ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία καὶ οὐδὲν πλέον. Πηγαίνουν νὰ τὰ ἰδοῦν μίαν καὶ δύο φοράς, ἀλλὰ τὰ ἐξορίζουν ἀπὸ τὸ βασίλειον τῆς φιλολογίας, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν γίνονται δεκτὰ παρὰ ὅλα τὰ σοβαρὰ ἔργα, μέτρια ἢ μή. Τοὐλάχιστον ἔτσι συνήθως ἀποφασίζουν οἱ κριτικοί. Οἱ κριτικοὶ εἶνε πάντοτε εὐγενεῖς διὰ τὸ ἐλαφρὸν Θέατρον, ἀλλὰ εἶνε μὲ κάποιαν ἐπιείκειαν. Τοῦ ἀφιερώνουν ἐπαίνους καὶ γλυκὰ λόγια, ἀλλὰ χωρὶς πεποίθησιν. Αἰσθάνεται ἀμέσως κανεὶς ὅτι, προτιμοῦν τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα τοὺς σκορπίζουν πλῆξιν καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λείπει κάθε τέχνη. Τὸ νὰ ἀρέσῃ ἕνα ἔργον εἶνε μέγα κέρδος, ἀλλὰ εἶνε συγχρόνως καὶ ζημία του. Τὰ μάτια τῆς κριτικῆς, εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ ἰδοῦν καθαρὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἑνὸς κωμικοῦ ἔργου.

Εἶνε ἀναμφισβήτητον βέβαια ὅτι, τὰ ἔργα τὰ πλέον ἀνθρώπινα, τὰ πλέον δυνατὰ δίδουν ἕνα τόνον σοβαρότητος καὶ τίποτε δὲν εἶνε ἀνώτερον ἀπὸ ἕνα θλιβερὸν καὶ ὀδυνηρὸν ἀριστούργημα. Ἀλλὰ τὸ δυστύχημα διὰ τὸ σοβαρὸν θέατρον εἶνε ὅτι, δὲν ὑποφέρει τὴν μετριότητα. Ὅταν δὲν εἶνε ὡραῖον, εἶνε κατώτερον ὅλων. Διὰ νὰ τὸ καταταιασθῇ κανεὶς πρέπει νὰ εἶνε μεγαλοφυής. Ἴσως καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐλκύει ὅλους τοὺς συγγραφεῖς. Διότι ποῖος ἐξ αὐτῶν δὲν ὑποθέτει τὸν ἑαυτόν του μεγαλοφυᾶ; Οἱ ἴδιοι οἱ κωμικοὶ συγγραφεῖς φιλοτιμοῦνται νὰ γράψουν ἔργα σοβαρά.

Ἄλλωστε ἐπιτυγχάνουν θαυμάσια εἰς τὸ ἀνιαρὸν θέατρον ἀντιθέτως ἀπὸ τοὺς σοβαρούς, οἱ ὁποῖοι ἀποτυγχάνουν γενικῶς εἰς τὸ ἐλαφρὸν εἶδος.

ΤΟ ΨΙΜΜΥΘΙΟΝ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Μια ἐποχή, ποῦ ὅταν ἐβλέπαμεν εἰς τὸν δρόμον καμμίαν γυναικείαν μορφὴν ψιμμυθιωμένην, μὲ τὴν ἐπιδερμίδα ἐξηφανισμένην ὑπὸ παχέα στρώματα λευκοῦ καὶ ἐρυθροῦ ψιμμυθίου καὶ τὰ φρύδια ἐπίσης παραφορτωμένα ἀπὸ αἰθάλην καμμένου φελλοῦ καὶ τὰ χείλη αἱματοβαφῆ καὶ τὴν παρεδίδαμεν εἰς τὸν κοινὸν σαρκασμόν, καὶ τὴν κατηγορούσαμεν, ὡς ἐὰν νὰ εἶχε διαπράξει κάποιο ἔγκλημα, παρῆλθε καὶ τώρα ἐσυνειθίσαμεν καὶ δὲν μᾶς κάμνει καμμίαν ἐντύπωσιν ἡ μὲ κραγιόνια καὶ παχύμυρα μακιγιαρισμένη — ὅπως λέγουν τώρα — μορφή.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι, ἄλλοτε τὸ ***φτειάξιμον*** ἦτο τόσον ἄτεχνον, ὥστε καὶ ἐμφανῶς ἀπὸ μακρὰν διεκρίνετο ἡ ***φτειασιδωμένη,*** καὶ ἀηδὲς θέαμα ἀπὸ κοντὰ παρουσίαζε, ἀκόμη δὲ καὶ ἐπικίνδυνον κατωτοῦσε διότι αἱ οὐσίαι τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο διὰ τὴν βαφὴν τοῦ προσώπου, ὁ σουλουμᾶς (*σουμπλιμὲ*) κ.λ. ἦσαν οὐσίαι δηλητηριωδέσταται.

Σήμερον ὅμως τὸ ***φκιασίδωμα*** ἔχει καταντήσει παντοῦ τέχνη ἀληθινή, τὰ δὲ ὑλικά, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐν χρήσει, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ***κοσμετὶκ*** ἀπὸ λανολίνην, λίπος καὶ χρῶμα μὴ δηλητηριώδη, ἐξ ἐκείνων τῶν κοσμετίκ, ποῦ πολὺ πρὸ τῶν κυριῶν μετεχειρίζοντο οἱ ἄνδρες διὰ νὰ κρύπτουν τὰ πρῶτα σημεῖα τοῦ γήρατος, ποῦ ἐμφανίζεται εἰς τὸ μουστάκι καὶ εἰς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ ΤΩΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ.—Ἀκριβῶς τὴν ἐπέτειον τῆς πτώσεως τῶν Ἰωαννίνων ἀφογανάθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ τῆς Βασιλίσσης, ἕνας Πανελλήνιος ἔρανος. Κυρίαι καὶ Δεσποινίδες μὲ πλῆρες σχέδιον πολιορκίας ἐστηματοῦσαν τὸν κόσμον καὶ δίδοσαι μίαν σημαίαν ἕτεινον καὶ τὸν κουμπαρᾶν. Ἡ Δίς Ζερβοῦ δέχεται τὴν δεκάραν ἑνὸς δανδῆ. Ὁ ἔρανος ἀπέφερε περὶ τὰς 300,000 δραχμὰς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Πέντε-ἓξ χραγιόνια καὶ δύο πάστες εἶναι σήμερον ἐν χρήσει. Τὸν ἀβλαβῆ φελλόν, μὲ τὴν αἰθάλην τοῦ ὁποίου ἐζωήρευον τὰ ἄτονα καὶ σᾶν ξεπλυμένα φρύδια, ἀντικατέστησε ἕνα κομψότατον κραγιόνι ἀπὸ λανολίνην ἀρωματισμένην, λίπος καὶ αἰθάλην φελλοῦ πάλιν εἰς περιεκτικότητα ἀνάλογον τοῦ χρώματος τῶν φρυδιῶν. Διὰ τὰ χείλη εἶναι ἐν χρήσει χονδρότερον κραγιόνι πάλιν ἀπὸ λανολίνην ἀρωματισμένην, λίπος καὶ χρῶμα ἀνιλίνης ρόδινον. Κλείουν τὰ χείλη καὶ τὸ περιστρέφουν ἐπάνω μὲ τὴν κωνοειδῆ μύτην του. Διὰ νὰ ζωηρεύουν αἱ φλέβες καὶ νὰ φαίνωνται ὑποκύανοι μετὰ τὴν ἐπίστρωσιν τῆς ἐπιδερμίδος ἔχουν ἄλλο κραγιόνι ἀπὸ λανολίνην ἀρωματισμένην, λίπος καὶ λουλάκι μὲ αἰθάλην καπνοῦ. Ἐπίσης ἄλλο κραγιόνι καφὲ διὰ τῆς τεχνητὲς ἐλῆές. Μία δὲ πάστα ροδόχρους ἀπὸ λανολίνην, λίπος, ἄρωμα καὶ χρῶμα ἀνιλίνης καλύπτει τὸ δέρμα καὶ τὰς ρυτίδας μὲ ἐλαφρότατον ρόδινον στρῶμα καὶ πᾶσαν ρυτίδα ἢ ἀνωμαλίαν τῆς ἐπιδερμίδος, ἐνῷ μὲ ἕνα ἐργαλεῖον ἐπίτηδες, εἰς σχῆμα βουρτσίτσας, μὲ γάντι χνουδωτὸν σκεπασμένον, ἐπιτίθεται τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τῶν παρειῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τριβῆς τὸ ἐργαλεῖον παραλαμβάνει ἀπὸ μίαν στρογγυλὴν σᾶν σαπουνι πάσταν, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ συνίσταται ἀπὸ ἀκίνδυνον χρῶμα ἀνιλίνης.

Ἡ τουαλέττα αὐτή, ἀναπόσπαστος σήμερον εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὸν γενικὸν ἐξωραϊσμὸν κάθε κυρίας τῶν καλῶν τάξεων, εἰσήχθη καὶ παρ' ἡμῖν, γίνεται δὲ ὑπὸ εἰδικῶν τεχνιτῶν καὶ τεχνιτριῶν ἢ εἰς τὸ μπουντουὰρ τῆς κυρίας, ἢ καὶ εἰς τὸ ἀτελιὲ τοῦ τεχνίτου, ὅπου ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος φρεσκάρεται ἡ κυρία διὰ τὸ τσάϊ ἢ διὰ τὸ ἀπρεμιντί.

Τὸ ψιμμύθιον ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπῆρξε δὲ καὶ ἐποχὴ ποῦ καὶ οἱ ἄνδρες ἐψιμμυθιοῦντο. Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἔγραψεν ἄλλοτε περὶ τούτου.

Κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας τὸ ψιμμύθιον ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον στόλισμα διὰ τὴν γυναῖκα. Ἰδίᾳ ἤκμασε τὸ ψιμμύθιον ἐν Γαλλίᾳ. Αἱ γυναῖκες τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' ἐμιμοῦντο τὴν Μαρκησίαν Πομπαδούρ, ἡ ὁποία ἀγρίως ἐβάφετο. Ἐνῷ, κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν, ἦτο ἀληθινὴ καλλονὴ ἡ Πομπαδούρ, ἐνόμιζεν ὅτι ἐγίνετο ὡραιοτέρα ἐὰν ἐκοκκίνιζε τὰ μάγουλα καὶ τὰ χείλη της καὶ ἂν ἐμαύριζε τὰ φρύδια της.

— Ἐφ' ὅσον παραδέχομαι τὸ τρίχαπτον ὡς στολισμόν, ἔλεγε, καὶ ἐφ' ὅσον φορτώνομαι μὲ φουσκωτὰ μεταξωτὰ φορέματα, δὲν ἐννοῶ διατὶ νὰ μὴ καλλύνω τὴν μορφήν μου, ὅσον καὶ ἂν εἶμαι ἐκ φύσεως ὡραία.

Ἐφορτώνετο λοιπὸν μὲ ψιμμύθιον τόσον, ὥστε ἔμεινε παράδοξος βεβαιοῦσα ὅτι, ὅταν ἀπέθανε ἡ ὡραία μαρκησία, ἡ μορφή της ἀπελιθώθη.

Καὶ γίνεται οὕτω ἡ ψιμμυθίωσις μία συνήθεια ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐν Γαλλίᾳ, ἀδιάφορον ἂν ὑπ' αὐτὸ κρύπτεται θαυμασία ἐπιδερμὶς καὶ ἔντονον χρῶμα.

Εἰς τὰς Γαλλικὰς ἐπαρχίας, ὅπου αἱ γυναῖκες ἔχουν νὰ κυτάξουν καὶ τὸ νοικοκυριό των, βάφονται μόνον τὴν Κυριακὴν καὶ πηγαίνουν περίπατον διὰ νὰ ἐπιδειχθοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιδείξουν ἀκόμη καὶ τέχνην καὶ μέθοδον βαφῆς.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ καὶ τοῦτο: Καμμία γυναῖκα ψιμμυθιουμένη δὲν ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι, ἀπατᾷ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, ὥστε νὰ νομίζουν ὅτι, τὰ ὡραῖα χρώματά της εἶναι φυσικά. Αἱ πλεῖσται γυναῖκες βάφονται ἐν ἐπιγνώσει ὅτι, ὁ ἄλλος ἀντιλαμβάνεται ὅτι, τὰ χρώματα τοῦ προσώπου των δὲν εἶναι ἰδικά των.

*

Ὅπως καὶ ἀνωτέρω εἴπομεν, τὰ δηλητηριώδη ψιμμύθια τῆς ἄλλοτε ἀντικατέστησαν σήμερον χρώματα καὶ παχύμυρα ἀβλαβῆ. Ἐν τούτοις καὶ αὐτὰ δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀβλαβῆ ἢ τουλάχιστον ἀμέσως ἐπιβλαβῆ. Βραδέως ἔχουν καὶ αὐτὰ τὰ βλαβερὰ ἀποτελέσματά των ἐπὶ τῆς ὑγείας καὶ ἐμμέσως.

Αἱ ἔγχρωμοι ἀλοιφαὶ μὲ τὰς ὁποίας ἐπικαλύπτεται ἡ ἐπιδερμὶς φράσσουν τοὺς πόρους της καὶ παρεμποδίζουν οὕτω τὴν ἀδηλον διαπνοὴν καὶ τὴν δι' αὐτῶν διέξοδον τῶν δηλητηριωδῶν ἀερίων καὶ ὑγρῶν, ποῦ ἀναπτύσσονται μέσα εἰς τοὺς ἱστοὺς τοῦ προσώπου. Ὅταν δὲ ἀφαιρεθῇ τὸ ψιμμύθιον, οἱ πόροι διανοίγονται καὶ αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ μεταβολαὶ ἐπηρρεάζουν σημαντικῶς τὴν γυναῖκα. Οἱ πονόδοντοι καὶ οἱ πονοκέφαλοι εἶναι συχνότεροι καὶ ἐντονώτεροι εἰς τὴν μεταχειριζομένην ἐπὶ μακρὸν ψιμμύθια. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἱστοὶ ἀτροφοῦν καὶ ἡ σὰρξ νεκροῦται καὶ ρυτιδώνεται.

* * *

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

— Περιωρισμένος εἰς τὴν φύσιν του, ἀπεριόριστος εἰς τοὺς πόθους του, ὁ ἄνθρωπος εἶναι πεπτωκὼς Θεός, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν πτῶσιν του ἐνθυμεῖται τὸν οὐρανόν.

*

— Ἐρωτᾷς τί εἶνε εὐγένεια καὶ ἀβρότης τῶν τρόπων; Ἡ καλωσύνη εἰς τὰ μικρὰ πράγματα.

*

— Λὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς διὰ νὰ ἐπιχειρῇ, οὔτε νὰ ἐπιτυγχάνῃ διὰ νὰ ἐπιμένῃ.

*

— Οἱ πολὺ λεπτοὶ ἄνθρωποι εἶναι δυστυχεῖς. Τίποτε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ.

*

— Μὴ ψεύδεσαι ποτέ, ἰδίως πρὸς παιδίον.

ΤΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ ΝΕΑ ΠΟΜΠΗΙΑ

Θὰ γνωρίζουν ἤδη οἱ ἀναγνῶσταί μας περὶ τῆς φοβερᾶς ἐκρήξεως τοῦ ἡφαιστείου Σακούρα-Σίμα εἰς τὴν Ν. Ἰαπωνίαν. Δι' ὅσους δὲν ἔτυχε νὰ παρακολουθήσουν τὴν τρομερὰν αὐτὴν καταστροφὴν δίδομεν μίαν συγκεφαλαίωσιν τῶν ἀπαισίων της ἀποτελεσμάτων καθὼς καὶ σύντομον μελέτην διὰ τὰ ἡφαίστεια τῆς Ἰαπωνίας.

Ἡ νῆσος τοῦ ἡφαιστείου εὑρίσκεται εἰς ὀλίγων μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν πόλιν Καγκοσίμαν, ἡ ὁποία, λέγουν κατεστράφη ἐντελῶς καὶ ὑπέστη τὴν τύχην τῆς Πομπηΐας. Οἱ δρόμοι της ἐτάφησαν κάτω ἀπὸ στρώματα σκόνης καὶ στάκτης ἑνὸς περίπου μέτρου πάχους.

Ὁλόκληρος ἡ νῆσος ἐκαλύφθη ἀπὸ πυκνὸν κατάμαυρον καπνόν, μέσα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀνεπήδων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τεράστιαι φλόγες. Ἡ παραλία κατεχώσθη ἀπὸ λάβαν, ἡ ὁποία κατήρχετο ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ ἡφαιστείου κ' ἐπάγωνεν εἰς τὴν ἐπαφὴν τοῦ νεροῦ.

Οἱ νεκροί, λέγουν, ὑπερέβησαν τὸν ἀριθμὸν τῶν 100 χιλιάδων, ἀφ' οὗ μόνον οἱ κάτοικοι τῆς Καγκοσίμας ἀνήρχοντο εἰς 70 χιλιάδας. Τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας δυστυχῶς δὲν ἦσαν ἄφθονα, διὰ νὰ προφθάσουν οἱ κάτοικοι ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν νῆσον καὶ ἔτσι οἱ περισσότεροι ἐτάφησαν κάτω ἀπὸ τὴν λάβαν.

Ὅλα τὰ πέριξ ἁλιευτικὰ πλοῖα ἔσπευσαν ἀμέσως εἰς τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς καὶ ὀλίγον ἀργότερον ἠκολούθησαν καὶ τὰ πολεμικά. Τὰ πληρώματα τῶν ὁποίων ἔδωσαν ἔξοχα δείγματα ἡρωϊσμοῦ, μεταφέροντα τὰ θύματα ὑπὸ τὴν φοβερὰν πυρίνην βροχὴν τῶν διαπύρων λίθων.

Ταχέως ὅμως διεκόπη ἀναγκαστικῶς καὶ τὸ μέσον αὐτὸ τῆς διασώσεως τῶν δυστυχῶν κατοίκων τῆς Καγκοσίμας. Πολλοὶ τότε, εἰς τὴν μεγάλην των ἀπόγνωσιν, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν κ' ἐπνίγησαν, οἱ δὲ ἄλλοι ἐπνίγησαν ἀπὸ τὸν καπνόν.

Οἱ ὀλίγοι, οἱ ὁποῖοι διεσώθησαν, διηγοῦνται μετὰ φρίκης ὅτι, ἡ θερμότης τὴν ὁποίαν ἐπροξενοῦσαν αἱ φλόγες τοῦ ἡφαιστείου ἦτο τόση, ὥστε τὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἔσπευσαν εἰς βοήθειάν των, ἦσαν ἠναγκασμένα νὰ τοποθετῶνται εἰς μέρη ἀντίθετα ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΣΤΡΕΪΤ
Ο ΝΕΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

*

Ἡ Ἰαπωνία, ὡς γνωστόν, εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν ἡφαιστείων. Ἔχει περισσότερα τῶν 160 τοιαῦτα μεταξὺ τῶν ἐνεργῶν καὶ τῶν σβυσμένων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλείτερον εἶνε τὸ Φουγιγιάμα. Τὸ ἡφαίστειον Ἀζώμα εἶνε ἰδιαιτέρως γνωστόν, διὰ τὸν φόβον τὸν ὁποῖον ἐμπνέει εἰς τοὺς κατοίκους, διότι αἱ ἐκρήξεις του εἶνε συχνόταται. Τελευταίως μάλιστα ἡ ἐπὶ τῶν σεισμῶν ἐπιτροπὴ εἶχεν εἰδοποιήσει τοὺς κατοίκους τῶν πέριξ χωρίων διὰ νέαν ἀναμενομένην σοβαρὰν ἔκρηξιν, παρομοίαν μὲ τὴν ἔκρηξιν τοῦ 1783, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκάησαν ἐκ τῆς λάβας ὁλόκληρα χωριά.

Ἡ Ὀσίμα, ἡφαιστειώδης νῆσος, κειμένη παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου τοῦ Τόκιο, ἔχει κωνοειδῆ κρατῆρα καὶ βλέπει κανεὶς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς πύρινης λάβας ν' ἀνέρχεται καὶ νὰ κατέρχεται, ὅπως ὁ ὑδράργυρος εἰς τὸν βαρομετρικὸν σωλῆνα. Ἡ τρομερὰ ἔκρηξις, ἡ ὁποία συνέβη κατὰ τὸ ἔτος 1912, ἠνάγκασε τοὺς κατοίκους νὰ περάσουν ἔντρομοι εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν, διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Ἡ Νίκη εἶνε ἄλυσσος ἀρχαίων ἡφαιστείων, τὰ ὁποῖα φθάνουν εἰς ὕψος 8.000 ποδῶν καὶ τὰ ὁποῖα καλύπτονται ἀπὸ θαυμασίαν βλάστησιν. Τὴν ὡραίαν αὐτὴν χώραν διαρρέει ποταμὸς καὶ πολλοὶ χείμαρροι, ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων χύνεται ἀπὸ τὴν λίμνην Σουτζεντζὶν μέσα εἰς σβυσμένον κρατῆρα ἡφαιστείου. Οἱ Ἰάπωνες καλλιτέχναι ἐμπνέονται εἰς τὰ ἔργα των καὶ διοργανώνουν ἐκδρομὰς καὶ ἀναβάσεις τακτικὰ ἐπὶ τῶν ἡφαιστείων αὐτῶν.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον τρέφουν οἱ Ἰάπωνες πρὸς τὰ ἡφαίστεια ἀνάγεται εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Εἰς τοὺς πρόποδας τῶν περισσοτέρων ἐξ αὐτῶν εὑρίσκονται ἀκόμη ναοί.

Ἡ Νασουγιάμα, ἡ ὁποία εὑρίσκεται πρὸς βορρᾶν τοῦ Νίκινο, ἔχει θερμὰς πηγάς, αἱ ὁποῖαι χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸν 8ον αἰῶνα. Ἀλλὰ ἡ ἔκρηξις τοῦ 1888 κατέστρεψε τὴν πηγὴν Γιαμανάκα καὶ τὰ καταστήματα τῶν λουτρῶν, τὰ ὁποῖα ἀργότερον ἀνηγέρθησαν ἐκ νέου.

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις διὰ τὰ ἡφαίστεια τῆς Ἰαπωνίας.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ, Ο ΕΚ ΔΡΕΣΔΗΣ ΒΑΘΥΠΛ. ΕΜΠΟΡΟΣ

Εἰς τὸ μικρὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγίας εἰς τὴν Κηφισσιὰ ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς **ΛΕΒΙΔΟΠΟΥΛΑΣ**, τῆς χαριτωμένης κόρης τοῦ φίλου κ. Κωστάκη Λεβίδου μετὰ τοῦ κ. **Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ** καὶ ὁ τόκος ἐγέμισεν ἀπὸ ὠτομομπίλ, ποῦ μετέφεραν τοὺς κεκλημένους.

Ὁ πατέρας, γεμᾶτος ἀπὸ συγκίνησιν, ὡδήγησε τὴν νύμφην, ἀληθινὴν νεράϊδα μέσα εἰς τὰ κατάλευκα, ἕως τὴν ἐκκλησίαν.

Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΜΟΥΣΑ

* ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ *

Ἦσαν μαζευμένοι καμμιὰ δεκαριὰ νεαροὶ ζωγράφοι καὶ ἐκάθηντο γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι καφενείου τῆς Λευκῆς Πλατείας. Συνωμιλοῦσαν ὑψηλοφώνως μὲ ζωηρὰς χειρονομίας, εἴτε ἀπὸ συνήθειαν, εἴτε διὰ νὰ ἑλκύσουν τὴν προσοχὴν τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι διήρχοντο φυλάρεσκοι καὶ ἀκκιζόμεναι.

Μετ' ὀλίγον ἕνας νέος καλοενδεδυμένος μὲ ἐνδυμασίαν ποδηλάτου καὶ μ' ἕνα πλατύγυρον καπέλλο, χωρὶς ἄλλο καλλιτέχνης, ἐφάνη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου καὶ ἐστάθη ἀπέναντι μιᾶς ἐπαύλεως, ἀναμένων νὰ ἴδῃ εἰς αὐτὴν κάποιο ποθητόν του πρόσωπον. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ ἀνέμενε ματαίως κάμποσην ὥραν, ἐστράφη διὰ ν' ἀνέλθῃ ἐκ νέου τὴν μεγάλην ὁδόν, ρεμβώδης καὶ περίλυπος, ὅτε κάποιος ἀπὸ τὴν συντροφιὰ τῶν νεαρῶν καλλιτεχνῶν τὸν εἶδε καὶ τὸν ἐφώναξεν:

—Ἔ! Μπρεμών! Μπρεμών!

Ὁ Μπρεμών, προφανῶς δυσηρεστημένος, ἐχαιρέτησε καὶ ἀπεπειράθη νὰ προσπεράσῃ, ἀλλὰ αἱ φωναὶ ἐξηκολούθησαν:

— Μὰ τί; Ἀπὸ τότε ποῦ πῆρες τὴν μεντάγια τὸ πῆρες ἀπάνω σου;

— Ποιὰ μεντάγια; Ἠρώτησε μὲ ἀπορία.

— Μπά! Κάνεις πῶς δὲν τὸ ξέρεις; Δὲν ἐδιάβασες στὴν ἐφημερίδα πῶς ἐβραβεύθη τὸ ἔργο σου;

Τὰ μάτια τοῦ Μπρεμὼν ἔλαμψαν ἔξαφνα ἀπὸ χαράν.

—Ἀλήθεια; Ποιὰ ἐφημερίδα τὸ λέει;

—Ὅλες.

Καὶ ὅλοι μαζὶ ἐφώναξαν ἕνα ἐφημεριδοπώλην, ποῦ ἔτυχε νὰ περνᾷ.

— Δόσε μας τὸ Πετὶ Ζουρνάλ, τὸ Ἐκλαίρ, τὸ Τάν, τὸν Γκολουά.

Ὁ Μπρεμὼν εἶχε καιρὸν νὰ διαβάσῃ ἐφημερίδες. Ὁ νοῦς του ἀδιαφοροῦσε πρὸς ὅ,τι δὲν εἶχε σχέσιν μὲ τὴν τέχνην του ἢ τὴν γυναῖκα ἡ ὁποία εἶχε καταστήσει τὴν καρδιά του. Ἕνα ὁλόκληρον ἔτος εἶχε διαρρεύσει, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐζοῦσε εἰς τὸν κόσμον ἐκεῖνον τῶν ὀνείρων, ποῦ δημιουργεῖ ὁ ἔρως ψηλὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσε ἦτο παντρεμένη μὲ ἄνθρωπον, ποῦ τὴν ἐζήλευε φοβερά. Καὶ ὅμως αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε καὶ τῆς ἦτο ἀφωσιωμένος μὲ ὅλην τὴν θέρμην τῶν εἰκοσιπέντε του ἐτῶν.

—Ἔλα λοιπὸν νὰ μᾶς κεράσῃς τοὐλάχιστον ἀπὸ ἕνα ἀψέντι, ἐξηκολούθουν νὰ φωνάζουν οἱ συνάδελφοί του, ἐν ᾧ ὁ Μπρεμὼν ἐφαίνετο νὰ πετᾷ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὴν ἰδέαν καὶ μόνην τῆς χαρᾶς τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνετο ἡ ἀγαπημένη του, ὅταν θὰ ἐμάνθανεν ὅτι διεκρίθη, ὅτι ἐβραβεύθη.

— Ἕνα ἀψέντι; Μὰ ἐγὼ δὲν πίνω ἀψέντι. Ἂν θέλετε ὅμως σᾶς κερνῶ.

Καὶ διέταξε νὰ σερβιρισθῇ ἡ παρέα.

—Ὥστε ἔτσι περιφρονεῖς τὴν Πράσινη Μοῦσα; εἶπεν ἕνας ἐξ αὐτῶν. Ἀμ' αὐτὴ εἶνε ποῦ δίνει ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ κοιμίζει ὅλους τοὺς πόνους.

Ὁ Μπρεμὼν τὸν ἐκύτταξε μὲ οἶκτον. Τί νὰ τὴν ἔκανε αὐτὸς τὴν Πράσινη Μοῦσα; Ἡ ζωὴ τοῦ ἐφαίνετο τόσο γλυκειὰ μόνο μὲ τὴν τέχνη του καὶ τὴν ἀγάπη του...

Δὲν ἀπέκρυψεν ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του τὴν σκέψιν του αὐτήν.

—Ἔχεις πολὺ ἄδικον τοῦ ἀπήντησεν ἕνας ἐξ αὐτῶν. Ἂν καμμιὰ μέρα τύχῃ νὰ ὑποφέρῃς θὰ μὲ θυμηθῇς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Μπρεμὼν διέκρινε τὴν μορφὴν τῆς φίλης του νὰ προβάλῃ ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως. Ἐκεῖνος ἐδοκίμασε νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' αὐτὴ τὸν ἐσταμάτησε καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ τὴν ἀχολουθήσῃ μὲ τὸ λεωφορεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθεν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΟΓΕΒΙΝΑ. — ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ
[Ἠγοράσθη παρὰ τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος τοῦ Διαδόχου]

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΟΓΕΒΙΝΑ. — ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ [ΒΡΑΔΥΑ
[Ἠγοράσθη παρὰ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως]

*

Ὁ τόπος τῆς συνεντεύξεώς των ἦτο τὸ Μπούτ-Σωμόν. Ἔφθασαν εἰς τὴν γέφυραν κ' ἐκεῖ ἐπανέλαβον, περιπατοῦντες, τὴν αἰωνίαν λιτανείαν τῶν ὀνείρων των. Ἦτο ζήτημα πλέον ὑπομονῆς, ἀφοῦ ἤρχιζον αἱ ἐπιτυχίαι τῆς τέχνης του. Ἐὰν αὐτὴ ἤθελε νὰ περιμένῃ, ἐκεῖνος, ἔλεγε, ποτὲ δὲν θὰ βαρεθῇ.

Καὶ ἐκείνη τὸν εὐχαριστοῦσε συγκεκινημένη διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ ζωγράφος ἔλαβεν ἐκ μέρους τῆς Λουκιανῆς — ἔτσι ὠνομάζετο ἡ ἀγαπημένη του — τὰς ἑξῆς ἀπελπιστικὰς λέξεις:

— «Ἀνεκαλύφθημεν. Ὁ ἄνδρας μου μὲ ὑποπτεύεται καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὲ ὁδηγήσῃ μακρυά, εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἀλλὰ θέλω νὰ σὲ ἰδῶ γιὰ τελευταία φορά. Νὰ εἶσαι εἰς τὸ Μπουτ-Σωμὸν αὔριο. Πάω νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ λύπη μου».

Τὸ μυαλὸ τοῦ Μπρεμὼν ἐπῆγε νὰ τοῦ σαλέψῃ. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἦλθαν σὰν κεραυνός. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐσυλλογίζετο, ἐὰν δὲν εἶνε προτιμότερον νὰ δώσῃ ἕνα τέρμα εἰς τὴν ζωήν του. Νὰ σφίξῃ τὴν ἐρωμένην του εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ νὰ βυθισθῇ μαζί της εἰς τὸ χάος τοῦ θανάτου, ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς γεφύρας ἐκείνης τοῦ Μπούτ Σωμόν, ἀπ' ὅπου τόσες φορὲς ὠνειρεύθησαν τὴν Εὐτυχίαν.

— Θέλεις νὰ πεθάνωμε μαζί; τῆς εἶπεν.

Ἐκείνη ὅμως τοῦ ἀπήντησε γλυκά:

—Ἂς κάμωμε ὑπομονή. Κάτι μοῦ λέει ὅτι, περνοῦμε τὴν τελευταίαν κρίσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ βγῇ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ εὐτυχία.

Ἡ στιγμὴ ἐν τούτοις τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ὑπῆρξε σπαρακτική. Ἐφάνη καὶ εἰς τοὺς δύο ὅτι, αἱ ψυχαί των ἐναναγοῦσαν εἰς τὴν Ἄβυσσον.

Καὶ ἡ Λουκιανὴ ἀνεχώρησε.

Μία στυγνὴ μελαγχολία κατέλαβε τότε τὸν καλλιτέχνην. Ὁ ζῆλος πρὸς τὴν τέχνην του ἐμαράνθη. Ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται. Αἱ ἰδέαι δὲν τοῦ ἤρχοντο καὶ ὁ νοῦς ἐξηντλεῖτο μὲ τὴν αἰωνίαν σκέψιν τῆς ξενιτευμένης. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπλανᾶτο ἀσκόπως, ἀμίλητος, μόνος, ἀπλησίαστος.

*

Κάποτε, ἐν ᾧ ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ καφενεῖον τῆς Λευκῆς Πλατείας, εἶδε τὸν φίλον του, τὸν ἐραστὴν τῆς Πράσινης Μούσας, ποῦ ἐκάθητο κοντὰ εἰς ἕνα τραπέζι.

—Ἔ, Μπρεμών! τοῦ ἐφώναξε. Τί ἔγινες ἀδελφέ; Ἀρρώστησες;

Ὁ Μπρεμὼν ἀνένευσε χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

— Τότε κάποια λύπη θὰ σὲ τρώῃ. Ἐσὺ ἄλλαξες φοβερά. Πίστεψέ με λοιπὸν φίλε μου, ὅτι, γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ὑπάρχει ἄλλο γιατρικὸ ἀπὸ τὴν Πράσινη Μοῦσα... Ἔ, γκαρσόν!.. Φέρε μας ἀπὸ ἕνα ἀψέντι! Θὰ τὸ πιῇς αὐτὸ στὴν ὑγειά μου.

Πρώτην φορὰν ἔφερεν ὁ Μπρεμὼν εἰς τὰ χείλη του τὴν προδοτικὴν μοῦσαν καὶ πρώτην φορὰν τὸ πνεῦμα του ἀτηλλάγη ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ταλαιπωρίαν, ἡ ὁποία τὸν κατεῖχεν ἀπὸ δύο μηνῶν.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τακτικὰ τὸ καφενεῖον τῆς Λευκῆς Πλατείας. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε ν' αὐξάνῃ τὴν δόσιν τοῦ δηλητηρίου. Δὲν ἤρχησε δὲ νὰ γίνῃ τακτικὸς θαμὼν τοῦ καφενείου καὶ νὰ παύσῃ νὰ ἐργάζεται. Δὲν ἐζοῦσε πλέον παρὰ μὲ

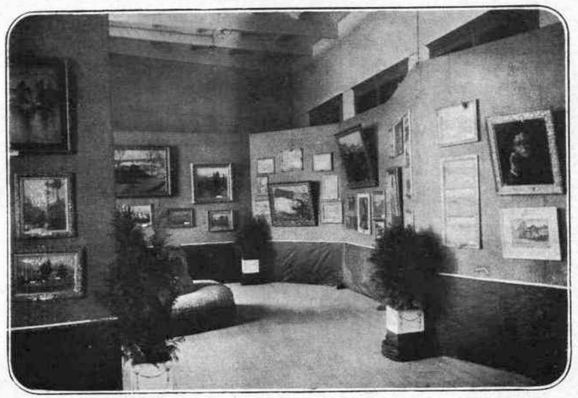

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΟΓΕΒΙΝΑ. — ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΟΓΕΒΙΝΑ. — ΦΟΥΣΚΟΔΕΝΤΡΙΕΣ

δάνεια, ἀποκτηνούμενος ὁλονὲν ἀπὸ τὴν μέθην καὶ χάνων τὴν ὑπόστασίν του, μαζὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀνάμνησιν τῆς γυναικός, διὰ τὴν ὁποίαν ἔπῆρε τὸν κακὸν αὐτὸν δρόμον. Τίποτε δὲν ἀπέμεινε πλέον εἰς τὸν καλλιτέχνην ἀπὸ τὸν εὐγενῆ καὶ κομψὸν νέον. Οἱ ὦμοι του ἐκυρτώθησαν, τὸ πρόσωπόν του ἐκιτρίνισε, τὰ μάτια του ἐγούρλωσαν, τὰ μαλλιά του ἔγιναν 'σὰν τῆς τρελλῆς, τὰ γένεια του ἐμεγάλωσαν, τὰ ροῦχα του ἐξεθώριασαν καὶ ἐν τέλει ἔγινεν ἄξιος ἐραστὴς τῆς Πράσινης Μούσας.

Ἕνα ἔτος ἐπέρασεν. Ὅταν ἔφθασεν ἡ ἐποχὴ τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἤλπιζον ὅτι θὰ προώδευε, ματαίως ἀνεζήτησαν ν' ἀνακαλύψουν ἰδικόν του ἔργον μεταξὺ τῶν ἄλλων. Ὁ Μπρεμὼν ἐξηκολούθει ν' ἀποκτηνοῦται. Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Λουκιανῆς, σύντομοι, βιαστικαὶ πάντοτε, ἐλιγον γίνει σπάνιαι.

Ἕνα πρωῒ ἔλαβε ἕνα μπιλλιέτο της. Τὸ ἄνοιξε μὲ ἀδιαφορίαν καὶ ἀνέγνωσε:

—«Ἐπὶ τέλους ἐλευθερώθηκα. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ εἶμαι 'στὸ Παρίσι· «Λουκιανή».

Ἦτο ξαπλωμένος 'στὸ διβάνι τοῦ ἀτελιέ του μ' ἕνα ποτῆρι ἀψέντι δίπλα του. Οὔτε ἕνα νεῦρο δὲν ἐδονήθη ἀπὸ τὸν ὀργασμόν του.

— Καὶ δὲν πά' νἄρθῃ! Ὥρα της καλή· ἐμουρμούρισε μὲ βραχνὴ φωνή. Ὁ ἔρως εἶνε τὸ βλακωδέστερο πρᾶγμα στὸν Κόσμο. Νὰ ἡ εὐτυχία καὶ τὸ ὄνειρο!

Καὶ ρουφῶντας τὸ ἀψέντι του, ἔπεσε βαρὺς εἰς τὸ διβάνι.

* * *

ΕΝΑΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

— Κάνε γρήγορα... Τὸ τραῖνο θὰ φύγῃ σ' ἕνα δευτερόλεπτο.... ἔλα... ἐμπρός... ὤωωπ! Μπράβο! Καὶ μὲ τὸ δυνατό του χέρι, ὁ σιδηροδρομικὸς ὁδηγὸς ἐτράβηξε τὴν Δδα Νέλλη Νόβερ, ἥτις μετὰ ἓν δευτερόλεπτον εὑρέθη καθισμένη ἐντὸς βαγονίου πρώτης θέσεως.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν εἰς τὸν ὑπάλληλον... Εὐχαριστῶ! Διότι ἂν δὲν μ' ἐβοηθούσατε ν' ἀναβῶ, ἦτο ἀδύνατον νὰ προφθάσω αὐτὸ τὸ τραῖνο.

Ἀνέπνευσε καὶ ἀμέσως κατόπιν περιέφερε τὸ βλέμμα της ἐπὶ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο μαζῆ της ἐντὸς τοῦ βαγονίου. Ἦσαν δύο εὔθυμα ζεύγη, τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι εἶχαν γευματίσει πολὺ καλά. Μολονότι ἦτο μεσονύκτιον, οἱ ἄνδρες ὡμίλουν διαρκῶς μὲ πολλὰς εὐφυολογίας καὶ ἀστεῖα, τὰ ὁποῖα προὐκάλουν θορυβώδεις γέλωτας τῶν συζύγων των.

Ἡ Νέλλη Νόβερ εἶχεν ἀρχίσει νὰ μετανοῇ, ν' ἀγανακτῇ μὲ τὴν συντροφιά της. Εἶχε δώσει τρεῖς παραστάσεις εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν καὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἐπαύριον ἐπρόκειτο νὰ δοκιμάσῃ τὸν ρόλον της εἰς μίαν νέαν ὀπερέττα. Ἐξηντλημένη ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀϋπνίας, ἤλπιζε νὰ κοιμηθῇ ἐντὸς τοῦ τραίνου, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ εἰς Παρισίους τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν. Ἀλλὰ πῶς νὰ κοιμηθῇ τώρα, μὲ αὐτοὺς τοὺς παπαγάλλους τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα καὶ οἱ γέλωτες προὐκάλουν ἐξωφρενικὸν θόρυβον; Οὔτε νὰ τὸ σκεφθῇ κἂν ἠδύνατο.

Μὲ ὀφθαλμοὺς βεβαρυμένους, τῶν ὁποίων τὰ βλέφαρα ἔκαιον ἐκ τοῦ καμάτου, ἐνῷ ἤνοιγε τὸ στόμα εἰς μακρὰ χασμήματα, παρετήρει μὲ ἀπελπιστικὸν ὕφος τὴν θορυβώδη τετράδα, ἥτις ἐξηκολούθει τὴν φλυαρίαν της. ὅταν, αἴφνης, ἐσταμάτησε τὸ βλέμμα της ἐπὶ χαρτίνης ταινίας κολλημένης ἔξωθεν τοῦ βαγονίου. Ἠγέρθη ἀμέσως, διέσχισε τὸν διάδρομον καὶ ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς ταινίας: «Ἀποκλειστικὸν διὰ κυρίας».

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς, τὸ πρόσωπον τῆς μικρᾶς ἀοιδοῦ ἐμειδίασε. «Ἀποκλειστικὸν διὰ κυρίας». Τί ἄλλο ἤθελε;

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτησεν. Ἡ Νέλλη ἔτρεξε πρὸς συνάντησιν τοῦ ὁδηγοῦ.

— Τί τρέχει, μικρούλα μου; εἶπε.

—Ἤθελα νὰ μείνω μόνη μέσα σ' ἕνα βαγόνι ἀποκλειστικὸν διὰ κυρίας. Καὶ μὲ τοὺς λεπτοὺς δακτύλους της εἰσήγαγεν ἐντὸς τῆς παχείας χειρὸς τοῦ ὑπαλλήλου ἀργυροῦν νόμισμα. Ἀπὸ τὸ βάρος καὶ τὸ σχῆμα του ὁ ὁδηγὸς ἀνεγνώρισεν ὅτι, τὸ νόμισμα ἦτο τῶν πέντε φράγκων καὶ ἀμέσως μετέβαλεν τόνον φωνῆς.

— Πῶς! Ὑπάρχουν λοιπὸν κύριοι εἰς τὸ διαμέρισμά σας; Ἀ! Τώρα θὰ 'δοῦμε! Θὰ τοὺς πετάξω ἀμέσως ἔξω.

Τὸ νόμισμα εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἐντὸς τοῦ θυλακίου του. Μετὰ δύο λεπτὰ ἡ Νέλλη εἶδε τὰ δύο ζεύγη φεύγοντα μὲ τὰς ἀποσκευάς καὶ τὰ ἐπανωφόριά των πρὸς ἄλλα διαμερίσματα μὲ τὴν αὐτὴν θορυβώδη φλυαρίαν.

Ἀνῆλθε, μειδιῶσα, εἰς τὸ βαγόνι της. Ἀ! Τώρα ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ μακαρίως. Ἔκλεισε τὴν θύραν, κατεβίβασε τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων καὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ λαμπτῆρος, ἐξηπλώθη, ἀφοῦ νοερῶς ηὐχαρίστησε τὸν καλὸν ἄνθρωπον, ὅστις τὴν ἐποροστάτευσε καὶ ἀπεκοιμήθη.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγης ὥρας τὸ τραῖνον ἐσταμάτησεν εἰς τὸν πρῶτον σταθμόν... ἀλλά, παρ' ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ κλονισμοῦ τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἡ Νέλλη ἐξηκολούθει νὰ κοιμᾶται.

Αἴφνης ἀνετινάχθη ἔντρομος. Εἶχον ἀνοίξει τὴν θύραν τοῦ διαμερίσματος καὶ κάποιος εἰσῆλθε.

Μιὰ τραχεῖα φωνὴ ἠκούσθη:

— Μὴ φοβεῖσθε... εἰμ' ἐγώ... ἦλθα νὰ ἰδῶ ἂν ἦσθε καλά... Ἀνεγνώρισε τὸν ὑπάλληλον, τὸν προστάτην της, καὶ ἐψιθύρισε:

— Ναί... ναί... εὐχαριστῶ.

—Ἂν χρειασθῆτε τίποτε, ἐδῶ εἶμαι.

— Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ.

— Μὴ φοβεῖσθε, θὰ προσέχω νὰ μὴ σᾶς ἀνησυχήσῃ κανείς. Καὶ ἐπανέκλεισε τὴν θύραν μὲ δύναμιν.

Ἡ Νέλλη ἐσκέφθη: «Ὁ προστάτης μου εἶναι πολὺ εὐγενής, ἀλλὰ θὰ ἔκανε καλήτερα νὰ μ' ἀφῆσῃ νὰ κοιμηθῶ».

Μετὰ πέντε λεπτὰ μετέστη εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων.

Μπούμ! Ἄλλο ἄνοιγμα τῆς θύρας. Τί τρέχει πάλιν;

Ἡ τραχεῖα φωνὴ ἀντήχησεν ἐκ νέου.

— Πάλιν ἐγὼ εἶμαι.... Μὴν ἀνησυχῆτε.... Ἤθελα νὰ ἰδῶ ἂν ἦσθε καλά...

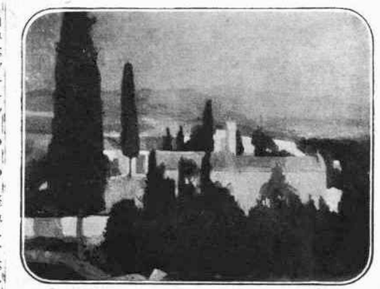

Ο ΑΪ-ΔΗΜΗΤΡΗΣ
(ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ)

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΟΓΕΒΙΝΑ

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Νέλλη δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἐψιθύρισε: «Ναί... ναί...» Καὶ σχεδὸν ἐθλασφήμησε τὸν ὑπάλληλον.. Ἔβλεπε ἕνα τόσον ὡραῖον ὄνειρον! Ὅτι ἔπαιζε τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ παιχθῇ τὴν ἑπομένην καὶ ὅτι εἶχε τὸ πρωταγωνιστοῦν μέρος, καὶ ἐνῷ οἱ συνάδελφοί της δὲν ἔκαμον καμμίαν ἐντύπωσιν, αὐτὴ ἐχειροκροτεῖτο διαρκῶς. Καὶ ὁ ὁδηγὸς τῆς ἀμαξοστοιχίας τὴν ἀπέσπασε ἀπὸ τόσον γλυκεῖαν ἀπόλαυσιν.

Κατώρθωσεν ἐν τούτοις ν' ἀποκοιμηθῇ.

Αἴφνης ὅμως τὴν ἐξήγειρε φοβερὸς βὴξ κάποιου, ὅστις ἦτο πλησίον της, καὶ παρετήρησε τὸ ραδινὸν πρόσωπον τοῦ ὁδηγοῦ τῆς ἀμαξοστοιχίας, ὁ ὁποῖος τῆς ἔλεγε:

— Πῶς ἐρογχαλίζατε, μικροῦλα μου, τί ὡραῖα ποῦ ρογχαλίζετε! Ἤλθα νὰ ἰδῶ... Εἴσθε καλά... ἔ;... Καθῆστε ἔτσι, ὅπως εἴσθε. Ἐγὼ τηγαίνω.... καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι κανεὶς δὲν θὰ σᾶς ἀνησυχήσῃ... Κοιμηθῆτε.

Ἀλλ' ἔβηξε μὲ τόσην δύναμιν ὥστε τὴν ἐξύπνησε καθ' ὁλοκληρίαν Καὶ τὴν φορὸν αὐτὴν τὸν ἐθλασφήμησε μὲ ἀγανάκτησιν. Εἶχε δίκαιον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι τίμιος, θέλει νὰ πληρώσῃ μὲ τὰς περιποιήσεις του τὰ πέντε φράγκα ποῦ τοῦ ἔδωκεν. Ἀλλ' ἐὰν πρόκειται εἰς κάθε στάσιν τῆς ἀμαξοστοιχίας νὰ ἐκδηλώνῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν εὐγνωμοσύνην του, θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ τὴν ἄφηνε μὲ τοὺς συνταξειδιώτας της. Δὲν θὰ τὴν ἀνησύχουν περισσότερον. Τώρα πῶς νὰ ξανακοι-

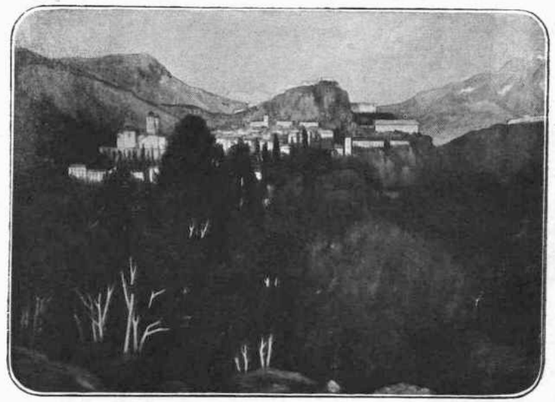

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΟΓΕΒΙΝΑ. — ΓΑΛΛΙΚΑΙ ΑΛΠΕΙΣ

μηθῇ; Μετὰ πολλὰς προσπαθείας τὸ κατώρθωσε, ἀλλ' ὁ ὕπνος της εἶναι νευρικὸς καὶ ἀνήσυχος. Τῆς φαίνεται ὅτι κάθε στιγμὴν ἀνοίγουν τὴν θύραν τοῦ διαμερίσματος, καὶ μία τραχεῖα φωνὴ τῆς λέγει: «Μὴν ἀνησυχεῖτε· ἐγὼ εἶμαι». Εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον ἐγείρεται καὶ νομίζει ὅτι βλέπει τὸν ὑποχρεωτικὸν προστάτην της, ὡς φάντασμα εὔθυμον καὶ ἀποκρουστικὸν συγχρόνως.

Ἀλλὰ μήπως τώρα ὀνειρεύεται; Ὄχι. Εἶναι αὐτὸς πάλιν, ὁλόκληρος καὶ ἦλθε νὰ τῆς εἰπῇ: «Μὴ φοβεῖσθε! Ἐγὼ εἶμαι!»

Τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ τὸν θυμόν της, καὶ ἀνέκραξε: «Ἀ, παλημάθωπε!»

Ὁ θόρυβος τῆς κινουμένης ἁμαξοστοιχίας ἐκάλυψε τὴν φωνήν της καὶ ὁ ὑπάλληλος δὲν ἤκουσε τὴν ὕβριν. Ἀλλ' ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν ἐκοιμᾶτο, τὸ πρόσωπόν του προσέλαβε λυπηρὰν ἔκφρασιν!

— Τί; Δὲν μπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε;

— Ναί... ναί... ἀλλ' ἄκουσε, σὲ παρακαλῶ... Ἐγὼ φοβοῦμαι μήπως ἔμθη κανείς. Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ κλειδώσῃς;

— Μπᾶ, εὐχαρίστως... Τώρα μάλιστα δὲν ἔχει πλέον ἄλλη στάσι ἕως τὸ Παρίσι!..

— Ὡραῖα! Νὰ μὴν ἐμθῆτε οὔτε σεῖς ἐδῶ μέσα... Ἀφῆστε με νὰ κοιμηθῶ ἥσυχα, ἕως ὅτου νὰ ξυπνήσω μόνη μου·

— Πολὺ καλά, μικροῦλα μου, πολὺ καλά!

Κ' ἐπῆρε μὲ πολλὴν λεπτότητα ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδωκεν ἡ Νέλλη εἰς ἀντάλλαγμα τῆς νέας περιποιήσεώς του.

Βεβαία πλέον ὅτι, δὲν θὰ τὴν ἀνησυχήσῃ κανείς, ἐξηπλώθη διάπλατα καὶ ἀπεκοιμήθη μακαρίως.

Ὅταν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ζωηραὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰσέδυον διὰ τῶν παραπετασμάτων. Ἐχασμήθη καὶ ἐτέντωσε τὰ ἄκρα της! Εἶχε κοιμηθῆ τόσον ὡραῖα! Ἡ ἁμαξοστοιχία εἶχε σταματήσει. Θὰ ἦσαν πλησίον τῶν Παρισίων, κατὰ τὰ φαινόμενα.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν, καὶ παρετήρησε τὸ πρόσωπον τοῦ ὁδηγοῦ. Ἦτο εὐχαριστημένη. Ἠγέρθη, καὶ τοῦ ἀπηύθυνε γλυκὸ μειδίαμα. Ὁ ὁδηγὸς εἰσῆλθε!

— Εἰσθε καλήτερα τώρα, ἔ; Βλέπετε;.... Ἔθγαλαν τὸ βαγόνι σας σ' ἄλλη γραμμή.

Ἡ Νέλλη τὸν παρετήρει ἔκπληκτος. Τὸ βαγόνι της σ' ἄλλη γραμμή! Τί ἐννοεῖ;

— Δὲν ἔκανα καλά; Μοῦ εἴπατε νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ κοιμηθῆτε ὡς ποῦ νὰ ξυπνήσετε μόνη... Αὐτὸ ἔκανα κ' ἐγώ.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΚΑΓΙΩ.—Κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ Καλμὲτ ἔγιναν ταραχαὶ καὶ ἡ δημοσία ἀρχὴ προέβη εἰς συλλήψεις [Φωτ. Ὑπηρ. τῆς «Graecia»]

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΚΑΓΙΩ.—Τὴν κηδείαν τοῦ θύματος Καλμὲτ παρηκολούθησε σύσσωμον τὸ Παρίσι. [Φωτογρ. Ὑπηρ. τῆς «Graecia»]

Ἔχομε φθάσει πρὸ πέντε ὡρῶν τώρα στὸ Παρίσι... Σᾶς ἄφησα ἐδῶ ἐπίτηδες, διὰ νὰ κοιμηθῆτε... Εἶναι μεσημέρι... Τώρα πηγαίνετε νὰ φᾶτε!

Μεσημέρι! Καὶ τὸ μέρος της; Ἡ δοκιμή της; Ἡ Νέλλη, ἔξαλλος, περιέλουσε τὸν ὁδηγὸν μὲ ὅλας τὰς ὕθρεις ποῦ τῆς ἦλθον εἰς τὸ στόμα.

— Παλημάθωπε! Γελοῖε! Ζῷον! Κτῆνος! καὶ ἔφυγε.

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος δὲν ἐνόησε πρὸς στιγμὴν τί συνέθη, κατόπιν ὅμως ὅταν εἶδε τὴν Νέλλην τρέχουσαν ὡς παράφρονα, ἐσκέφθη, ἐνῷ συγχρόνως ἐθώπευε τὰ νομίσματα ποῦ τοῦ εἶχε δώσει, καὶ εἶπε: «Αὐτὴ δὲν ἦτο πλουσία, ἦταν τρελλή... ἀλλὰ τρελλὴ μὲ μυαλό... ὅταν αἰσθάνεται ὅτι θὰ τῆς ἔλθῃ παροξυσμός, πληρώνει γιὰ νὰ τὴν κλείσουν μέσα».

❖ ❖ ❖

* *Ἡ ὑπομονὴ εἶναι τὸ στήριγμα τῆς ἀδυναμίας, ὅπως ἡ ἀνυπομονησία εἶνε ἡ καταστροφὴ τῆς ἰσχύος.*

* *Πᾶς ἔντονος καὶ ἐπίμονος πόθος πραγματοποιεῖται συνήθως, ἀρκεῖ νὰ ἐπιδιώξῃ τις τὴν ἐκπλήρωσίν του μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του.*

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ: ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Τώρα ποῦ ἦλθεν ἡ Ἄνοιξις καὶ τόσοι εὐτυχεῖς θνητοὶ θὰ λάθουν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὰς ἐξοχάς, θ' ἀνακαλύψουν ἐξαφνα ὅτι, ὑπάρχει καὶ ἡ Φύσις εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ἑκατομμύρια μάτια θὰ στραφοῦν ἐπάνω της ἀχόρταγα. Κανένα θέαμα, ἀπὸ τὰ πλέον ἐπιτυχῆ, δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὸ θέαμα τῆς Φύσεως καὶ οἱ πλέον *μπλαζὲ* ἄνθρωποι, πολὺ συχνά, κάμουν ἀνακαλύψεις αἱ ὁποῖαι τοὺς μαγεύουν.

Ἐὰν ἀντικρύσῃ κανεὶς μακρυνὸν ὁρίζοντα, σειρὰν ὀρέων φωτισμένην ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἕνα ὡραῖον ἀπόγευμα χωρὶς σύννεφα, θὰ τοῦ φανῇ ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ πανόραμα εἶνε σκεπασμένον ἀπὸ μίαν χυανῆν ἀπόχρωσιν, ἡ ὁποία ἀπαλαίνει τὰ ἄστρα, χαράσσει τὰς κορυφὰς καὶ χρωματίζει ἁπαλὰ τὰς σκιάς.

Εἶνε τὸ γαλανὸ ἀπόμακρον χρῶμα, τὸ ὁποῖον μόλις κανεὶς δύναται νὰ τὸ διακρίνῃ ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸν ὁρίζοντα, τὸ ὁποῖον δίδει τὸ ἀέρινον δραμα κ' ὑποθοηθεῖ ὅπως ἐκτιμήσῃ κανεὶς τὰς ἀποστάσεις τοῦ τοπίου.

Ἀπὸ ἑκατὸν μέτρων ἀπόστασιν δύναται κανεὶς μίαν ἡλιοφωτισμένην ἡμέραν, νὰ παρατηρήσῃ εὐκρινῶς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν αὐτὴν ταινίαν, ὡς ταινίαν κινηματογράφου. Ἕνα δένδρον εἶνε ἤδη σκεπασμένον ἀπὸ πράσινο-γαλανωπὸ χρῶμα, κ' ὅταν ἀκόμη τὸ χρῶμα τοῦτο δὲν διακρίνεται, παρὰ εἰς ἀπόστασιν 50 μέτρων.

Τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ δὲν σχηματίζεται μόνον ὑπεράνω ἡμῶν. Εὑρίσκεται παντοῦ, μεταξὺ παντὸς ἀντικειμένου, καὶ τὸ ἀπομεμακρυσμένο βουνὸ μᾶς φαίνεται γαλάζιο διότι, ἕνα κομμάτι τοῦ ἐγχρώμου οὐρανοῦ τὸ χωρίζει ἀπὸ μᾶς.

Ἡ ἀέρινη αὐτὴ ταινία, μὲ τὴν αὐξάνουσαν ἀπομάκρυνσιν, σβύνει τὰ διάφορα χρώματα — συνθέτας τοῦ λευκοῦ φωτὸς — καὶ προσδιορίζει οὕτω τὰς ἐναλλαγὰς τῶν ἀποχρώσεων, τὰς ὁποίας διαφορετικὰ δὲν θὰ ἠδύνατο κανεὶς πῶς νὰ τὰς ἐξηγήσῃ. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ δύναται νὰ παρατηρηθῇ εὐκολώτατα εἰς τὸ πράσινον τῶν λειμώνων. Εἶνε κατ' ἀρχὰς ὡς σκονισμένο ἐλαφρὰ ἀπὸ ἕνα γαλανωπὸ πράσινο χρῶμα, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους γίνεται πρασινωπὸ-γαλάζιο.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀναζητεῖ διὰ πρώτην φορὰν νὰ ζωγραφίσῃ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Φύσιν ἕνα ἀπομεμακρυσμένον ὀρεινὸν τοπίον, μένει ἔκπληκτος διὰ τὴν ποσότητα τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ γαλάζιου, τὰ ὁποῖα ὀφείλει ν' ἀνακατεύσῃ μὲ τὸ πράσινο καὶ τὸ γκρίζο τῶν βράχων. Τὰ ὀπισθεν χρώματα δὲν διακρίνονται ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ ὁρίζοντος, παρὰ ἀπὸ μικρὰς, ἐλαχίστας ἀποχρώσεις.

Ὅταν αὐτὸς ὁ σωρὸς τοῦ ἀέρος, ὁ ὁποῖος παρεμβάλλεται μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν μας καὶ τῶν ἀπομεμακρυσμένων ἀντικειμένων δὲν εἶνε φωτισμένος, ὅπως λ. χ. ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶνε γεμάτος ἀπὸ σύννεφα, διακρίνει κανεὶς τότε καθαρώτερα καὶ μὲ περισσοτέρας λεπτομερείας ἕνα ὀρεινὸν ὁρίζοντα, παρὰ ὅταν τὸν παρατηρῇ μίαν ἡλιοφωτισμένην ἡμέραν. Εἰς μίαν ὑψηλὴν κορυφὴν 3.000 μέτρων, τὸ τοπίον λαμβάνει νέαν ὄψιν, διότι ὁ ἀέρας εἶνε καθαρώτερος. Αἱ κορυφαί, αἱ πλέον ἀπομεμακρυσμέναι, φαίνονται τότε πλησιέστερον ἀλλήλων, ἐν ᾧ πράγματι χωρίζονται ἀπὸ μεγάλας ἀποστάσεις. Οἱ βράχοι διατηροῦν τὰ ζωηρά των χρώματα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ συμβαίνουν τόσαι πλάναι ἐκτιμήσεως τῶν ἀποστάσεων, τόσον συνήθεις ἀπὸ τὰ βουνά.

Ὅπως τ' ἀντικείμενα, τὰ ἀσθενῶς φωτισμένα, λαμβάνουν ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν ἕνα χρῶμα *μπλὲ - σιέλ*, ἔτσι καὶ ὅσα φωτίζονται ἀπὸ πολὺ φῶς, λαμβάνουν ἕνα χρῶμα κιτρίνης διαφανείας, διὰ τὴν ἴδιαν αἰτίαν.

Τοιουτοτρόπως καὶ τὰ χιονισμένα βουνὰ καὶ τὰ σύννεφα εἶνε χρωματισμένα ἀπὸ λεπτὰ χρώματα, ἅτινα ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ κίτρινον καὶ φθάνουν εἰς τὸ κίτρινο-κοκκινοπό.

ΤΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εὐτυχὴς ὡς βασιλεύς!

Ἡ ἱστορία ὅμως ἀπέδειξε ψευδῆ τὴν σύγκρισιν αὐτήν. Ὑπῆρξαν, φεῦ! τόσοι πολλοὶ βασιλεῖς δυστυχεῖς, καὶ ἡ εὐτυχία τόσων ἄλλων ἐξ αὐτῶν δὲν ἤρχισε παρὰ διὰ μιᾶς ἐξορίας, ὥστε...

Ὁ καιρὸς παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτεὶ διὰ τοὺς ὀκνηροὺς βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι περιέφερον τὴν ὀκνηρίαν των ἐπὶ ἅρματος, συρομένου ὑπὸ τεσσάρων βοῶν. Οἱ σύγχρονοι ἀρχηγοὶ κρατῶν, ἔχουν πολὺ τραχύτερα κοιλόκοντα ἀπὸ ἄλλοτε καὶ ἡ ἀνάμιξίς των εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ κράτους εἶνε πολὺ περισσότερον ὑπεύθυνος ἀπὸ ἄλλοτε. Δὲν εἶναι πλέον παρὰ οἱ πρῶτοι ἐπίσημοι τοῦ ἔθνους των καὶ τὸν τίτλον τοῦτον δὲν τὸν φέρουν ἐπὶ ματαίῳ, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς διαρκοῦς ἐργασίας.

Διαρκής, εἶνε ἡ λέξις. Διότι δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει ἀνάπαυσις οὔτε μιᾶς ἡμέρας τὴν ἑβδομάδα, μηδὲ τῆς Κυριακῆς ἐξαιρουμένης.

Ἂς ἴδωμεν λοιπὸν τί κερδίζουν οἱ μονάρχαι εἰς τὰς ἡμέρας μας, εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἐργασίας τὴν ὁποίαν προσφέρουν εἰς τὰ ἔθνη των. Ἐὰν λάβωμεν ὡς ἀρχὴν ὅτι, αἱ ἐργάσιμοι ὧραι μιᾶς ἡμέρας ἀνέρχονται εἰς ὀκτώ, ἰδοὺ ποῖοι εἶνε, εἰς κάθε λεπτὸν τῆς ὥρας, οἱ μισθοὶ οἱ ὁποῖοι δίδονται εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις των.

Τὸ ρεκὸρ τὸ ἔχει ὁ Τσάρος πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν, τοῦ ὁποίου τὰ 53.317.000 φράγκα, τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἐτησίως, μᾶς κάμνουν 303 φράγκα καὶ 75 λεπτὰ εἰς κάθε λεπτὸν τῆς ὥρας! Φανταθῆτε νὰ κερδίζῃ κανεὶς 303 δραχμὰς καὶ 75 λεπτὰ ἀνὰ πᾶν λεπτὸν τῆς ὥρας! Πόσοι δὲν θὰ ἔμεναν εὐχαριστημένοι ἐὰν ἐκέρδιζον μόνον τὰ 75 λεπτὰ ἀνὰ πᾶν πρῶτον λεπτὸν τῆς ὥρας.

Ὁ κατόπιν κατὰ τοὺς στατιστικοὺς ὑπολογισμοὺς ἀμέσως ἐρχόμενος εἶνε ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, ὁ ὁποῖος κερδίζει εἰς κάθε λεπτὸν τῆς ὥρας 132 φράγκα.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας κατέχει τὴν τρίτην σειράν, κερδίζων 84 φράγκα ἀνὰ πᾶν πρῶτον λεπτὸν τῆς ὥρας. Ὁ Γουλιέλμος τῆς Γερμανίας ἔρχεται κατόπιν. Ἡ ἐργασία του τοῦ ἀποφέρει ἀνὰ πᾶν λεπτὸν τῆς ὥρας 66 μόνον φράγκα. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας δὲν κερδίζει παρὰ 57 φράγκα τὸ λεπτόν.

Ὁ Ἀλφόνσος τῆς Ἱσπανίας κερδίζει ἀκόμη ὀλιγώτερα, ἤτοι 51 φρ. ἀνὰ πᾶν λεπτὸν τῆς ὥρας. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον ὁ νεαρὸς Ἰσπανὸς Ἡγεμὼν — τὸ ὁμολογεῖ μόνος του — ἐργάζεται πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν Κάϊζερ καὶ τὸν Βασιλέα τῆς Ἰταλίας, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον ἐργατικοί.

Κατόπιν ἔρχονται, ὁ Βασιλεὺς τῆς Σουηδίας μὲ 36 φράγκα, ὁ Βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας μὲ 34 φράγκα ἀνὰ πᾶν λεπτόν.

Καὶ οἱ ἀριθμοὶ ἀμέσως ἔπειτα καταπίπτουν ἀποτόμως. Ἡ Βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας δὲν κερδίζει παρὰ 19 φράγκα! Ἐν τούτοις ἡ γυναικεία τουαλέττα εἶνε φεῦ! τόσον ἀκριβή! Ὁ Ἀλβέρτος τοῦ Βελγίου ἱκανοποιεῖται μὲ 18 φράγκα. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι, οὗτος ἔχει μυθώδη ἰδιωτικὴν περιουσίαν. Τέλος δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας κερδίζει ἀνὰ πᾶν λεπτὸν τῆς ὥρας 13 φράγκα καὶ 50 λεπτά.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κερδίζει ὀλιγώτερα ὅλων τῶν προμνημονευθέντων. Ἀπίστευτον καὶ ὅμως ἀληθές: 6 φρ. καὶ 95 λεπτά, ἂν ἀγαπᾶτε.

Οἱ πλέον ἀδικηθέντες ἀπὸ τὴν Τύχην, ἐκ τῶν Εὐρωπαίων ἡγεμόνων, εἶναι οἱ Βασιλεῖς τῶν Βαλκανίων. Τῆς Ρουμανίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Βουλγαρίας κερδίζουν 6 φρ. κάθε λεπτὸν τῆς ὥρας, τῆς δὲ Σερβίας 5 φρ. καὶ 45 λεπτά.

Ἀλλὰ τὸ ἀντίστροφον ρεκὸρ ἀνήκει εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Δὲν κερδίζει παρὰ 1 φρ. καὶ 55 λ. ἀνὰ πᾶν τῆς ὥρας λεπτόν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διαψεύδει τὴν ἰδέαν, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ ὅτι, οἱ μισθοὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶνε μεγαλείτεροι ἀπὸ τοὺς μισθοὺς εἰς τὴν Εὐρώπην.

❖ ❖ ❖

* *Ὑποβάλλου ἐνίοτε εἰς στερήσεις καὶ κόπους ἑκουσίους διὰ νὰ γυμνάζῃς τὴν ἀντοχήν σου καὶ νὰ δύνασαι νὰ ὑπομένῃς καὶ ὅσα σοῦ ἐπιβάλουν αἱ περιστάσεις.*

* *Ἐν μόνον μυστικὸν τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ πλούτου ὑπάρχει: Ἡ ἐργασία.*

* *Τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθὸν εἶναι ἡ ὑγεία.*

ΠΛΗΜΜΥΡΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ.—Πρό τινος ἔξεχείλισεν ὁ Σηκουάνας καὶ κατέκλυσε τὰ προάστεια τῶν Παρισίων. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας οἱ κάτοικοι ἐπεκοινώνουν μὲ τὴν πόλιν διὰ λέμβων. [Φωτ. Ὑπηρ. τῆς «Graecia»].

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ Μ. ΣΑΛΑΝΤΡΑ [Φωτ. Ὑπηρ. τῆς «Graecia»]

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ.—Καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν σουφραζέττες Πρό τινος εἶχον εἰς το Παρισι συνελθῃ 5000 σουφραζέττες διὰ νὰ συσκεφθοῦν περὶ τῶν ἐκλογῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Δος Μπονεριά. [Φωτογρ. Ὑπηρ. τῆς «Graecia»]

ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ

Ηρο ὀλίγων ἑβδομάδων ἐξεδόθη ἕνα βιβλίον ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ μεγάλου λυρικοῦ ποιητοῦ τῆς Γαλλίας Πὸλ Βερλαίν. Εἶνε γνωστὸν ὅτι, ὁ Βερλαὶν εἶχε διαζευχθῇ τὴν γυναῖκα του καὶ ὅλοι οἱ φίλοι καὶ θαυμασταί του ἔτρεφον κἄποιαν μνησικακίαν ἐναντίον της, διότι ἔλεγον ὅτι δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ ἐννοήσῃ τὸν ποιητὴν τὸν ὁποῖον ἐτυράννησεν εἰς τὸ διάστημα ποῦ ἔζησαν μαζί.

Ἡ Κυρία Βερλαὶν διὰ τοῦ βιβλίου της προσπαθεῖ νὰ καταρρίψῃ ἕνα πρὸς ἕνα τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκουν οἱ θαυμασταὶ τοῦ συζύγου της διὰ νὰ τὴν κατηγορήσουν καὶ λαμβάνει ὅλα τὰ μέτρα της ὅπως, ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑστεροφημίαν της ἀπὸ παρομοίαν παρεξήγησιν ἥτις τὴν ἀδικεῖ.

Ἴσως, λέγει, νὰ μὴν ἦτο καὶ τόσον ἱκανὴ διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ συζύγου της. Δι' αὐτὴν ὅμως ἦτο ἀρκετὸν ἤδη ὅτι, τὸν ἠγάπα θερμῶς καὶ ἐγνώριζεν ὅτι, δὲν εἶνε «κοινὸς ἄνθρωπος». Δυστυχῶς ὅμως διὰ τὸν Βερλαὶν μὲ ὅλην του τὴν μεγαλοφυΐαν δὲν ἐγνώριζε τὸν τρόπον νὰ εἶνε, ὄχι πλέον καλός, ἀλλὰ ἀνεκτὸς μόνος σύζυγος. Ἀπ' ἐναντίας ἦτο ἀνυπόφορος καὶ μὲ ὅλην τὴν αὐταπάρνησίν της δὲν ἠδύνατο μέχρι τέλους νὰ τὸν ὑποφέρῃ.

Δίδει κατόπιν καὶ διαφόρους λεπτομερείας διὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Βερλαὶν καὶ προπάντων διὰ τὴν διαγωγήν του ἀπέναντί της. Καὶ καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι καὶ αὐτὴ δύναται νὰ εἶνε καὶ εἶνε θαυμάστρια τῆς μεγαλοφυοῦς ποιήσεως τοῦ Βερλαὶν περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς φανατικωτέρους θαυμαστάς του, ἀλλὰ ἀπὸ μακράν, ὅπως κ' ἐκεῖνοι.

Ο ΒΕΡΛΑΙΝ ΜΕ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΑΨΕΝΤΙΑ ΤΟΥ

Δυστυχῶς αὐτὴ εἶνε ἡ τραγικὴ ἀλήθεια. Οἱ μεγάλοι ποιηταὶ ὑπῆρξαν πάντοτε δυστυχεῖς εἰς τὸν γάμον των, ὄχι τόσον ἐξ αἰτίας τῶν γυναικῶν των, ὅσον ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν ἰδίων καὶ τοῦ χαρακτῆρος των, τὸν ὁποῖον ἡ διαρκὴς πνευματικὴ των ἀεικινησία καθιστᾷ νευρικὸν καὶ δύσκολον.

Δι' αὐτὸ ἀναγινώσκομεν πάντοτε ὅτι, ὁ «Σωκράτης της» ἐδέρετο ὑπὸ τῆς γυναικός του, ὁ Εὐριπίδης ἀνεθεμάτιζεν ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ κόσμου, ὁ Λάντε ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γυναῖκα του, ὁ Βύρων νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἰδικήν του, ὁ Βάγνερ ἐπίσης ἀπὸ τὴν πρώτην του γυναῖκα κτλ.

Αὐτὸ ὅμως οὔτε προσθέτει, οὔτε ἀφαιρεῖ τίποτε ἀπὸ τὸν ποιητήν. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, παρὰ ὁ ποιητὴς καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος. Ὁ Βερλαὶν ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ποιητὰς τοῦ αἰῶνός του, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ δώσῃ μίαν ποίησιν, γεμάτην νεότροπον, μαγευτικήν, ἀσυνείθιστον μουσικήν, τὴν ὁποίαν ματαίως κανεὶς θ' ἀναζητήσῃ εἰς ἄλλους ποιητὰς παλαιοτέρους καὶ νεωτέρους. Εἶνε αὐτὸς τέλος, ὁ ὁποῖος ἐτραγούδησε στίχους ὅπως αὐτοί:

Ἕνας μαῦρος ὕπνος
πέρτει στὴ ζωή μου,
κοιμήσου κάθε πόθε μου
κάθε μου ἐλπίδα κοίμου!
Τέτοτε πειὰ δὲν βλέπω.
—Ὦ ἡ θλιβερὴ ἱστορία! —
Συγχύζονται στὸ νοῦ μου
ἡ καλωσύνη κ' ἡ κακία.
Εἶμαι πλέον μιὰ κούνια
ποῦ ἕνα χέρι κουνεῖ
μὲς σὲ βαθὺ κατῶϊ.
Σιωπή, σιωπή! . . .

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΙΣΤΡΑΛ

Ο Φρειδερῖκος Μιστράλ, ὁ ποιητὴς τῶν «Χρυσῶν Νήσων» καὶ τῆς «Μιρέϊγι», ἀπέθανεν εἰς τὸ κτῆμα του, τὴν Μαγιάνα, ποῦ εἶνε ὀλίγο πειὸ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἄρτα τῆς Προβηγγίας.

Ὁ Μιστρὰλ ὑπῆρξε ποιητὴς ἐντελῶς ὁμηρικός. Ἔγραψεν εἰς τὴν Προβηγγιανὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν κανεὶς πλέον δὲν ἔγραφε καὶ ἡ ὁποία δὲν ἐδιδάσκετο πλέον εἰς τὰ σχολεῖα. Μόλις ἐνεφανίσθη τὸ ἔργον του ἡ «Μιρέϊγι», ὁ Λαμαρτῖνος ἔγραψεν πολυσέλιδον κριτικὴν καὶ ἐχαιρέτισε τὸν ποιητήν της ὡς μεγάλον.

Ὁ Μιστρὰλ ἦτο καὶ διάπυρος φιλέλλην. Ἐκαυχᾶτο μάλιστα ὅτι εἶνε Ἕλλην. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν πολέμων μας ἔγραψε καὶ θαυμασίαν ᾠδὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ὁποίαν μετέφρασεν ὡραῖα ὁ κ. Παλαμᾶς. Ἀναδημοσιεύομεν ὀλίγας στροφὰς τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ποιήματος:

Τ' ἀνάκρασμα τ' ἀκοῦτε τῆς Πυθίας;
Νίκη στῶν ἡμιθέων τἀγγόνια! Ἀπὸ τὴν Ἴδα
ὡς τῆς Νικαίας τ' ἀκρογιάλια ξανανθίζουν
αἰώνιες οἱ ἐλφές. Μὲ τ' ἅρματα στὰ χέρια,
ἐμπρός! τὰ ἔνψη τῶν βουνῶν ἂς ἀνεβοῦμε,
τῶν Σαλαμίνων τοὺς ἀντίλαλους ξυπνῶντας!
Ἂν πρέπῃ νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν Ἑλλάδα,
Θεία εἶν' ἡ Λάφνη! Μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει!

. . . . . .

Ὅλα ἔγεινε, μπορεῖ νὰ ξαναγίνῃ, ἀδέρφια!
Στῶν πυρωμένων τούτων βράχων τὴ λαμπράδα
μὲ σάρκα Θεία μπόρεσ' ὁ ἄνθρωπος νὰ ντύσῃ
τὸ φωτερότερον ἀπ' ὅλα τὰ ὄνειρά του.

Κ' ἡ χριστιανὴ ψυχὴ βουθὴ ἐκεῖ πέρα εἶνε;
Κ' ἐμεῖς ἑνὸς κορμοῦ ξερόκλαδα ἐκεῖ πέρα;
Κι' ἂν πρέπῃ νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν Ἑλλάδα,
ὦ Θεία Δάφνη! Μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει!

. . . . . .

Τῆς Ἱστορίας μᾶς φέγγουν τρεῖς χιλιάδες χρόνια.
Ὀρθοί! Καὶ πρόβαλε ἀπὸ τώρα τὸ παλάτι
στὸν τόπο ἐκεῖ, ποῦ λύθηκαν τὰ κακὰ μάγια,
κι' ὁ Φοίνικας ξαναγενιέται ἀπὸ τὴ στάχτη.
Στὶς ἀμμουδιὲς τῆς Μέκκας διῶξέ το, Ἥλιε,
τὸ μισοφέγγαρο, μακρυὰ ἀπ' τὸν οὐρανό μας...
Ἂν πρέπῃ νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν Ἑλλάδα,
Θεία εἶν' ἡ Λάφνη! Μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει!

* Ο ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ *

ΕΙΣ ΧΡΗΣΙΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΙΝΕ γνωστὸν ποίαν ἀναστάτωσιν ἐπέφερεν εἰς τὸν κόσμον καὶ πόσας ὑπηρεσίας παρέσχεν εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ εἰς τὸν πολιτισμὸν ἐν γένει ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Ἀσυρμάτου Τηλεγράφου. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ὑπωπτεύετο μέχρι τοῦδε ὅτι, θὰ ἠμποροῦσε μίαν ἡμέραν ὁ καθένας μας νὰ γίνῃ ἀσυρματιστὴς καὶ νὰ λαμβάνῃ, χωρὶς νὰ κάμῃ ἕνα βῆμα ἀπὸ τὸ σπίτι του, τὰς ἀνὰ τὸν αἰθέρα διεσπαρμένας εἰδήσεις.

Καὶ ὅμως ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἔφθασε. Καὶ δὲν χρειάζονται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δύσκολα ἐργαλεῖα ἢ μηχανήματα. Μὲ μίαν κοινὴν ὀμπρέλλαν, λόγου χάριν, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ συλλάβῃ τὰ Ἑρτσιανὰ κύματα. Ἐκπλήττεσθε λοιπόν, κατόπιν αὐτῶν, ὅτι τὸ νέον τοῦτο σύστημα θὰ γίνῃ ἡ μανία τῆς μόδας;

Διὰ νὰ λαμβάνῃ κανεὶς τὰ τηλεγραφήματα, τὰ ὁποῖα ἀποστέλλονται ἀπὸ τοὺς σταθμοὺς τοῦ ἀσυρμάτου χρειάζονται δύο πράγματα. Ἕνας ἀποδέκτης καὶ ἕνα ἀκουστικὸν κέρας. Ἐκτὸς ἐὰν εἶνε κανεὶς πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸν σταθμόν. Τότε χρειάζεται ἀκόμη ἕνα ἐπαγωγικὸν «Πηνίον τοῦ Ρουμκὸρφ» καὶ ἕνα εἶδος ἱστοῦ τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται **κεραία.**

Ὡς κεραῖαι ἠμποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν πλῆθος κοινῶν μεταλλικῶν ἀντικειμένων, ὡς λ. χ. οἱ σωλῆνες τοῦ γκαζιοῦ, τὰλεξικέραυνα, οἱ σιδηροὶ στύλοι τῆς ταράτσας καὶ... ὀμβρέλλα ἀκόμη. Τὰ ἄλλα ἐργαλεῖα κοστίζουν πολὺ εὐθηνά, εἰς τρόπον ὥστε ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ἀσυρμάτου νὰ εἶνε πολὺ εὔκολος δι' ὅλον τὸν κόσμον.

Ἡ ἐπὶ τῆς Παγκοσμίου Ὥρας διεθνὴς συνδιάσκεψις τῶν Παρισίων, ἡ ὁποία συνῆλθε τελευταίως, παρεδέχθη ὅπως ὁ γιγάντιος ἱστὸς τοῦ ἐπὶ τοῦ πύργου Αἴφελ ἀσυρμάτου τηλεγράφου διαβιβάζῃ, διὰ μέσου τῶν Ἑρτσιανῶν κυμάτων, τὴν ὥραν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ ν' αὐξήσῃ τὸ πάθος τοῦ κοινοῦ διὰ τὸν ἀσύρματον, διότι καθεὶς ποῦ ἔχει τὴν ἀκοὴν κἄπως ἐξησκημένην δύναται νὰκούῃ τὰ σήματα τῆς παγκοσμίου αὐτῆς ὥρας.

*

Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὴ ἡ «Παγκόσμιος Ὥρα;»

Διὰ νὰ τὸ ἐννοήσωμεν, ἂς ἀναμνηθῶμεν ὅτι, ὁ Ἥλιος δὲν διέρχεται τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γηΐνης σφαίρας. Διὰ νὰ τὴν διατρέξῃ ὅλην μὲ τὰς ἀκτίνας του, τοῦ χρειάζονται 24 ὧραι. Ἡ ὥρα ἑκάστου τόπου ἐξαρτᾶται ὅθεν ἐκ τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς, ἡ δὲ διαφορὰ εἶνε 4 δευτερόλεπτα κατὰ χιλιόμετρον ἐξ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμάς. Ἂν δηλαδὴ μεταβῶμεν ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον ἀπέχοντα 109 χιλιόμετρα κατ' εὐθεῖαν πρὸς Δυσμὰς αὐτοῦ, καὶ ἔχομεν κανονίσῃ τὸ ὡρολόγι μας μὲ τὴν ὥραν τοῦ πρώτου τόπου, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸν δεύτερον θὰ εὕρωμεν τὴν ὥραν αὐτοῦ κατὰ ἑπτὰ περίπου λεπτὰ ὑστεροῦσαν τῆς ἰδικῆς μας.

Ἀλλὰ διὰ τοὺς ταξειδεύοντας ἡ ἀκρίβεια τῆς ὥρας εἶνε ἀπαραίτητος, διότι δι' αὐτῆς καὶ μόνης δύνανται νὰ ὑπολογίσουν τὸ γεωγραφικὸν μῆκος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ πλοῖόν των εὑρίσκεται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀστρονομικῆς παρατηρήσεως, τὴν ὁποίαν πρὸς τοῦτο κάμνουν τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἐξάντος καὶ τῶν ἄλλων ἀστρονομικῶν ἐργαλείων, μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε ἐφωδιασμένα τὰ πλοῖα τῶν μακρυνῶν ταξειδίων.

Διὰ τῆς ἀστρονομικῆς παρατηρήσεως εὑρίσκουν τὴν ὥραν τοῦ τόπου καὶ τὸ γεωγραφικὸν αὐτοῦ πλάτος. Διὰ νὰ εὑρεθῇ ὅμως καὶ τὸ μῆκος, εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζουν τὴν διαφορὰν τῆς ὥρας αὐτῆς πρὸς τὴν ὥραν ἑνὸς ἄλλου ὡρισμένου σημείου τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς.

Διὰ τοῦτο ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ ὁρισθῇ ἡ ὥρα ἑνὸς τόπου ὡς Παγκόσμιος καὶ ὡς τοιαύτη προετιμήθη ἡ ὥρα τῶν Παρισίων. Ἤδη δὲ κάθε νύκτα, ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον, ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ Αἴφελ, σταθμὸς τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου ἐκπέμπει ἀνὰ τὸν πλανήτην ὁλόκληρον, τρία ἀλλεπάλληλα πανίσχυρα Ἑρτσιανὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ὡς τεράστιος κώδων ὡρολογίου σημαίνουν εἰς ἐπήκοον ὅλου τοῦ κόσμου.

*

Εἶνε εὔκολον εἰς τὸν καθένα νὰ ἐγκαθιδρύσῃ μὲ τὴν βοήθειαν μερικῶν ἐργαλείων, ἕνα μικροσκοπικὸν σταθμὸν ἀσυρμάτου τηλεγράφου εἰς τὸ σπίτι του, εἰς τὴν ταράτσαν του, εἰς ἕνα λόφον ἢ εἰς μίαν ἐξοχήν. Ἀλλὰ ἡ ἐκλάκευσις τοῦ ἀσυρμάτου δὲν εἶνε προωρισμένη νὰ σταματήσῃ μόνον εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Ἕνας Γάλλος ἐπιστήμων ἐφεῦρε τώρα εἰδικὸν μηχάνημα ἔχον μέγεθος ἑνὸς ὡρολογίου τῆς τσέπης καὶ περιλαμβάνον ὅλα τ' ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα τοῦ σταθμοῦ.

Ἕνα ἀκουστικὸν κέρας, συνδεόμενον μετ' αὐτοῦ δι' ἠλεκτρικοῦ σύρματος, φέρει εἰς τὰ ὦτα μας τοὺς συνθηματικοὺς ἤχους, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὰ τηλεγραφικὰ σημεῖα. Ὡς **κεραίαν** δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν οἱονδήποτε πρόσφορον μεταλλικὸν ἀντικείμενον, ἰδίως δὲ τὸ στέλεχος τῆς ὀμπρέλλας μας. Μὲ ἄλλας λέξεις, χάρις εἰς τὴν νέαν ἐφεύρεσιν, ὅποιος θέλει ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ — χωρὶς σχεδὸν κανένα πρόσθετον βάρος — ὅπου κι' ἂν εὑρίσκεται εἰς τὴν διάθεσίν του, μέσα εἰς τὴν τσέπην του, ὁλόκληρον ἀσυρματικὸν τηλεγραφεῖον.

Πρὸς τὸ παρὸν τὸ νέον μηχάνημα δὲν χρησιμεύει παρὰ διὰ νὰ λαμβάνεται μόνον δι' αὐτοῦ ἡ ὥρα τοῦ πύργου τοῦ Αἴφελ. Ἀλλὰ ποῖος μᾶς λέγει ὅτι ἀργότερον δὲν θὰ ἠμποροῦμεν ν' ἀνταλλάσσωμεν ραδιοτηλεγραφήματα μὲ ὅποιον θέλομεν, χάρις εἰς κἄποιο παρόμοιον μικροσκοπικὸν ἐργαλεῖον τῆς τσέπης;

Ἂς τὸ ἐλπίσωμεν.

ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ. — Ἡ πρωτεύουσα ἑόρτασε μὲ ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν τὴν ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς ἑορτῆς. Καὶ ὁ Βασιλεὺς Στρατηλάτης, ὁ ἀναγράψας παρὰ τὴν χρονολογίαν αὐτὴν τόσας ἄλλας μὲ χρυσᾶ ἐπίσης γράμματα, ἔγινε ἀντικείμενον φρενιτιωδῶν ἐκδηλώσεων. Τὸ πλῆθος Τὸν ἀπεθέωσε μεταβαίνοντα εἰς τὴν Δοξολογίαν τῆς Μητροπόλεως.

* * *

* Ποτὲ μὴ ἐκστομίσῃς τι χωρὶς πρότερον νὰ τὸ σκεφθῇς· λόγος ἐκφυγὼν ἀπὸ τὰ χείλη σου ἀπεριοσκέπτως, δὲν σοῦ ἀνήκει πλέον.

* Ἐγκράτεια καὶ καθαριότης εἶνε αἱ βάσεις καὶ οἱ φρουροὶ τῆς ὑγείας.

* Θεώρει τὸν λόγον σου ὡς συμβόλαιον καὶ ὡς ὅρκον. Σκέψου πολὺ πρὶν ὑποσχεθῇς τι, ἀλλὰ θεώρει ὡς ζήτημα τιμῆς τὴν τήρησιν τῶν ὑπεσχημένων.

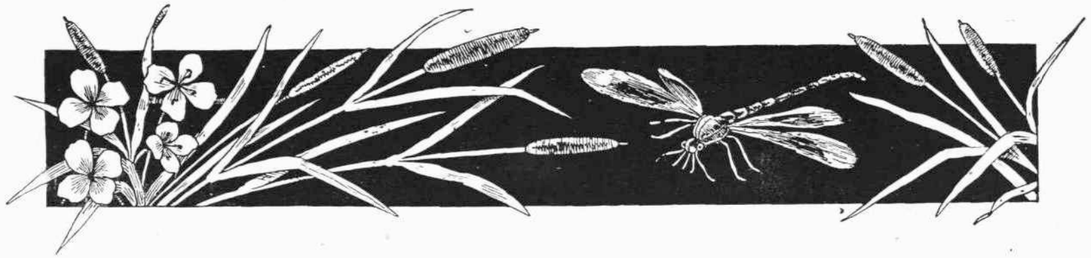

✻ ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ ✂ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ✻

Ἡ τέχνη τοῦ ντυσίματος. — Ἡ ἀληθινὴ δύναμις τῆς γυναικὸς εἶνε ἡ χάρις καὶ τὸ μεγαλείτερο πάλι γνώρισμά της εἶνε τὸ ντύσιμο. Κάθε ἡλικία ἔχει ἰδιαίτερο τρόπον ντυσίματος, καθὼς ἐπίσης ἰδιαίτερον τρόπον ἀπαιτεῖ καὶ κάθε φυσιογνωμία. Καὶ εἶνε τέχνη τὸ νὰ ντύνεται ἡ γυναῖκα σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία της, τὴν φυσιογνωμία της, τὸ πρόσωπό της, χωρὶς ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν μόδαν καὶ χωρὶς νὰ γίνεται δούλη της. Τὸ ντύσιμο λ. χ. ποῦ θὰ ἦτο κατάλληλο γιὰ τὸ πρωΐ, θὰ ἦτο ἀκατάλληλο γιὰ ἄλλη ὥρα τῆς ἡμέρας. Καὶ ἀντιθέτως.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ὡραιοτάτας γυναῖκας, τῶν ὁποίων ἡ εὐμορφιὰ γίνεται καταφανὴς καὶ μὲ ἁπλὸ νυκτερινὸ σκοῦφο, ὅλες ἡ ἄλλες γυναῖκες ἔχουν ὁπωσδήποτε ἀνάγκην καλωπισμοῦ. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχουν, μαζὶ μὲ ἄλλα ὑπ' ὄψιν των καὶ τὴν κοινωνικήν των θέσιν καὶ τὴν περιουσίαν των. Ὅλες λ. χ. δὲν ἠμποροῦν νὰ ἔχουν τὸ πενιούρ των ἀπὸ κεντημένη μουσελίνα καὶ ντυμπλαρισμένο μὲ ροδόχρωμο ταφτᾶ. Ὅλες ὅμως ἠμποροῦν νὰ ἔχουν ἕνα καθαρό, κομψό, νοικοκυρίσιο φόρεμα, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχουν καλαισθησία καὶ πρακτικὸ μυαλό.

Τὸ ντύσιμο κάθε καλοαναθρεμμένης γυναικὸς πρέπει νὰ εἶνε ἐπιμελημένο πάντοτε. Ἀλλὰ εἶνε κακὸ καὶ τὸ ἄλλο ἄκρον. Δηλαδὴ ἡ ἐκζήτησις, ἡ ὁποία τὴν κάμνει νὰ φαίνεται ὅτι ἐβύγκε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀπὸ τὴ **ράφτρα** της.

Τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἐξεζητημένα ἐπιτρέπονται μόνον εἰς ὅσας τὸ ἐπιτρέπει ἡ περιουσία. Ἐὰν ἡ ἄλλες τὰς μιμηθοῦν θὰ γίνουν καταγέλαστες. Λ. χ. ὅταν μία γυναῖκα εἶναι πολὺ πλουσία, πολὺ εὔμορφη, πολὺ γνωστή, πολὺ εὐφυὴς καὶ πνευματώδης, ἠμπορεῖ νὰ ντύνεται κάπως ἀλλόκοτα. Ἀλλά, ὅταν μία γυναῖκα δὲν ἔχῃ τίποτε ἀπὸ αὐτά, θὰ κάμῃ καλὰ νὰ μὴν ἐπιδεικνύεται πολύ. Πρέπει δηλαδὴ κάθε γυναῖκα μετρίας κοινωνικῆς θέσεως νὰ μὴν ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς ἁπλότητος, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν ἡ θέσις της, ἐὰν σέβεται πραγματικῶς τὸν ἑαυτόν της καὶ ἐὰν θέλῃ νὰ τὴν σέβηται καὶ ὁ Κόσμος.

✻

Ἀποφεύγετε τὰ κοσμήματα, ὅταν εἶσθε ντυμένες ἁπλᾶ. Τὰ κοσμήματα εἶναι καλὰ γιὰ τὴν βραδυνὴ τουαλέττα καὶ πάλι ὄχι μὲ ὑπερβολή. Μὴν προσπαθῆτε νὰ συναγωνισθῆτε μὲ ἄλλες εἰς τὴν πολυτέλειαν, ἂν δὲν εἶσθε βέβαιες ὅτι θὰ νικήσετε. Ἂν νικηθῆτε, θὰ σᾶς περιγελάσουν.

Ἂν θέλετε νὰ συναγωνισθῆτε εἰς τὴν κομψότητα, ἀκοῦστε τὴν ἑξῆς συμβουλή: Ντυθῆτε ἁπλᾶ. Πολλὲς φορὲς ἡ ἁπλότης, ἡ ὁποία γίνεται μὲ τέχνη, νικᾷ, μὲ μίαν μόνην κορδελίτσα, διαμαντικὰ ἑκατομμυρίων.

Ἡ ἀξία χάθε τουαλέττας συνίσταται εἰς τὸ νὰ φαίνεται φυσικὴ καὶ ἀβίαστη, ἔστω καὶ ἐὰν ἐχρειάσθη ἐργασία πολλῶν ἡμερῶν γιὰ τὸ φτειάξιμό της.

Τὴν γυναῖκα τὴν συνιστᾷ περισσότερο τὸ ντύσιμό της, παρὰ τὰ λεπτά της.

Ὅταν μία γυναῖκα εἶνε πλουσία, τῆς εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ ξοδεύῃ πολλὰ καὶ ν' ἀγοράζῃ ἀκριβὰ πράγματα. Τὸ δύσκολο εἶνε ἡ ἐκλογὴ καὶ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ τὰ φορέσῃ.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΚΤΕΝΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἐρυθρότης τῶν βλεφάρων.—Δὲν εἶνε σπανία ἡ ἐρυθρότης τῶν βλεφάρων, ἡ πάθησις αὐτή, ἡ ὁποία ἀσχημίζει τὰ μάτια.

Πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ ἡ πάσχουσα ἂς ἀλείφῃ τὰς βλεφαρίδας της δύο φορὲς τὴν ἡμέραν ἢ καὶ μόνον τὸ βράδυ μὲ τὴν ἑξῆς σκευασίαν:

Oxyde rouge d'Hydrargyre	*gr.*	0.40
Sous-acétat de Plomb liquide	»	1.
Huile d' amandes douces	»	3.
Axonge de vaseline	»	10.

✻

Αἱ κόμαι ποῦ ἀστραποβολοῦν. — Τὸ ὡραῖο κτένισμα σήμερον τῶν γυναικῶν δίδει τὴν ἐντύπωσιν ὑφάσματος ἐλαφροῦ, μεταξένιου, χαϊδευτικοῦ, χνουδάτου.

Ἔχω ὑπ' ὄψιν μου, ὁλόκληρον σειρὰν τῶν μαλακῶν καὶ ἁρμονικῶν κτενισμάτων τῶν ἀνεβασμένων πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ποῦ θέλει καὶ ἀπαιτεῖ αὐτὴ ἡ φύσις τῶν μαλλιῶν τῶν χρυσοκυμματιστῶν ἢ τῶν σκοτεινῶν, ποῦ δὲν εἶνε πειὰ δαγκωμένα ἀπὸ τὸ σίδερο τοῦ κομμωτοῦ, ἀλλὰ ἁπλῶς διευθετημένα, καὶ τακτοποιημένα, ἀπὸ ἕνα χέρι σοφό, χωρὶς ἐπιτήδευσι καμμιά, ἀλλὰ φυσικότατα.

Κάποτε, ἕνα μεγάλο κῦμα μαλλιῶν ἀνεβασμένο ψηλὰ ὡς ἀπὸ χαϊδευτικὴ αὔρα, ἀφίνει νὰ φανῇ ὁ λευκὸς καὶ σβέλτος λαιμός, ὁ ἀγαπητὸς ἀπὸ τὸν Μυσσέ, κάποτε πάλι ἄρθονη, ἀρρόεσσα ὅλη ἡ κόμη ἀνεβασμένη καὶ καρφωμένη ἀπὸ ἕνα «ὀκτὼ» κομμένο στὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, ἀναπολεῖ τὰς ἀρχαίας συλφίδας ἢ ἀκριβέστερον τὴν ὑπέροχον κεφαλὴν τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Μποττιτσέλλι, τῆς Φλωρεντίας. Ἀντιθέτως ἀπὸ ὅ,τι γίνεται μὲ τὸ φόρεμα, φαίνεται ὅτι τὸ κτένισμα γίνεται φυσικὸ καὶ ἀνεπιτήδευτο, χαρίζον μίαν ἀπαράμιλλον αἰσθητικὴν εἰς τὴν καλλονήν, ἡ ὁποία θυσιάζεται φεῦ! τόσον συχνὰ εἰς τὴν Μόδαν.

Ἔτσι τὸ κτένι καὶ ἡ καρφίτσα, φαντεζί, εἶδαν πάλιν τὸ φῶς.

Κτένια ὑψηλὰ καὶ ἴσα, σχήματος παλέττας, κτένια εἰς μπαρέττες, τοποθετημένα ἀκόμη καὶ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ κτένισμα, ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέτωπον, καὶ κτένια τῶν πλευρῶν, ἐπάνω ἀπὸ τ' αὐτιά, βαστάζοντα τὴς ἀρέλειες.

Ἡ καρφίτσες πειὸ ποικίλες καὶ περισσότερες, τοποθετοῦνται παντοῦ. Στρογγυλές, τετράγωνες, χωρισμένες εἰς δύο δάφνες, διαταυρούμενες ἢ ἁπλῶς βαμφοειδεῖς, ἢ ὡς ἐρωτηματικά, ἄρθονες, ἀμέτρητες. Ἄλλες, σχηματισμένες μὲ ἕνα ἢ μὲ δύο **Α** κεντημένα μὲ πολυτίμους λίθους τῶν δύο χρωμάτων εἶνε προωρισμέναι διὰ τὰς βραδυνὰς ἐξόδους.

Ὁπωσδήποτε ποτὲ ἡ γυναῖκα δὲν ἐκτενίσθη ὡραιότερα. Τὸ σημερινὸν κτένισμα εἶνε ἐκεῖνο, ποῦ τῆς δίδει κάτι τι ἀερῶδες, χιμαιρικό, αἰθέριο. Εὔχομαι ὁλοψύχως νὰ τὸ **διατηρήσῃ** ἐπὶ πολύ, διότι τὸ μεγάλο του προτέρημα εἶνε νὰ μὴν κουράζῃ ποτέ, καὶ νὰ ξεχύνῃ μίαν αἰθεριότητα εἰς ὅλο τὸ πρόσωπο τῆς γυναικός.

✻

Τὸ λίκνισμα τῶν Βρεφῶν. — Νομίζουν, λέγει διάσημος Ἰταλὸς ἰατρός, ὅτι τὰ βρέφη κοιμῶνται λικνιζόμενα μόνον καὶ μόνον διότι ζαλίζονται. Ἡ κίνησις ἐκείνη προσβάλλει τὰς εὐερεθίστους ἶνας τοῦ ἐγκεφάλου των, παραβλάπτει τὴν πέψιν των, διαφθείρει τὸ γάλα, μὲ τὸ ὁποῖον τρέφονται καὶ ἐπιφέρει

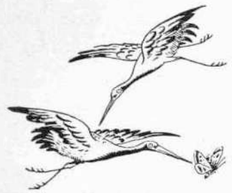

ἐμετόν, κωλικοπόνους καὶ ἄλλας ἀσθενείας τοῦ ὑπογαστρίου. Αἱ συνέπειαι ἄλλωστε τῆς καταχρήσεως τοῦ λικνίσματος εἶνε τόσον ἐπιβλαβεῖς, ὥστε εὐκταῖος θὰ ἦτο ὁ παντελὴς αὐτοῦ ἐξοστρακισμός.

Κατὰ τὰς πρώτας ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἡμέρας τὸ βρέφος διατελεῖ ἐν γαλήνῃ ληθαργικῇ, συντελούσῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν τῶν ὀργάνων του. Ἀλλ' ὅταν, μόλις παρέλθουν αἱ πρῶται αὗται ἡμέραι, ἀρχίζουν νὰ λειτουργοῦν αἱ αἰσθήσεις του ὄχι ἄνευ τινὸς ὀδύνης, καὶ τὸ παιδίον δι' ἀσθενῶν θρήνων δεικνύει ὅτι. αἰσθάνεται ἤδη τὸ βάρος τῆς ὑπάρξεώς του, εἶνε ἀνάγκη νὰ καταπνίγωμεν παντοιοτρόπως τοὺς θρήνους του ἐπιποδίζοντες οὕτως αὐτὸ νὰποτίγῃ τὸν φόρον τοῦτον πρὸς τὴν Φύσιν; Δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἐγκαταλείπωμεν τὸ βρέφος εἰς ἑαυτό, ἐκτὸς ἐὰν τοὺς θρήνους προκαλεῖ ἄλλη ἀνάγκη ἐπείγουσα ἢ τυχαία κακοδιαθεσία;

✻

Τὰ πολκάκια τοῦ σπητιοῦ. — Τὸ εὐγενικὸν αὐτὸ ἔνδυμα, προωρισμένον διὰ τὸ σπίτι, ἔχει κάτι ἀπὸ τὴν βόσταν καὶ ἀπὸ τὴν μπλοῦζαν. Ἔχει τὴν μαλακὴν χάριν ἑνὸς οἰκιακοῦ φορέματος, χωρὶς νὰ εἶνε ἀμελημένο, ὅπως ἡ ῥόμπ ντὲ σάμπρ, καὶ εἶνε πολὺ συχνὰ πολὺ «ἐντίμ».

Ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φορέσῃ τὴν μεταξωτὴν καὶ πλουσίαν αὐτὴν βόσταν μὲ φοῦστα πολύτιμον, καθὼς καὶ μὲ φοῦστα ἁπλῆν, ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰ ἔξοδα μιᾶς τουαλέττας τελείας.

Τὰ ὑφάσματα ποῦ τὴν ἀποτελοῦν, κρὲπ ντὲ Σίν, μαλακὸ μετάξι, τοῦλι, κεφδίζουν πολύ, ἐὰν εἶνε γαρνισμένη εἰς τὸ ἄνοιγμα μὲ γραμμὴν ἀπὸ σκοῦρο γουναρικὸ ἢ μὲ φιόγκο σατέν.

✻

Καθαριότης τῆς κεφαλῆς.—Ὅταν πλένωμεν τὴν κεφαλήν, δὲν πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα σαπούνι, διότι τ' ἀλκάλεα τὰ ὁποῖα περιέχει ἀφανίζουν τὴν δροσερότητα καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς κόμης.

Καλλίτερον εἶνε νὰ μεταχειριζώμεθα τοὺς κρόκους δύο νωπῶν αὐγῶν καλὰ κτυπημένους, διὰ ζτῶν ὁποίων νὰ τρίβωμεν τὸ τριχοφόρον δέρμα, καὶ ἔπειτα νὰ πλένωμεν τὴν κόμην πρῶτον μὲ χλιαρὸ νερό, καὶ μάλιστα βρόχινο καὶ ἔπειτα μὲ κρύο. Ἀφ' οὗ πλύνωμε τὴν κεφαλήν, τὴν σφογγίζομεν μὲ λεπτὸν ὕφασμα καὶ τὴν βουρτσίζομεν καλά. Τὰ κτένια δὲ καὶ ἡ βοῦρτσος πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι καθαρὰ καὶ οὐδέποτε νὰ μένουν ἀκαθαρσιαι ἐπ' αὐτῶν.

✻

Σκουριασμένες βίδες.— Πολλὲς φορὲς τυχαίνει νὰ θέλουμε νὰ ξεβιδώσουμε μερικὲς βίδες χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνομε, διότι ὡς ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἔχουν σκουριάσει. Εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν πρέπει νὰ μεταχειρισθοῦμε τὸ ἑξῆς μέσον: Κοκκινίζομεν εἰς τὴν φωτιὰ τὴν μίαν ἄκραν σιδηρᾶς ῥάβδου καὶ τὴν ἀκουμποῦμεν ἐπάνω εἰς τὴν βίδα. Ἔτσι, ὅταν ζεσταθῇ ἡ κορυφή της ἠμποροῦμε νὰ τὴν βγάλωμε εὔκολα χρησιμοποιοῦντες τὸν βιδολόγον.

✻

Πῶς περνοῦν οἱ ῥευματισμοί.—Ἐὰν ποτε ἔχετε τὴν ἀτυχίαν νὰ ὑποφέρετε ἀπὸ ῥευματισμούς, λάβετε ὑπ' ὄψιν σας τὸ ἑξῆς ἀποτελεσματικώτατον φάρμακον: Ὅταν αἰσθανθῆτε πόνους, σκεπάσατε καλὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο ποῦ σᾶς πονεῖ μὲ στρῶμα ἄνθους θείου. Τοῦτο θὰ σᾶς φέρῃ πολὺν ἱδρῶτα. ἀλλὰ θὰ κοιμηθῆτε ἀξιόλογα. Σκεπασμένος τοιουτοτρόπως μένετε μία ὁλόκληρη ἡμέρα στὸ κρεββάτι σας καὶ τὴν ἑπομένην κάνετε εἰς τὸ μέρος ποῦ σᾶς πονεῖ ἕνα χλιαρὸ λουτρὸ μὲ ἐλαφρὴ σαπουνάδα καὶ ξανασκεπάζεσθε πάλιν μὲ σκόνην ἄνθους θείου.

✻

Πῶς καθαρίζονται τὰ φουλάρια.—Ὅταν θέλετε νὰ καθαρίσετε τὰ φουλάρια σας, πρέπει πρῶτα νὰ τὰ σαπουνίσετε μὲ κρύο νερό, ἔπειτα νὰ τὰ ξεπλύνετε καὶ νὰ τὰ στραγγίσετε. Ὕστερα βάζετε μία φουχτιὰ πίτουρα μέσα ἀτὸ νερό, τὰ περνᾶτε ἀπὸ ἕνα λινὸ πανὶ καὶ βουτᾶτε μέσα σ' αὐτὰ τὰ φουλάρια ὀλίγην ὥραν, ἔπειτα τὰ στίβετε, τὰ κρεμᾶτε, καὶ ἐνῷ εἶναι ὑγρὰ ἀκόμη τὰ σιδερώνετε.

✻

Ὑγρασία τῶν τοίχων.—Ὅταν λέμε ὅτι ἕνα σπίτι εἶνε ὑγρό, ἐννοοῦμεν ὅτι οἱ τοῖχοι του εἶναι ὑγροί, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἡλίου εἰς τὰ δωμάτια ἐκεῖνα. Ἡ ὑγρασία τῶν τοίχων εἶνε πρόξενος τῶν χειροτέρων ἀσθενειῶν, διότι φθείρει ὀλίγον καὶ κατ' ὀλίγον τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Πρώτη λοιπὸν φροντὶς κάθε οἰκογενείας πρέπει νὰ εἶνε τὸ νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ὑγρασία αὐτὴ ἀπὸ τοὺς τοίχους. Καὶ αὐτὸ κατορθώνεται ὡς ἑξῆς:

Βρέχουμε τὴν βάσιν τοῦ τοίχου καὶ ὀλίγο πειὸ ἐπάνω μὲ κατακαθίσματα ἐλαίου (μοῦργα) τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰφαιροῦν τὴν ὑγρασία καὶ νὰ καθιστοῦν τὸν τοῖχον ἀδιαπέραστον.

✻

Δηλητηρίασις ἀπὸ χάλκινα σκεύη. — Διὰ τὰς δηλητηριάσεις ἀπὸ φαγητὰ ποῦ ἐμαγειρεύθησαν εἰς ξεγάνωτα χάλκινα τεντζερέδια ἀποτελεσματικωτάτη θεραπεία εἶνε ἡ ἀκόλουθος: Μὲ τὴν πρώτην ὑποψίαν περὶ τοιαύτης δηλητηριάσεως δίδετε εἰς τὸν πάσχοντα νὰ πίνῃ κατ' ἐπανάληψιν ποτήρια μὲ νερὸ εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔχετε διαλύσει ἕνα ἀσπράδι αὐγοῦ. Διὰ νὰ διαλύεται καλὰ τὸ ἀσπράδι εἰς τὸ νερὸ τὸ κτυπᾶτε προηγουμένως, ἕνα-ἕνα χωριστά, ἐντὸς πιάτου.

Τὸ ἀντιφάρμακον εἶνε ἀποτελεσματικώτατον.

✻

Φριξιόν.—Εὐκολώτατα ἠμπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ καθένας εἰς τὸ σπῆτι του πρώτης τάξεως ὑγρὸν διὰ **φριξιὸν** μὲ τὸν ἑξῆς τρόπον:

Ζεσταίνετε 2 δκάδες νερὸ καὶ διαλύετε ἐντὸς αὐτοῦ 65 δράμια ὑπανθρακικῆς σόδας καὶ 80 δράμια πράσινο καλὸ σαπούνι, ἀνακατώνοντες διαρκῶς ἕως ὅτου ἡ διάλυσις γίνῃ τελεία. Ἀφήνετε τὸ μῖγμα νὰ ἠρεμήσῃ 24 ὥρας καὶ κατόπιν τὸ μεταγγίζετε. Τὸ ἀρωματίζετε τότε κατὰ τὸ γοῦστο σας, μὲ νερὸ λεβάντας, κολώνιαν, ἢ ἄλλο ἄρωμα.

✻

Πόρτες ποῦ τρίζουν.—Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι, ὅταν οἱ στρόφαλοι τῆς πόρτας τρίζουν, ὑπάρχει ἐν ἁπλούστατον μέσον διὰ νὰ θεραπεύσωμεν τὸ κακόν, αὐτὸ δὲ συνίσταται εἰς τὸ νὰ τοὺς ἀλείφωμεν μὲ ὀλίγον λάδι. Ἀλλὰ συμβαίνει κάποτε νὰ μὴν ἔχωμεν λάδι πρόχειρον,— εἰς ἓν γραφεῖον ἐπὶ παραδείγματι,— καὶ τότε εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ὑφιστάμεθα τὸ μαρτύριον τοῦ ἐνοχλητικοῦ αὐτοῦ θορύβου ἕως ὅτου τὸ λάδι ἔλθῃ. Ὑπάρχει ἐν τούτοις καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἓν ἁπλούστατον ἐπίσης ἀντιφάρμακον τοῦ κακοῦ: Νὰ τρίψωμεν τὰ μέρη τῆς τριβῆς τῶν στροφάλων μὲ ὀλίγον γραφίτην, μεταχειριζόμενοι ἕνα κοινὸν μολυβδοκόνδυλον. Ἀποτελεσματικώτατον.

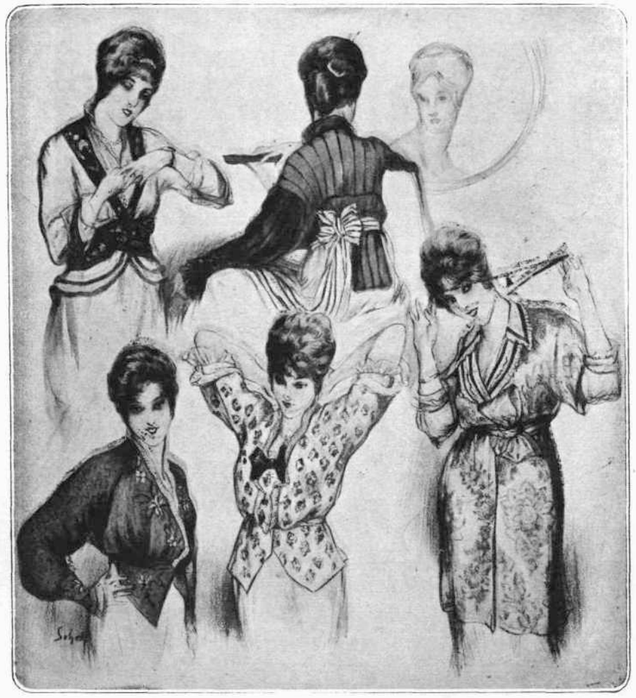

MATINE

✻ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΗΤΙΟΥ: Η ΓΑΤΑ ✻

Ενας ποιητὴς ὠνόμασε τὸ σκυλὶ «ὑποψήφιον ἄνθρωπον». Ὅλα τὰ ζῷα τὰ ὁποῖα ζοῦν πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ἀξίζουν, ἄλλα ὀλίγον, ἄλλα περισσότερον, τὴν ὑποψηφιότητα αὐτήν. Πόση ἔξυπνη συνεργασία δὲν τοὺς προσφέρουν; Πόσας προσπαθείας δὲν καταβάλλουν διὰ τοὺς ἐννοήσουν! Πόσας ἐρωτήσεις βοβὰς δὲν κάμουν διὰ τοῦ βλέμματός των, τὸ ὁποῖον ὑψώνεται πρὸς τοὺς κυρίους των! Κἄποτε μάλιστα τὰ μάτια των μοιάζουν νὰ ἐκφράζουν τὴν λύπην μιᾶς φυλακισμένης ψυχῆς εἰς ἐλλειπῆ μορφήν, διὰ μαγείας ἢ διὰ κἄποιαν ἄμαρς τίαν. Ἕνα προφὶλ ἀλόγου λ. χ. λυπημένου, μία μάσκα πιθήκου σχεδιάζοντος ἕνα σαρκασμὸν ἢ μίαν σκέψιν, θὰ ἔκαμον νὰ πιστεύσῃ κανεὶς τὰς μετεμψυχώσεις τῶν Ἰνδιῶν ἢ τὰς μεταμορφώσεις τῆς Ἑλλάδος.

Μεταξὺ ὅλων ἡ γάτα εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐθώπευσε περισσότερον καὶ γλυκύτερον ἡ πέννα τῶν ποιητῶν. Δὲν τὴν ἀγαποῦν καὶ δὲν τὴν μισοῦν κατὰ τὸ ἥμισυ. Καθὼς μερικαὶ γυναῖκες, παραδόξως χαριτωμέναι, περιέργως ὡραῖαι, τῶν ὁποίων τὸ πρόσωπον ἔχει τὸ μυστήριον μιᾶς ἀνήσυχης μάσκας, ἐμπνέει ἀντιπαθείας καὶ θέλγητρα παρομοίας ὁρμητικότητος. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ προσωπικῶς, δὲν ἐννοῶ παρὰ τὰς προτιμήσεις τὰς ὁποίας ἐμπνέει. Εἶμαι ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους μαγεύει τὸ ζῷον μὲ τὰ χρυσᾶ μάτια.

Κανένα ζῷον δὲν δένεται μὲ τὴν ἰδιαιτέραν μας ζωὴν, ὅσον ἡ γάτα. Εὑρίσκεται ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ μὲ τὴν γαλήνην τοῦ σπητιοῦ. Δὲν ταράσσει οὔτε τὴν τάξιν οὔτε τὴν καθαριότητα. Ἡ ἀκινησία εἰς τὴν ὁποίαν τὴν σπρώχνει ἡ τεμπελιά εἰς ἀτελείωτες ὥρες, τὴν καθιστᾷ σχεδὸν ζωντανὸν ἔπιπλον. Στολίζει ὡς ἀραβούργημα ὅλα τ' ἀντικείμενα, πλησίον τῶν ὁποίων ἀναπαύεται.

Ὅταν ἀνεβαίνει ἐπὶ ἑνὸς δοχείου προσθέτει εἰς αὐτὸ ἕνα χιμαιρικὸν χεροῦλι διὰ τοῦ σχήματός της. Προσθέτει ἕνα ἐλαφρὸ κουδάρι ἢ χιόνι εἰς τὸ κάνιστρο, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ βάθος κυλιέται. Ἁπλωμένη ἀνάμεσα ἀπὸ γάστρες, μεταβάλλεται εἰς σφίγγα, κρατοῦσαν τοὺς κρεμαστοὺς κήπους τῆς Σεμιράμιδος.

Τί χαριτωμένη ζητιανιὰ δὲν μεταχειρίζεται, ὅταν τριγυρίζει ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ τραπέζι. Τὸ πόδι της ἁπλώνεται πρὸς τὰ πιάτα μὲ ἐπικινδύνους κινήσεις. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον κυλιέται ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια τῶν προσκεκλημένων, ἐνθυμίζει παιδάκι ποῦ τραβᾷ ἀπὸ τὸ φουστάνι τὴν μητέρα του.

Ἡ λαιμαργία, τόσον ἄσχημη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τὴν γάτα εἶναι χαριτωμένη. Τίποτε δὲν ἀξίζει, ὅσον ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον γλύφει μιὰ πιατέλα ἀπὸ γάλα ἢ ὅταν ροκανίζει ἕνα ψαροκόκκαλο. Εἶναι ἡ ἡδονὴ ἐν ἐκστάσει. Ἔξω ἀπὸ τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ, ἡ γαλήνη της, ἡ προφυλακτικότης της, ἡ σιωπή της, τὴν κάμουν τὴν μοιραίαν σύντροφον τοῦ καλλιτέχνου καὶ τοῦ συγγραφέως. Τὸ λαρυγγένιο της ῥούγνισμα συνοδεύει τὴν σκέψιν. Εἰς τὸ πλευρὸν τῆς πραγματικῆς ἐργασίας, δίδει τὸν τόνον ἑνὸς ἀοράτου καθήκοντος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶνε νεραϊδα ἡ ὁποία γνέθει τὴν ῥόκα της εἰς τὴν ἄκρην τῆς κάμαρας ἢ τοῦ ἐργαστηρίου.

Π. ΣΑΙΝ ΒΙΚΤΩΡ

✻ ΛΕΥΚΟΣ ΓΑΜΟΣ ✻

✻ ΔΙΗΓΗΜΑ ✻

Οταν ὁ Ἰάκωβος Θιέμβ ἐγκατεστάθη, τὸν περασμένον χειμῶνα, μεταξὺ τῆς Νικαίας καὶ τοῦ Μεντόν, εἰς μίαν ἐπαυλιν ὀλίγον ἀπόμερην, δὲν εἶχεν ἄλλο σχέδιον παρὰ ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ ἕνα ἢ δύο μῆνας, ἀπολαμβάνων τὸν ἥλιον, ρεμβάζων κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ παρατηρῶν τὴν γαλάξιαν θάλασσαν.

Διότι ἠσθάνετο τὸν ἑαυτόν του, εἰς ἡλικίαν σαρανταπέντε ἐτῶν, κουρασμένον ὑπὲρ τὸ δέον σωματικῶς καὶ πνευματικῶς. Ἡ κούρασίς του προήρχετο, ὄχι ἀκριβῶς διότι ἠγάπησε ποτέ, ἀλλὰ διότι ἔπαιξε πολὺ συχνὰ μὲ τὴν ἀγάπην καὶ πάντοτε μὲ μεγάλην σπατάλην πνευματικῆς ἐνεργητικότητος.

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἦτο ἕνας Δὸν Ζουάν, ἕνας «ἐξ ἐπαγγέλματος» ἀλλὰ ἕνας ἐρασιτέχνης διακεκριμένος καὶ ἑνὸς γούστου ἐντελῶς πρωτοτύπου. Γεμάτος καλωσύνην δι' ὅλας τὰς γυναῖκας, ἦτο ἐν τούτοις πάντοτε λεπτὸς καὶ πρωτότυπος εἰς τὰς ἐκλογάς του.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐζητοῦσεν ὑπεράνω ὅλων εἰς τὰς γυναῖκας, ἦσαν αἱ αἰσθηματικαὶ περιπτώσεις, οἱ τρόποι τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ ἔρωτος, οἱ ἐντελῶς νέοι.

Ἀλλά, ἐπειδὴ τὰ ἰδιαίτερα αἰσθήματα δὲν συναντῶνται καθόλου παρὰ εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ἡ ἀναζήτησίς των τὸν ἔκαμνε τακτικὰ νὰ περιπλέκεται εἰς κύκλους δυσκολιῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας μόλις κατώρθωνε νὰ ἐκφύγῃ. Συχνὰ μάλιστα δὲν τὸ κατώρθωνε, παρὰ κάμνοντας νὰ ὑποφέρουν οἱ ἄλλοι περισσότερον ἀφ' ὅ,τι θὰ ἤθελον, καὶ νὰ ὑποφέρῃ ὁ ἴδιος περισσότερον ἀφ' ὅ,τι θὰ ἐπεθύμει.

✻

Ἐπήγαινε συχνὰ νὰ πλανηθῇ, σχεδὸν καθημερινῶς, εἰς μίαν πεδιάδα προφυλαγμένην ἀπὸ τὸν ἄνεμον καὶ κλίνουσαν πρὸς τὴν θάλασσαν. Κάθε φορὰ ποῦ ὁ ἥλιος ἦτο θερμός, συναντοῦσεν ἐκεῖ μίαν κυρίαν καὶ μίαν νεάνιδα. Ἡ κυρία εἶχε σεβάσμιον ὕψος, ἡ δὲ νεᾶνις ἦτο ὡραία καὶ καταφανῶς στηθική. Ὁ Ἰάκωβος συνήθεισε νὰ τὰς χαιρετᾷ καὶ ν' ἀνταλλάσσῃ μαζὶ των ὀλίγας λέξεις ἐντελῶς τυπικάς. Ἀποχαιρετῶν αὐτάς, ἔλεγε κάθε φορὰν μέσα του μὲ οἶκτον:

— Δυστυχισμένη κόρη!

Ἔμαθεν ὅτι ὁ πατέρας της εἶχεν ἀποθάνει ἐκ φθίσεως, καὶ ὅτι καὶ ὁ ἀδελφός της ἀπέθανεν ἐκ τῆς ἰδίας φοβερᾶς νόσου· ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ νεᾶνις ἐκαλεῖτο Λουκία· ὅτι δὲν ἦτο πλουσία, ὅτι ἐκατοικοῦσαν εἰς ἕνα μικρὸν ξενοδοχεῖον, ὅτι ἦσαν εὐγενεῖς, ὅτι τὰς ὤκτειραν, καὶ ὅτι ὅλοι ὡμιλοῦσαν δι' αὐτὰς μὲ ἐκτίμησιν.

Ἤρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται ὀλίγον περισσότερον τοῦ δέοντος διὰ τὰς δύο κυρίας.

✻

Τὸ πρόσωπον τῆς μητρός, ὅταν ἡ κόρη δὲν τὴν ἐκύτταζεν, ἐξέφραζεν ἕνα πόνον χωρὶς τέλος, ἕνα πόνον ὁ ὁποῖος δὲν ἐλπίζει πλέον καὶ δὲν ἐννοεῖ τίποτε. Αἱ ἀγρυπνίαι της εἰς τὸ προσκέφαλον τοῦ υἱοῦ της καὶ τοῦ συζύγου της, αἱ δύο ἀγωνίαι, οἱ δύο ἐνταφιασμοί, ἡ βεβαιότης ὅτι θὰ ἐπανελαμβάνοντο διὰ τρίτην φορὰν ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἔμενε μόνη εἰς τὸν κόσμον, μὲ ὅλην τὴν ψυχήν της εἰς τὸ λυπημένον παρελθόν... Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐθαύμαζε πῶς ἠδύνατο νὰ ὑποκρίνεται εἰς τὴν ἀσθενῆ τὴν χαροῦμενην καὶ νὰ σκορπᾷ ψεύτικα, κιτρινισμένα χαμόγελα, μὲ τὴν μνήμην της γεμάτην ἀπὸ τοὺς δυὸ θανάτους, διὰ νὰ φαίνεται ἀφροντις εἰς τὰ βλέμματα τῆς μελλοθανάτου.

Λευκὴ ὡς καμέλια, μὲ τὰ μάτια τὰ μεγάλα, τὴν λεπτὴν μύτην, τὴν διαυγῆ φωνήν, τὰ πυκνὰ μαλλιά, τὴς γαλάζιες φλέβες ἐπάνω εἰς τὰ κερένια χέρια, γλυκειὰ καὶ εὔθραστη μέχρι δακρύων, μὲ τὴν ἀδυναμίαν της, τὴν μαντευομένην κάτω ἀπὸ τὴς ζάρες τοῦ φορέματός της, ἡ μικρὰ ἀσθενής, ἀφίνουσα νὰ πίπτῃ τὸ βιβλίον της ἀπὸ ἀδυναμίαν εἰς τὸν ἄμμον, ἢ λησμονοῦσα εἰς τὰ γόνατά της ἀρχινισμένες ὀχρὲς ἀκουαρέλλες, εἰς τὴς ὁποίες τὰ πανιὰ τῶν καραβιῶν ἔμοιαζαν μὲ λουλούδια, ἔμενεν ἀκίνητη ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας, μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένον εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔλεγε μέσα του:

— Τί νὰ σκέπτεται ἡ μικροῦλα αὐτὴ ποῦ θὰ πεθάνῃ, καὶ τί ξέρει ἄρα γε;

✻

Μίαν ἡμέραν, ἡ Λουκία, μὲ τὰ μακρουλὰ καὶ χλωμὰ χεράκια της, ἐκεντοῦσεν ἕνα ἐργόχειρο μὲ ἄσπρο καὶ γαλάζιο μετάξι. Ὁ Ἰάκωβος τῆς εἶπε:

— Εἶνε ὡραῖο, δεσποινίς, τὸ κέντημά σας. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς εἶνε σκουφίτσα κούκλας.

— Εἶναι, ἀπήντησεν ἡ Λουκία, διὰ μίαν φίλην, ἡ ὁποία ἐνυμφεύθη τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ ἡ ὁποία ἀναμένει ἕνα μπεμπέκο... Εἶναι πολὺ εὐτυχισμένη.

✻

Τὴν ἐπαύριον, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μπάγκου, καθισμένη πλησίον τῆς μητρός της, ἡ Λουκία ἀνεγίνωσκε. Ἡ σελὶς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνοιχτὴν ἐφαίνετο ὅτι, τὴν ἐνδιέφερε πολύ, διότι ὁ Ἰάκωβος εἶδεν, ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν ματοκλαδιῶν της, ὅτι τὴν ἀνεγίνωσκε περισσοτέρας φοράς. Ἔπειτα ἔμεινε σκεπτικὴ καὶ ἐλησμόνησε νὰ γυρίσῃ τὴν σελίδα.

Ὁ Ἰάκωβος διῆλθεν ὄπισθεν τῆς νεάνιδος καὶ ρίψας τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς σελίδος — τὸ βιβλίον ἦτο ὁ «***Θρύλλος τῶν Αἰώνων***» τοῦ Βικτωρος Οὐγκὼ — διέκρινε τοὺς δύο αὐτοὺς στίχους:

Θέλω, Θεέ μου, νὰ πεθάνω
μὰ ὄχι πρὶν ἀγαπηθῶ.

✻

Ἡ Λουκία ἔλεγε μέσα της:

— Δὲν θὰ ζήσω πολύ. Μοῦ τὸ κρύβουν, ἀλλὰ τὸ ξέρω, ἀφ' οὗ ὑποφέρω ἀπαράλλακτα ὅπως ὑπέφερεν ὁ πατέρας μου καὶ ὁ ἀδελφός μου. Λοιπὸν θὰ πεθάνω νέα, ἀφ' οὗ εἶνε γραφτὸ μου· ἀλλὰ θὰ ἤθελα πρίν, νὰ ζήσω ὅπως καὶ ἡ ἄλλες γυναῖκες. Αἱ περισσότεραι τῶν φίλων μου ἐνυμφεύθησαν. Ὅσαι δὲν ἐνυμφεύθησαν ἀκόμη ἔχουν νέους ποῦ τὰς λατρεύουν καὶ τὰς φλερτάρουν. Κανεὶς δὲν μοῦ ἔκαμεν τὰ γλυκὰ μάτια. Δὲν θὰ μάθω λοιπὸν τί θὰ 'πῇ ἀγάπη, τί θὰ 'πῇ γάμος, τί θὰ 'πῇ νὰ εἶνε κανεὶς μητέρα;.. Δὲν εἶμαι ἄσχημη. Συνήντησα πολλὲς φορὲς νέους, εἰς τοὺς ὁποίους ἤρεσα ἀσφαλῶς καὶ οἱ ὁποῖοι, κατ' ἀρχάς, ἔμοιαζαν πῶς αἰσθάνονται κάτι γιὰ μένα. Καὶ ἔπειτα, ὅλος ἔξαφνα, οἱ τρόποι των ἄλλαζαν καὶ ἔπαυαν νὰ μὲ μεταχειρίζωνται ὡς νέαν κόρην. Ἐννοοῦσαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος καὶ τὰ μάτια των ἐξέφραζον οἶκτον...

Μὲ διακρίνει λοιπὸν κανεὶς ἀμέσως ὅτι, πρόκειται νὰ πεθάνω; Τί θλιβερὸ ποῦ εἶνε!... Ὁ κύριος αὐτὸς τὸν ὁποῖον βλέπομε καθημερινῶς, δὲν εἶνε καθόλου ἄσχημος καὶ νομίζω πῶς εἶνε πολὺ καλός. Ἀλλὰ μόλις τολμῶ νὰ τὸν κυττάξω καὶ νὰ τοῦ 'μιλήσω. Φοβοῦμαι μήπως διακρίνει κ' αὐτός, ὅπως οἱ ἄλλοι, ὅτι εἶμαι ἄρρωστη, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ μεταχειρίζονται γλυκά, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν... Ὅλος ὁ κόσμος εἶνε γιὰ μένα καλός· κανεὶς δὲν θυμώνει ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας μου. Ἀλλὰ ἡ καλωσύνη αὐτή, αὐτὸ τὸ τρυφερὸ ὕφος τὸ ὁποῖον παίρνει ὁ καθείς, μόλις μὲ πλησιάζει, μοῦ ὑπενθυμίζουν κάθε στιγμὴν ὅ,τι προσπαθῶ νὰ λησμονήσω... Ἄχ, ἐὰν ἦτο δυνατὸν ν' ἀγαπηθῶ... μία σταλιά. Θ' ἀγαποῦσα τόσον παράφορα ἐκεῖνον, ποῦ θὰ μ' ἀγαποῦσε γιὰ ἄλλο πρᾶγμα καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἀδυναμία μου καὶ τὴν ὠχρότητά μου

✻

Ὁ Ἰάκωβος πάλιν ἔλεγε μέσα του:

— Εἶνε γλυκειὰ αὐτὴ ἡ κόρη... Ἄχ, ξέρω ὅτι χωρὶς τὴν ἀρρώστεια της δὲν θὰ ἤξιζε τίποτε. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ χλωμάδα, αὐτὴ ἡ ἀδυναμία, ἡ ἰδέα τοῦ ἀφεύκτου θανάτου της... Ἐ, λοιπόν, ὄχι. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἦτο ὑπέροχη καὶ ἐὰν δὲν ἦτο ἀσθενής... Δυστυχισμένο κορίτσι!

Κατόπιν ἤλλαζε σκέψιν:

— Γιατὶ «δυστυχισμένο κορίτσι»; Εἶνε τάχα τόσον ἀξιολύπητη; Καὶ ἀνεπόλει τὸ σονέτο ἑνὸς ποιητοῦ:

Ἀδύναμο κορίτσι ἐσύ, μὲ τὸ ἄρρωστο κορμάκι,
μίλα σιγὰ· μὴ σπαταλᾶς τὴ λίγη σου πνοή.
Ὁ θάνατος ποῦ καρτερεῖς θενἄρθῃ σὲ λιγάκι..
τὸ δῶρμα τῆς ἀγνότατης ζωῆς σου θὰ λυθῇ.

Πρέπει νὰ κλάψω; Μὰ γιατί; Ἄγγελε ἀπατημένε;
Θὰ φύγῃς γλίγωρα χωρὶς νἄχῃς γνωρίσει ἐδῶ,
παρὰ ὅ,τι εἶν' ἀγνὸ κ' ὡραῖο — ὦ κρῖνε μαραμένε! —
τὸν πόνο, τὸν ἐνάρετο, τὸν οἶκτο τὸν ἱερό.

Ἐὰν τριαντάφυλλων ψυχὴ μοσκόβολη θὰ σβύσῃς,
δίχως νὰ πνεύσῃ ἐπάνω σου πνοὴ τῆς ἀσχημιᾶς,
καὶ σ' ὅσους σ' ἐγνωρίσανε στὸν κόσμο αὐτό, θ' ἀφήσῃς
τὴν ἀπαλὴν ἐνθύμηση μιᾶς διάφανης σκιᾶς.

Ἔπειτα ἐξανάλεγε:

— Ναί, εἶνε πολὺ καλὸ γιὰ μᾶς. Ἀλλὰ γιὰ 'κείνη;... Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ μαντεύσῃ κανεὶς τί ὀνειρεύεται εἰς τὴν μακρὰν της σιωπήν... Ἐ, λοιπόν! Ἐὰν τῆς ἐπροξενοῦσε κανεὶς αὐτὴν τὴν χαράν; Ἐὰν τῆς ἐχάριζε κανεὶς τὴν αὐταπάτην μιᾶς ζωῆς γυναικός, τὴν αὐταπάτην τοῦ ἔρωτος; Δὲν θὰ ἦτο μία ὡραία εὐσπλαχνία, νὰ κάμῃ κανεὶς ὥστε, ἡ μικροῦλα της ψυχὴ νὰ φύγῃ σχεδὸν εὐχαριστημένη καὶ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἔζησεν;... Ἐὰν ἐδοκίμαζα;... Θὰ ἦτο μία εὐσεβὴς κωμῳδία... Καὶ ποιὸς ξέρει ἐὰν ἦτο μέχρι τέλους κωμῳδία;

✻

Ἔξαφνα ἠσθάνθη ἀνησυχίαν:

— Καὶ ἐὰν δὲν ἀπέθνησκεν;

Ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἰατρὸν ὁ ὁποῖος ἐκουράριζε τὴν Λουκίαν.

— Εἶνε χαμένη! ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Καμμία ἐλπίς. Δὲν ἔχει οὔτε τριῶν μηνῶν ζωὴν ἀκόμη.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Ἴσως θὰ εἶνε ἡ καλλιτέρα πρᾶξις τῆς ζωῆς μου.

Ἔσπευσε νὰ εὕρῃ τὴν μητέρα καὶ τῆς ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Λουκίας. Κατ' ἀρχὰς τὸν ἐξέλαβεν ἐκείνη ὡς κἄπως τρελλόν. Ἀλλὰ εἰς ὅλας τὰς παρατηρήσεις της ἐκεῖνος ἀπήντησε:

— Τὴν ἀγαπῶ.

Καὶ ἐπρόσθεσεν ἀκόμη:

— Εἴσθε βεβαία διὰ τὴν εἰλικρίνειάν μου καὶ τὴν καλωσύνην τῶν προθέσεών μου, διότι εἶμαι πλούσιος καὶ δὲν σᾶς ζητῶ προῖκα... Ἐὰν διαπράττω μίαν τρέλλαν, δὲν εἶνε καθόλου αὕτη βλαβερά. Ἀλλὰ ξεύρομε κι' ὅλα, ἐὰν εἶνε τρέλλα;

Ἔφερεν ὡς παραδείγματα ἀπιστεύτους θεραπείας. Ἔγινε ῥήτωρ· ἐξύπνησεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς ἕνα λείψανον ἐλπίδος.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν, δὲν εἶμαι καθόλου ἀπότομος καὶ θὰ μεταχειρισθῶ τὴν κόρην σας ὡς ἀδελφοῦλαν μου ἀσθενῆ. Θὰ εἴμεθα δύο νὰ τὴν ἀγαποῦμε καὶ νὰ τὴν περιποιούμεθα. Ἴδοὺ τὸ πᾶν. Καὶ ἐδέχθη ὅπως ἐκδηλώσῃ τὸ αἴσθημά του εἰς τὴν Λουκίαν.

✻

Εἰς τὰς πρώτας ἐρωτικὰς λέξεις τὰς ὁποίας τῆς εἶπεν, τὰ μάτια της ἔλαμψαν ἀπὸ χαράν:

— Ἀλλὰ τότε, δὲν εἶνε ἐντελῶς βέβαιον ὅτι θὰ πεθάνω;

— Ἡ ἀπόδειξις ὅτι δὲν εἶνε καθόλου βέβαιον τέτοιο πρᾶγμα, ἀγαπητή μου Λουκία, εἶνε ὅτι θέλω νὰ γίνετε γυναῖκα μου. Εἶμαι πολὺ λογικός, ξέρετε. Κ' ἐὰν μοῦ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν σκέψιν μου ὅτι θὰ σᾶς χάσω, πῶς θ' ἀπεφάσιζα νὰ γίνω ἐκ τῶν προτέρων δυστυχής, κακιά; Θὰ ζήσετε, διότι σᾶς ἀγαπῶ.

Ἡ Λουκία εὗρε τὸν τρόπον αὐτὸν τοῦ σκέπτεσθαι πολὺ ἁπλόν.

Ἐπὶ ἕνα μῆνα, κάθε πρωΐ, ἐπήγαινε λουλούδια εἰς τὴν μνηστήν του. Συνωμίλει μαζί της γιὰ ἔρωτα. Ἡ Λουκία εὐτυχισμένη, ἔκαμε χρυσᾶ σχέδια. Ὁ Ἰάκωβος εἶχε τὴν προνοητικότητα νὰ τῆς ἐναντιώνεται κἄποτε καὶ νὰ τὴν πεισματώνῃ, καὶ μάλιστα νὰ τὴν μαλλώνῃ λιγάκι, τόσον μόνον, ὅσον ἤρκει διὰ νὰ τῆς δείξῃ ὅτι, δὲν τὴν ἐξελάμβανε καθόλου ὡς ἄρρωστην, καταδικασμένην ν' ἀποθάνῃ.

✻

Ἐτακτοποίησε τὸν θάλαμον τῶν γάμων των, ὅπου μετὰ τὴν τελετὴν ὡδήγησε τὴν Λουκίαν, πλέον λευκὴν καὶ ἀπὸ τὸ νυφικό τῆς φόρεμα καὶ ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλλιᾶς καὶ σχεδὸν ἑτοιμοθάνατον. Τόσον ἡ χαρά της ἦτο ἰσχυρά.

Τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατά του, τὴν ἐξέντυσε μὲ ἀργὰς προφυλάξεις. Ἐκείνη ἀνέπνεεν ἁπαλά. Τὰ χλωμὰ χείλη της ἦσαν μισόκλειστα, τὰ ἀδύνατα χέρια της ἦσαν ριχμένα εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἀνδρός της. Τὸν ἐκύτταζε γεμάτη ἔκστασιν, εὐτυχισμένη. Ἐκεῖνος πάλιν αἰσθανόμενος ἐπάνω του τὸ ἔλαφρό της σωματάκι, τὸ σωματάκι αὐτό, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ εἶχε τὸν καιρὸν ν' ἁμαρτήσῃ καὶ τοῦ ὁποίου τὸ τόσον ἀγνὸν σχῆμα θὰ ἐσβυνεν ἐντὸς ὀλίγου ὡς μία ὀπτασία, ἐκυριεύετο ἀπὸ μίαν ἀτελείωτον στοργήν.

Κατόπιν, τοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο «ἡ μικρὰ του κόρη» τὴν ὁποίαν ἐσφιγκεν εἰς τὴν ἀγκαλιά του. Δὲν ἐτόλμησεν οὔτε νὰ τὴν φιλήσῃ εἰς τὰ χείλη...

Διῆλθε τὴν νύκτα καθισμένος πλησίον της καὶ κρατῶν αὐτὴν ἀπὸ τὸ χέρι... Αὐτὸ διήρκεσεν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα. Τὴν ὀγδόην ἡμέραν, μίαν ὥραν προτοῦ ἀποθάνει, ἡ Λουκία εἶπεν εἰς τὸ αὐτί τοῦ Ἰακώβου:

— Φίλε μου, νομίζω ὅτι ἀπέρχομαι μετ' ὀλίγον... Ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ πολὺ δυστυχισμένη... Ξέρω ὅτι θὰ μὲ θυμᾶσαι πάντοτε... Καὶ χάρις εἰς σὲ ἐγνώρισα, ὅπως ἡ ἄλλες γυναῖκες, τὴν χαράν τῆς ἐγγάμου γυναικός, καὶ ἠμπόρεσα νὰ ψιθυρίσω κ' ἐγὼ τὴν λέξιν: «Ἀνδρούλη μου!»

Λοιπόν, ὅλην τὴν ἑβδομάδα καθ' ἣν διήρκεσεν ὁ γάμος των, ὁ Ἰάκωβος διῆλθε καθισμένος πλησίον της θωπεύων τὸ χλωμὸν πρόσωπόν της καὶ λικνίζων αὐτὴν διὰ τῆς φωνῆς του.

✻

Ὁ Ἰάκωβος ἐγήρασε πολὺ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς περιπετείας αὐτῆς. Διότι ἐγνώρισε, διὰ πρώτην φοράν, τὴν ἀγάπην καὶ τὸν πόνον, εἰς ὅλην των τὴν ἔκτασιν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΑΜΑΝΕΔΕΣ

* ΠΛΑΚΙΩΤΙΚΟ *

Στῆς Πλάκας τὸ στενὸ σοκάκι
νύχτα δὲ σιάθηκες ποτὲς
ἀπὸ λαμπύγγι κοντοσβάκη
ν' ἀκούσῃς πῶς κυλᾷ ὁ ἀμανές.

Ἰφ! Πῶς τὸ ντέρτι του ξεσπάζει
καὶ τὸ γιαγκίνι του σκορπᾷ·
Γιὰ τὴ Σταμάτα ἔχει μαράζι,
ποὺ ἕναν ἐπέταν ἀγαπᾷ.

Ἄντε καὶ μοῦκορες τὸ τῆμα
τῆς ἀνθισμένης μου ζωῆς
ἄπιστη! Ἀλ' τὸ Θεὸ τὸ κρῖμα
μιὰ μέρα νὰν τὸ βρῇς.

Σκληρή, ποὺ μοῦχανες κουρέλια
τὴ μαυρισμένη μου καρδιά . . .
Ὄχου, καὶ νάχε ἡ γῆς κιρκέλια
νὰν τὴν ἀσήκωνα ψηλά!

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ * * * * * * ΤΟΥ ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΥ

Ο δόκτωρ Παῦλος Βοαβενὲλ ἐδημοσίευσεν ἄρθρον χαρακτηριστικὸν διὰ τὰς δηλητηριώδεις πηγάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔγινε, πρὸ κειροῦ ἤδη, τῆς μόδας, ν' ἀντλοῦν τὰς ἐμπνεύσεις των οἱ συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνος μας. Πολὺ προθύμως, λέγει, διάφοροι συγγραφεῖς καταφεύγουν εἰς τὴν βοήθειαν διαφόρων διεγερτικῶν τοῦ νευρικοῦ των συστήματος, λ.χ. τοῦ καφέ, τοῦ ὀπίου, τοῦ καπνοῦ, τοῦ αἰθέρος, τῆς κοκαΐνης κ.τ.λ.

Πολλοὶ ἐκ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἔκαμον κατάχρησιν ὅλων αὐτῶν τῶν διεγερτικῶν μέσων, τὰ ὁποῖα τοὺς παρέσχον αἱ φαρμακευτικαὶ Μοῦσαι. Καὶ ἡ παράδοσις παίρνει ἔτσι τὸ πέταγμά της. Ὁ Βαλζὰκ παρουσιάζεται ὡς ἐρωτευμένος μὲ τὸ «διανοητικὸ ποτὸ» τὸν καφέ, ἀναφωνῶν πλήρης ἐνθουσιασμοῦ: «Ὁ καφὲς χύνεται εἰς τὸ στομάχι σας. Καὶ ἀμέσως τὸ πᾶν τίθεται εἰς κίνησιν. Αἱ ἰδέαι παρατάσσονται, ὡς πολεμισταὶ εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Αἱ ἀναμνήσεις καταφθάνουν ἐπικουρικαί. Τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν τῶν συγκρίσεων ἀναπτύσσεται μὲ θαυμάσιον γκαλόπ. Τὸ πυροβολικὸν τῆς λογικῆς σπεύδει ἐπὶ τόπου. Αἱ εἰκόνες ἐφορμοῦν ὡς πυροβολισταί. Τὸ χαρτὶ μαυρίζει ἀπὸ τὸ μελάνι, ὅπως τὸ πεδίον τῆς μάχης ἀπὸ τὸ μπαροῦτι».

Λησμονοῦν ὅμως εἰς ὅλ' αὐτὰ τὴν φυσικὴν ὑπερβολὴν τοῦ Βαλζὰκ καὶ ἀποφεύγουν νὰ ὁμιλήσουν διὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν ἔσχεν εἰς τὸν ὀργανισμόν του ἡ κατάχρησις τοῦ μαύρου αὐτοῦ ποτοῦ.

Ἐξ ἄλλου λέγουν ὁ Ἔδγαρ Πόε καὶ ὁ Ὄφμαν, ἔγιναν ἔνδοξοι χάρις εἰς τὸ ἀλκοόλ. Ὁ πρῶτος ὀφείλει εἰς αὐτὸ τὴν ἔντασιν τοῦ στύλ του καὶ τὴν ἐκπληκτικὴν του παραδοξότητα. Ὁ δεύτερος πάλιν ὅ,τι ἔκαμε τὸ ὀφείλει εἰς τὸ δυνατὸ κρασί, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ὅλην ἐκείνην τὴν φαντασιόπληκτον ζωήν του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Βερλαὶν καὶ τὸν Μυσσέ, τοὺς ὁποίους φέρουν ὡς παράδειγμα ποιητῶν, ποὺ ἀνεζήτησαν συχνὰ τὴν ἔμπνευσίν των εἰς τὸν πυθμένα τῶν ποτηριῶν, πρέπει νὰ βροντοφωνηθῇ ὅτι ὁ ἀλκοολισμὸς τοὺς ἀπέθη ὀλέθριος καὶ κατέστησεν ἀθλίαν τὴν ζωήν των. Διὰ τὸν Ρεμπὸ καὶ τὸν Βιγιῶμ, ἠμπορεῖ ν' ἀναφέρῃ κανεὶς μόνον ὅτι, ἡ κατάχρησις τῶν πνευματωδῶν ποτῶν, εἰς μὲν τὸν πρῶτον κατέστρεψε τὴν διαύγειαν τοῦ ἔργου του, εἰς δὲ τὸν δεύτερον παρέλυσε τὴν ἐνεργητικότητα τῆς ζωῆς του.

Ἠμπορεῖ κανεὶς ν' ἀναμέν�α περισσότερα ἀπὸ Μούσας ὀλιγώτερον συνήθεις, ὡς τὸ ὅπιον, ὁ αἰθήρ, ἡ κοκαΐνη κ.τ.λ.; Ὁ Μπωντελαὶρ τὰς ἐλάτρευσεν ἐκλεκτικά.

Ἴσως τὰ βίτσιά του αὐτὰ νὰ τοῦ ἔδωσαν τὴν παραδοξότητα τὴν ὁποίαν ἔχει εἰς τὸ ἔργον του, ἀλλὰ αὐτὰ καὶ τὸν ἐφόνευσαν.

Ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας, διὰ τὸν μεγάλον ποιητὴν, Σολωμόν, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐζήτησε τὴν διέγερσιν τοῦ νευρικοῦ του συστήματος εἰς τὸ ροῦμι, ἤρχισε καὶ ἡ διανοητική του παρακμή. Κανένα ἐκ τῶν ἀρχινισμένων του ποιημάτων δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ συμπληρώσῃ. Τὸ πνεῦμα ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ θολοῦται, μέχρις ὅτου ὑπέκυψεν εἰς τὴν φοβερὰν νόσον τὴν ὁποίαν προητοίμασεν εἰς αὐτὸν ὁ ἀλκοολισμός.

Εὐτυχῶς, ἡ ὀλεθρία αὕτη μόδα δὲν κατέκτησε μέχρι τοῦδε τοὺς ἰδικούς μας λογίους καὶ ποιητὰς καὶ εὐχόμεθα νὰ μὴν τοὺς κατακτήσῃ ποτέ.

❖ ❖ ❖

ΚΩΜΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ: ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Με τὴν ἡλικίαν — ἤτο ἑξῆντα καὶ πλέον ἐτῶν — ὁ Ζέμκωφ, ὁ πλούσιος γερο-Ρῶσσος, ὁ ὁποῖος ὑπέφερεν ἀπὸ ποδάγραν, ἔγεινε κωφός. Ἀλλὰ κωφὸς εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον, κωφὸς εἰς τὸ σημεῖον νὰ μὴ διακρίνῃ πλέον τοὺς ἤχους καὶ μὲ τὴν συνδρομὴν ἀκόμη τοῦ ἀκουστικοῦ κέρατος.

Ἡ οἰκογένεια συνηθροίσθη πέριξ τοῦ ἀσθενοῦς εἰς κοινὸν συμβούλιον.

Θὰ τὸν ἄφνον λοιπὸν διὰ παντὸς κωφόν;

Οἱ μακροὶ του ἀνεψιοί, Ἰβάν, Δημήτρης καὶ Νικήτας ἔκλινον ὑπὲρ τῆς γνώμης αὐτῆς.

— Ἕνας κωφὸς θεῖος, ἔλεγον, εἶνε πειὸ εὔκολος, ὅταν ἔρχονται αἱ ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας ἔχει κανεὶς ἀνάγκην χρημάτων.

— Ὄχι, ὄχι! Διεμαρτυρήθη ἡ καλὴ γρηὰ ἐξαδέλφη Ἀδελαΐδα. Ὁ καϋμένος ὁ ἐξάδελφός μου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ζήσῃ τὰ ὀλίγα χρόνια, ποῦ τοῦ μένουν, εἰς αὐτὴν τὴν ἀθλίαν κατάστασιν. Εἶνε πλούσιος, ἄγαμος καὶ χωρὶς παιδιά. Ἔννοῦ παιδιὰ νόμιμα, υἱοθετημένα ἢ ἀνεγνωρισμένα διὰ δικαστικῆς πράξεως. Πρέπει νὰ κάμωμεν τὸ πᾶν δι' αὐτόν.

Καὶ σύσσωμος ἡ οἰκογένεια ἐπεδοκίμασε τὴν γνώμην τῆς ἐξαδέλφης Ἀδελαΐδος.

Εἰς τὴν Ἀδελαΐδα ἔπεσεν ὁ κλῆρος καὶ ἡ τιμὴ νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ καλοῦ γέροντος Ζέμκωφ.

Ἐξετέλεσεν, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, θαυμασίως τὸ καθῆκόν της. Εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους ὅλοι οἱ ἐπιφανεῖς καὶ γνωστοὶ ἐπιστήμονες ὅλων τῶν πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώπης ἐξήτασαν τὸν καλὸν γέροντα. Καὶ ὅλοι ἀπεφάνθησαν ὅτι δὲν γίνεται τίποτε. Ὁ Ζέμκωφ κατεδικάζετο ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης νὰ μείνῃ γιὰ πάντα κωφός.

Ἡ ἐξαδέλφη Ἀδελαΐδα ἀπηλπίσθη ἐντελῶς, ἐν ᾧ οἱ ἀνεψιοὶ Ἰβάν, Δημήτρης καὶ Νικήτας ἔτριβον τὰ χέρια των ἀπὸ χαράν, καὶ μὲ τὰ χρή-

ματα τὰ ὁποῖα ἔπαιρνον ἀφθόνως ἀπὸ τὸν γερο-θεῖον των ἔπαιζον εἰς τὸν μπακαρᾶν καὶ διεσκέδαζον, ὅτε μίαν ἡμέραν, ἕνας ἡλικιωμένος ἰατρός, εἰδικὸς διὰ τὰ νοσήματα τοῦ ὠτός, ἀφ' οὗ ἐξήτασε προσεκτικῶς τὸν Ζέμκωφ, ἀπεφάνθη καὶ εἶπε:

— Εὕρηκα.

— Τί; Ἠρώτησεν ἡ ἐξαδέλφη Ἀδελαΐδα.

— Εὕρηκα τὸ φάρμακον διὰ τὴν φοβερὰν αὐτὴν κουφαμάραν τοῦ ἐξαδέλφου σας.

— Θεέ μου! Εἶνε δυνατόν;

— Διακηρύττω, πράγματι, ὅτι τὸ εὕρηκα. Ὁ ἐξάδελφός σας αὔριον θ' ἀκούῃ ὅσον κ' ἐσεῖς.

— Κάμετέ το αὐτὸ γιατρέ, καὶ θὰ ἔχετε ἀμέριστον τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

— Ἂς μὴ μιλοῦμε γι' αὐτό, κυρία!.. Ἂς μὴ μιλοῦμε γι' αὐτό!.. Πέστε μου μόνον ἔχετε καμμιὰ ἐφημερίδα;

— Ἐφημερίδα;

— Μάλιστα· μιὰ ὁποιαδήποτε ἐφημερίδα. Δὲν ἐνδιαφέρει ποίαν. Τὸ πᾶν εἶνε νὰ ἰδοῦμε τὸ πρόγραμμα τῶν θεάτρων.

— Ἰδοὺ τὸ «Ἐξέλσιορ».

Ὁ Ἰατρὸς ἐπῆρε τὸ «Ἐξέλσιορ» καὶ ἔρριψεν ἕνα βλέμμα εἰς τὴν στήλην τῶν Θεάτρων.

— Εὕρηκα! Ἀνεφώνησεν ἐκ νέου ὁ ἰατρός.

— Τί γιατρέ;

— Ἀπόψε δίδουν εἰς τὴν Ὄπεραν τὴν «Βαλκυρίαν» τοῦ Βάγνερ.

— Ναί; Καὶ ἔπειτα τί μὲ τοῦτο;

— Θὰ πάρω μαζί μου τὸν Ζέμκωφ ν' ἀκούσῃ τὴν ὄπεραν.

— Μὰ γιατρέ...

— Δὲν ἔχει «μὰ γιατρέ». Πρέπει νὰ μὲ ὑπακούσετε τυφλῶς, εἰδ' ἄλλως δὲν ἐγγυῶμαι διὰ τὴν θεραπείαν.

— Ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι γιατρέ, κάμετε ὅ,τι θέλετε.

Καὶ ἡ ἐξαδέλφη Ἀδελαΐδα ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ ἰατροῦ.

❖

Τὸ ἴδιον βράδυ δύο φρακοφορεμένοι κύριοι, μεταξὺ τόσων ἄλλων, ἐκάθηντο εἰς τὸν ναὸν ὁ ὁποῖος ἱδρύθη πρὸς τιμὴν τῆς Τερψιχόρης καὶ τῆς Εὐτέρπης.

Ἡ πρώτη πρᾶξις ἐτελείωσεν ἥσυχα. Δηλαδὴ θέλομε νὰ ἰποῦμε ὅτι, ὁ Ζέμκωφ δὲν ἔδωσε κανένα σημεῖον ὁριστικῆς ἀκοῆς.

Εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν, ἤρχισε νὰ κινῆται καὶ νὰ τείνῃ τὸ αὐτί του.

Τέλος εἰς τὴν τρίτην πρᾶξιν κραυγὴ χαρᾶς, ἀληθινὸν μούγκρισμα, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χείλη του, τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς ἐσκεπάσθη ἀπὸ τὸν θόρυβον τῆς Βαγνερείου μουσικῆς.

— Γιατρέ! ἐκραύγασεν ὁ δυστυχής. Μ' ἐσώσατε!.. Ὤ, σᾶς εὐχαριστῶ!.. Ἀκούω!.. Ἡ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ μοῦ ἐξεβούλωσε τ' αὐτιά.

Ὁ γιατρὸς δὲν ἀπήντησε.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι, ἀκούω θαυμάσια τώρα γιατρέ· ἀνεφώνησεν ἐκ νέου ὁ Ζέμκωφ εἰς τὸ αὐτί τοῦ γιατροῦ. Μ' ἐσώσατε!.. Εἰς ἐσᾶς ἀνήκει τὸ ἥμισυ τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μου!.. Ἄ, γιατρέ!.. Ἀλλὰ ἀπαντήσατέ μου λοιπόν!

Ὁ γιατρὸς ἔμενεν ἀκίνητος, χωρὶς νὰ ἀπαντῷ. Καὶ ἡ αἰτία; Ὁ ἀσθενής του ἐγιατρεύθηκεν, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκουφάθηκεν ἀπὸ τὴν μουσικὴν τοῦ Βάγνερ.

— Δυστυχὲς θῦμα τοῦ καθήκοντος!

"Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ — ΕΤΟΣ Ι'

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΚΑΡΥΤΣΗ ΑΡ. 4

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ .·. ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Ἐτησία Συνδρομὴ: Ἐσωτερικοῦ Δραχ. 20, Ἐξωτερικοῦ Φρ. 22.

Οὐδὲὶς νέος συνδρομητὴς ἐγγράφεται ἂν δὲν προπληρώσῃ τὴν συνδρομήν του.

Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ διευθύνωνται οὕτω: κ. Δ. Βρατσάνον, Ἰδιοκτήτην τῆς «Εἰκονογραφημένης», Βουλευτὴν Ψαρῶν, Ὁδὸς Καρύτση 4, Ἀθήνας.

❋ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ ❋

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ.—Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται ἡ «Εἰκονογραφημένη» πρώτην φορὰν ἠναγκάσθη νὰ μὴ φανῇ συνεπὴς εἰς τὸ προγραμμά της καὶ νὰ μὴ ἐκδοθῇ ἐπὶ δύο καὶ πλέον μῆνας. Καὶ ἐν ᾧ κατώρθωσε νὰ ἐκδοθῇ ἀνελλιπέστατα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν δύο πολέμων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν κατώρθωσε κανὲν ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν περιοδικῶν, τῆς ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἐκδοθῇ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, λόγῳ τῆς ἀπεργίας τῶν Τυπογράφων.

Σήμερον, τὸ ἀνὰ χεῖρας φύλλον ἀναπληροῖ ὁπωσδήποτε τὰ ὀλίγα κενά, τὰ ὁποῖα προῆλθον εἰς αὐτὴν παρὰ τὴν θέλησίν της καὶ — ἡ ἀπεργία δὲν ἔλῃξε εἰσέτι — ὑπόσχεται ὅμως εἰς τὸ ἑξῆς νὰ συνεχίσῃ τὴν τακτικήν της, ὅπως πάντοτε, ἐκδοσιν, διότι ἐλπίζει ὅτι οἱ Τυπογράφοι δὲν προτίθενται νὰ συνεχίσουν ἐπὶ μακρὸν τὴν ἀπεργίαν των, ἡ ὁποία παραβλάπτει τόσον πολὺ τὰ συμφέροντα τῶν ἐκδοτῶν.

❖

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ'.

Συμπληρουμένου τοῦ διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ πολυτελοῦς λευκώματος ὅπερ ἦν "Εἰκονογραφημένη,, ἀφιέρωσε διὰ τὸν Στρατηλάτην—Βασιλέα, ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ συνδρομητῶν, δηλοῦται ὅτι, προσεχῶς θέλει ἀρχίσει ἡ ἐκτύπωσις αὐτοῦ. Συνεπῶς οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸ ἀποκτήσουν, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἐκδοθῇ οὐδὲ ἐν περισσότερον τῶν δηλώσεων τεῦχος, πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ μᾶς γνωστοποιήσουν τοῦτο δι' ἐπιστολῆς των μέχρι τῆς 1 Μαΐου, χωρὶς ἀναβολήν.

❖

Η ΩΡΑΙΑ ΕΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Πολὺ ὡραία καὶ συγκινητικὴ ἡ ἐπικρατήσασα παράδοσις εἰς τὸ πρῶτον Ἐθνικὸν Τραπεζικὸν Κατάστημα τῆς Ἑλλάδος, νὰ ἐκλέγῃ τοὺς διοικητάς του μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων του. Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀειμνήστου καὶ ἀδικοπνιγέντος Ι. Βαλλαρίτου, τὸ συμβούλιον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἐξέλεξεν ὡς διοικητήν της τὸν κ. Εὐταξίαν.

Ὁ κ. Εὐταξίας εἶνε ὁ ἀρχαιότερος τῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης καὶ ἕνας ἐκ τῶν πλέον διακεκριμένων ἀντιπροσώπων τοῦ τραπεζιτικοῦ μας Κόσμου. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐκλογή του εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσον μεγάλο ὅσον καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πολιτείας, ἐχαιρετίσθη μ' ἐνθουσιασμόν.

Τοιουτοτρόπως δὲν διακόπεται ποσῶς ἡ παράδοσις τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἡ ὁποία ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὡς διοικητάς της τὸν Γεώργιον Σταῦρον, τὸν Ρενιέρην, τὸν Καλλιγᾶν, τὸν Σ. Στρέϊτ, τὸν Ι. Βαλλαρίτην καὶ σήμερον ἤδη τὸν κ. Εὐταξίαν.

Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι, ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, ὑπὸ τὸν νέον διοικητὴν θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν περίλαμπρον ζωήν της, ἡ ὁποία, ὅπως οὗτος διεκήρυξε καὶ εἰς τὸν ὡραῖον του λόγον, «εἶνε ἀδιαχώριστος μὲ τὴν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος.

❖

Ο ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προεκηρύχθη καὶ διαγωνισμὸς ποιητικὸς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν πρὸς σύνθεσιν θουρίων καὶ ἐπινικείων. Εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἐστάλησαν ὑπὲρ τὰ 700 ποιήματα, ἐκ τῶν ὁποίων κανένα δὲν ἐκρίθη ἄξιον τοῦ βραβείου. Κανένα. Ἀπορίας ἄξιον!

Ἡ ἐπιτροπή, ποὺ ἔκρινε τὰ ποιήματα, ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀξιολόγους λογίους μας, ἀλλὰ οὔτε ἀπὸ ἕνα γνωστόν μας ποιητήν. Αὐτὰ συμβαίνουν μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα.

❖

Ο ΑΒΕΡΩΦΕΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ὁ ἐφετεινὸς Ἀβερώφειος διαγωνισμὸς ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Τρεῖς νέοι, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον μέρος καὶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν ὡς πολεμισταί, συνγγωνίσθησαν διὰ τὸ βραβεῖον· ὁ Ἀλεξανδρόπουλος, ὁ Στεργίου, καὶ ὁ Τόμπρος, εἰς τὸ θέμα τῆς Γλυπτικῆς ποὺ τοὺς ἐδόθη «Ἡ Ἀγγελία τῆς Νίκης». Ἐβραβεύθησαν τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Στεργίου καὶ Τόμπρου, οἱ ὁποῖοι θὰ σταλοῦν εἰς Παρισίους πρὸς εὐρυτέρας σπουδάς.

❖

ΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ "ΓΚΡΕΤΣΙΑ"

Τὸ περιοδικὸν «Γρέτσια» τὸ ἐκδιδόμενον εἰς Παρισίους διωργάνωσε κατ' αὐτὰς διαλέξεις ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν πριγκήπων Γεωργίου καὶ Μαρίας. Ὡμίλησαν μέχρι τοῦδε ὁ κ. Ντεσάν περὶ τῶν νήσων. ὁ κ. Λεὸ Κλαρετὶ διὰ τὰς Ἑλληνορρουμανικὰς σχέσεις, ὁ κ Μπουρντὸν διὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον καὶ ἡ κ. Δὲν διὰ τὴν Ἤπειρον.

Τὰς διαλέξεις παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου φιλελλήνων.

❖

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ὡραιοτάτην ἐμπνευσιν εἶχεν ὁ σύλλογος Παρνασσός, νὰ κάμῃ ἔκθεσιν φωτογραφιῶν πολέμου, εἰς τὴν ὁποίαν δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος ὅσοι θέλουν.

Πάμπολλοι ἀπέστειλαν σχετικὰς φωτογραφίας μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Α. Γ. ἡ Πριγκήπισσα Μαρία.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ Παρνασσοῦ στέφεται, ὡρισμένως, ὑπὸ πάσης ἐπιτυχίας.

❖

Η ΕΣΠΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

Εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ἐδόθη ἡ ἑσπερὶς τῶν Θεατρικῶν συγγραφέων.

Ἡ παράστασις ἤρχισε μὲ τὴς «Κουβέντες τοῦ δρόμου».

Τὸ μουσικὸν μέρος ἐξετελέσθη ἐπιτυχῶς καὶ διέπρεψεν ἡ Δὶς Τζίφου. Ἐπίσης εἰς τὸ τραγοῦδι ἐθαυμάσθησαν αἱ κυρίαι Φωκᾶ καὶ Γκίνη.

Τὸ παίξιμον τῆς Δίδος Α. Ἀντωνοπούλου ἦτο φυσικώτατον.

Κατόπιν ἐπαίχθη τὸ λεπτὸν καὶ ψυχολογημένον μονόπρακτον ἔργον «Τὸ Θάρρος τῆς Ἀγνοίας» τοῦ κ. Φωκίωνος Φιλείου, — ψευδώνυμον, — καθὼς ἀπεκαλύφθη κατόπιν, τῆς Α. Β. Γ. τοῦ Πρίγκηπος Νικολάου. Τοὺς ρόλους τοῦ ἔργου ὑπεδύθησαν ἐπιτυχῶς ἡ Δὶς Ἄννα Γαβριηλίδου, ἡ κυρία Βασιλείου, ἡ Δὶς Παπαχατζῆ καὶ ὁ κ. Διδωρίτης.

Εἰς τοὺς ἐκτελεστὰς ὁ Πρίγκηψ Νικόλαος προσέφερε κάνιστρα ἀνθέων.

❖

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑι

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς ταχυδρομικῆς συμβάσεως μετὰ τῆς Ρουμανικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, ἡ συνδρομὴ τῆς «Εἰκονογραφημένης» διὰ τὴν Ρουμανίαν ἀφωμοιώθη πρὸς τὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἤτοι ὡρίσθη εἰς δρ. 20 ἐτησίως.

❖

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις τῆς Αὐτονόμου Ἠπείρου ἐξέδωκε καὶ γραμματόσημα ὡραῖα, τὰ ὁποῖα παριστάνουν εὔζωνον σκοπεύοντα. Ἐξ αὐτῶν τὰ δεκάλεπτα εἶνε χρώματος ἐρυθροῦ, τὰ δὲ εἰκοσιπεντάλεπτα χρώματος κυανοῦ.

Ἀθίξο διὰ τοὺς γραμματοσημοσυλλέκτας.

❖

ΓΟΗΤΕΙΑ

Ἐπάνω εἰς τὸ γραφικὸν Πήλιον μία θαυμασία στέγη, τὰ «Θεοξένια», ἀληθινὴ κατοικία θεῶν, καλεῖ πρὸς ἀναψυχήν, πρὸς ξεκούρασμα, πρὸς ἀπόλαυσιν, τοὺς φεύγοντας τὰ κάματα, τὸν κάματον καὶ τὸν θόρυβον τῶν πόλεων. Πλούσια εἰς ἐπίπλωσιν, εἰς ἄνεσιν, εἰς θέαμα τὰ «Θεοξένια» μὲ τὴν γύρω βλάστησιν, μὲ τὸ δροσερὸν περιβάλλον των καὶ ὑπὸ διευθυντὴν πεπειραμένον ὡς ὁ κ. Π. Βλασόπουλος, ἀρχίζουν τώρα νὰ ἀμιλλῶνται μὲ τὰ ὀνομαστότερα θερινὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης.

❖

Η ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ ΤΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

Ὁ μεγάλος Ῥῶσσος συγγραφεὺς Γκόρκυ, ὁ ὁποῖος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν τελευταίων ἐτῶν διέμεινεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὑποφέρων ἐκ φθίσεως ἐκ τῆς ὁποίας ἐθεραπεύθη, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἀλλὰ ἐκεῖ εὑρίσκεται ἤδη ὑπὸ καταδίωξιν διὰ κάποιο του βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐμιλεῖ περὶ Θρησκείας.

Ποτὲ δὲν θὰ ἠσυχάσῃ λοιπὸν ὁ μεγάλος φίλος τῶν ἀλητῶν;

❖

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν διέταξε τὸν Νομομηχανικὸν Ἀττικοβοιωτίας ὅπως συντάξῃ προϋπολογισμὸν τῆς δαπάνης τῆς ἀπαιτηθησομένης διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ παρὰ τὸν κῆπον τοῦ Ζαππείου νεκροταφείου τῶν Διαμαρτυρουμένων εἰς ὁρισθέντα ἐπὶ τούτῳ χῶρον τοῦ Α' Νεκροταφείου, καὶ οὕτω, καὶ μὲ τὴν συντελεσθεῖσαν ἤδη κατεδάφισιν τοῦ Πανοράματος, ὅλος ἐκεῖνος ὁ χῶρος ἀποδίδεται εἰς τὸ Ζάππειον καὶ τὴν Φύσιν.

❖

Η ΒΟΕΘΗΡΙΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

Κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ ὅπως διοργανώσῃ τὸν ἑορτασμὸν τῆς πεντηκονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον κατήρτισεν αὕτη εἶνε μοναδικὸν καὶ ἐξασφαλίζει ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἑορτασμοῦ.

Ἐκθρομαί, ἐκθέσεις καλλιτεχνικαὶ καὶ γεωργικαί, συνέδριον καὶ ἑορταὶ πολυήμεροι θ' ἀρχίσουν ἀπὸ τὴν 21 Μαΐου.

❖

ΠΟΣΟΝ ΕΜΕΓΑΛΩΣΑΜΕΝ

Πρὸ τῶν πολέμων τοῦ 1912-1913 ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἐλευθέρου βασιλείου, ἀνήρχετο εἰς 2,631,952 ψυχάς ἡ δὲ ἔκτασις εἰς χιλιόμετρα τετραγωνικὰ 64,657. Ἤδη προσετέθησαν 344,001 κατοίκων τῆς Κρήτης, 68,424 τῆς Σάμου, 2,110,800 τῆς Μακεδονίας, 527,100 τῆς Ἠπείρου, 422,300 τῶν Νήσων καὶ 300,000 τῆς Θρᾴκης, δηλαδὴ ἐν ὅλῳ 3,772,625 ψυχῶν αἵτινες μετὰ τῶν 2,631,952 τοῦ

παλαιοῦ πληθυσμοῦ ἀναβιβάζουν τὸν πληθυσμὸν τοῦ βασιλείου εἰς 6,404,577 κατοίκων.

Ἡ ἔκτασις ἀφ' ἑτέρου ηὐξήθη κατὰ 85,086 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, ὧν 8618 τῆς Κρήτης, 468 τῆς Σάμου, 46,000 τῆς Μακεδονίας, 17,900 τῆς Ἠπείρου, 6,900 τῶν νήσων καὶ 5,200 τῆς Θράκης, οὕτω δὲ σήμερον ἡ ἔκτασις τῆς Ἑλλάδος ἀνέρχεται ἐν ὅλῳ 149,743 τετρ. χιλιόμετρα.

*

ΕΛΛΗΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ

Ὁ ἐν Παρισίοις νεαρὸς μουσουργὸς Ἕλλην Μάριος Βάρβογλης, υἱὸς τοῦ ἐν Δύσσελδορφ δι' ὑπηρεσίαν διαμένοντος συνταγματάρχου τοῦ Πυροβολικοῦ, συνέθεσεν ἐσχάτως μελόδραμα Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, ἐπιγραφόμενον «Ἡ Ἁγία Βαρβάρα» ἐκ τοῦ λυρικοῦ δράματος τοῦ συναδέλφου μας κ. Σ. Σκίπη, ὅπερ πρόκειται προσεχῶς νὰ παιχθῇ ἀπὸ σκηνῆς.

Ὁ γνωστὸς τεχνοκρίτης κ. Μπαζιέ, ὅστις ἤκουσεν ἐκτελούμενα μέρη τοῦ ἔργου, ἔγραψεν εἰς τὴν «Μουσικὴν Ἐπιθεώρησιν» μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐξῆρε τὴν ἀξίαν τοῦ μελοδράματος.

*

Η ΣΗΜΑΙΑ

Προεκηρύχθη διαγωνισμὸς στρατιωτικῶν ποιημάτων, ἀλλὰ δὲν εἴδομεν καὶ προκήρυξιν πολεμικῶν διηγημάτων. Ὁ πρό τινος ἀποθανὼν Διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας Ἰούλιος Κλαρτὶ ἔχει γράψει ἕνα θαυμάσιον πολεμικὸν διήγημα σχετιζόμενον μὲ τὸ Βατερλὼ καὶ μὲ τὸ 1870 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Σημαία», τὸ ὁποῖον, βραβευθὲν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν, εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς Γαλλικῆς ψυχῆς, εἶναι τὸ λαμπικάρισμα τῶν πόθων τοῦ Γάλλου.

Δύο λοχαγοὶ τῶν Γρεναδιέρων εἰς τὸ Βατερλώ, τὴν στιγμὴν ποῦ συνετελεῖτο ἡ Καταστροφή, εἶδον τὸν σημαιοφόρον των νὰ πίπτῃ. Ὁ Ἀγγλοπρωσσικὸς χείμαρρος ἤρχετο ἀκάθεκτος. Ἔτρεξαν, ἐπῆραν τὴν σημαίαν, τὴν ἔσχισαν ἀπὸ τὸ κοντάρι καὶ τὴν ἔθαψαν κάπου ἐκεῖ εἰς τὸ αἱματόβρεκτον ἔδαφος.

Ἔπειτα ἐχάθηκαν μέσα εἰς τὴν δίνην καὶ εὑρέθηκαν ἀπόστρατοι εἰς μίαν πόλιν, περιμένοντες τὴν παλινόρθωσιν τῆς Αὐτοκρατορίας διὰ νὰ μυρίσουν πάλιν μπαροῦτι. Ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε καὶ μέσα εἰς τὸ καφενεδάκι τῆς Βερίων ἐπερνοῦσαν τὴν ἡμέραν των παίζοντες ντόμινο, διὰ νὰ ἀποσυρθοῦν ἔπειτα εἰς τὸ κοινόβιόν των.

— Ἤτανε πολλοί! ἔλεγαν κάπου κάπου. Πολλοὶ οἱ Ἀγγλο-Πρῶσσοι. Ὁπωσδήποτε αὐτοὶ εἶχαν τὴν συνείδησιν ἐλαφράν. Εἶχαν σώσει μέρος τῆς τιμῆς τῆς Γαλλίας.

Ἔξαφνα μίαν ἡμέραν ἐδιάβασαν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι, εἰς τὴν θεμελίωσιν τοῦ Μνημείου τῶν Ἐθνῶν εἰς τὸ Πότσδαμ θὰ κατετίθετο καὶ ἡ σημαία τῶν Γρεναδιέρων, ποῦ οἱ κουτογάλλοι τὴν εἶχαν κρύψει εἰς τὸ Βατερλώ, νομίζοντες ὅτι δὲν θὰ τὴν εὕρισκαν.

Τὸ ντόμινο κατηργήθη, ὁ Καπορὰλ ποῦ ἐκάπνιζε ὁ ἕνας, συμπληρῶν τὴν συλλογήν του ἀπὸ πίπες καὶ τὸ Μπορντὼ ποῦ ἔπινε ὁ ἄλλος ἐκόπηκαν ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ σὰν ἔνοχοι, ἐπερνοῦσαν τὴς ὧρες των ἄφωνοι εἰς τὸ *τραπεζάκι τῶν λοχαγῶν*.

Ἐπέρασε ὀλίγος καιρὸς καὶ ὁ ἕνας ἐμάντευσε τί ὑπέκρυπτε εἰς τὴν σιγήν του ὁ ἄλλος. Ἀπὸ τὰς οἰκονομίας των μὲ τὸ κόψιμο τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ κρασιοῦ, καθένας εἶχε σχηματίσει ἕνα μικρὸν κεφάλαιον, διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς τὸ Πότσδαμ νὰ κλέψουν ἀπὸ τὸ Μουσωλεῖον τὴν σημαίαν.

Ἐξεμυστηρεύθησαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ἐξεκίνησαν. Καθ' ὁδὸν ὅμως ὁ ἕνας, εἰς μίαν Γερμανικὴν πόλιν, ἠσθένησε καὶ ἀπέθανε. Ὁ ἄλλος τὸν ἔθαψε καὶ ἐτράβηξε εἰς τὸ Πότσδαμ.

Ἕνας φύλαξ, γιγαντόσωμος Πρῶσσος ἀπόμαχος, τοῦ ἔδειξε τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὰς σημαίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διέκρινε τὴν τῶν Γρεναδιέρων.

— Εἶσθε Γάλλος; τὸν ἠρώτησε ὁ φύλαξ.

— Ναί· ἀπήντησε συγκεκινημένος ἐκεῖνος.

— Λοιπὸν οἱ δικοί σας ἦσαν πρὸς τὰ ἐκεῖ...

— Περιττόν, τοῦ λέγει ὁ λοχαγός, ἤμουν ἐκεῖ.

— Μὲ ποιό σῶμα;

— Μὲ τοὺς Γρεναδιέρους.

— Ἐμεῖς σᾶς ἐτσακίσαμε.

Πρὸς στιγμὴν τοῦ ἦλθε νὰ τὸν κομματιάσῃ, ἀλλ' ἡ θέα τῆς σημαίας τὸν συνεκράτησε. Ἕνας ὅμιλος περιηγητῶν Ἐγγλέζων τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνεστάτωσε τὸ μαυσωλεῖον καὶ ὁ φύλαξ κατέβηκε ἀπὸ τὸν ὑπερθεν τοῦ τάφου ἐξώστην διὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ. Ὁ λοχαγὸς τότε σκύβει, ἁρπάζει τὴν σημαίαν του, τὴν ἀποσπᾷ, τὴν χώνει εἰς τὸ στῆθος του καὶ ἔπειτα ἡσυχα-ἡσυχα κατεβαίνει καὶ φεύγει.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε προχωρήσει πενῆντα βήματα καὶ ἤκουσε θόρυβον. Τὸν ἐκυνηγοῦσαν. Τρέχει, πετᾷ, τοῦ ἔρχεται νὰ πέσῃ εἰς ἕνα ποτάμι, τὸν πιάνουν, τοῦ πέρνουν τὴν σημαίαν καὶ τὸν φυλακίζουν. Παρεμβαίνει ὁ Πρέσβυς τῆς Γαλλίας, ἀποφυλακίζεται καὶ ὑπὸ συνοδείαν ὁδηγεῖται εἰς τὰ σύνορα, χωρὶς κἂν νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ πάῃ εἰς τὸν τάφον τοῦ συντρόφου του νὰ τοῦ φωνάξῃ.

— Τὴν ἐπῆρα, μὰ ἦταν πολλοί!

Καὶ γυρίζει κατηγχολμένος εἰς τὴν Βερνὼν καὶ κάθεται, λευκὸς πειά, μόνος εἰς τὸ *τραπεζάκι τῶν λοχαγῶν* καὶ κοιμᾶται εἰς τοὺς μπάγκους τῶν πάρκων καὶ τὰ παιδιὰ σταματοῦν τὸ παιγνίδι τους «γιατὶ κοιμᾶται ὁ λοχαγός».

Μιὰ μέρα ὅμως—μεγάλη μέρα!—ποῦ ἐπῆγε εἰς τὸν σταθμὸν νὰ πάρῃ ἐφημερίδες, διαβάζει τὴν διακοπὴν τῶν σχέσεων Γαλλίας καὶ Γερμανίας. Μέσα εἰς τὸν κατάπληκτον κόσμον ὁ γέρω-λοχαγὸς φωνάζει:

— Ζήτω ἡ Γαλλία! Θὰ τὴν πάρουμε πίσω!

Πηγαίνει εἰς τὸ δωμάτιόν του χαρούμενος, πλαγιάζει καὶ τὸ πρωὶ εὑρέθη νεκρὸς—εὐχαριστημένος.

Ἄλλο ἂν τὸ 1870 ἦτο ἐξ ἴσου δυσμενὲς διὰ τὴν Γαλλίαν, ὅσον καὶ τὸ 1815. Ποιὸς θὰ γράψῃ τὸ πολεμικὸν διήγημά μας ἔπειτα ἀπὸ ἕνα 1912-1913;

*

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ὁ κ. Πορι ώτης.—Ἀκούραστος καὶ ἀριστοτέχνης μεταφραστὴς τόσων ξένων ἀριστουργημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατέχουν, ἡ Δοκαντιέρα τοῦ Γολδόνη, ἡ Σαλώμη τοῦ Ὀσκὰρ Οὐάϊλδ, ἡ Βρυσοῦλα τοῦ Μπράκο καὶ τόσα ἄλλα, ἐνεφανίσθη διὰ δευτέραν ἤδη φορὰν καὶ μὲ ἰδικόν του ἔργον, τὴν Ροδόπην, τραγῳδίαν μὲ 4 ἐπεισόδια.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Πορι ώτη, καλλιτεχνικώτατα ἐκτυπωμένον εἰς τὸ τυπογραφεῖον «Ἑστία» Κ. Μάϊσνερ καὶ Νικ. Καργαδούρη, εἶνε γραμμένον εἰς τὸ ἑνδεκασύλλαβον μέτρον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ὁ Δάντης καὶ ὁ Σολωμός, τοὺς ὁποίους ὁ ποιητὴς εἰς τὸν πρόλογόν του ἀποκαλεῖ διδασκάλους αὐτοῦ.

Ἡ Ροδόπη τοῦ συμπαθοῦς Ἕλληνος συγγραφέως, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, θὰ σημειώσῃ σταθμὸν εἰς τὸ ὅλον του φιλολογικὸν ἔργον.

*

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Ἀγγλικὴ Ἑταιρεία ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν προτάσεις πρὸς παραχώρησιν εἰς αὐτὴν δεκαπενταετοῦς προνομίου τῆς δι' αὐτοκινήτων ἐκμεταλλεύσεως τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑταιρεία ἐδήλωσεν ὅτι, ἀπέναντι τοῦ προνομίου δέχεται νὰ πληρώνῃ ἐτησίως εἰς τὸ Κράτος 500 δραχμὰς δι' ἕκαστον χιλιόμετρον τῶν ὑπ' αὐτῆς ἐκμεταλλευθησομένων ὁδῶν.

Πολλαὶ ὅμως ἑταιρεῖαι ὑποβάλλουν διάφορα σχέδια καὶ ἔπειτα παύει νὰ γίνεται λόγος δι' αὐτάς.

*

ΑΙ ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Κους Κους J. G. Fribourg, Λ. Β. Κρίμσκαγια, Α. Σ. Βαλιάνα, Γ. Χ. Νέαν Ὑόρκην, Ι. Σ. Λ. Κ. Σμύρνην, Α. Α. Ι. Μ. Σκῦρον, Μ. Κ. Γαλάζιον, Π. Ζ. Γαλαξείδιον, Ι. Τ. Τσαρεβονταρόφκα, Α. Μ., Κ. Κ. Λονδῖνον Λ. Χ. Ἀμπατολάμπη, Σ. Μ. Ταμπόρα, Ι. Π. Σότσι Μ. Ξ, Κ. Ζ. Χῖον, Δ. Π. Μομβάσσαν, Π. Ζ. Ἀντίς—Ἀμπέπα, Ε. Λ. (Σ) Κωνσταντινούπολιν Μ. Κ. Μπάλια, Μ. Κ. Βατούμ, Μ. Δ. Καλκοῦταν, Σ. Δ. Ὀδησσόν, Σ. Κ. Ἐνζελή, Α. Π. Βομβάην Η. Μ. Ἀκίμοφκα, Ε. Ι. Δαρεσσαλάμ Γ. Φ. Πέρθ, Α. Γ. Ε. Λαύριον, Δ. Σ. Παρισίους, Π. Κ. Ἀργοστόλιον, Φ. Φ. Μασσαλίαν, Ι. Κ. Βούκοβαν, Α. Κ. Καλάμας, Α. Θ. Νερτσένσκυ, Ν. Τ. Σιάτισταν, Ι. Δ. Μόσχαν, Α. Π. Λέσκοβατς.

Ἐμβάσματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως.

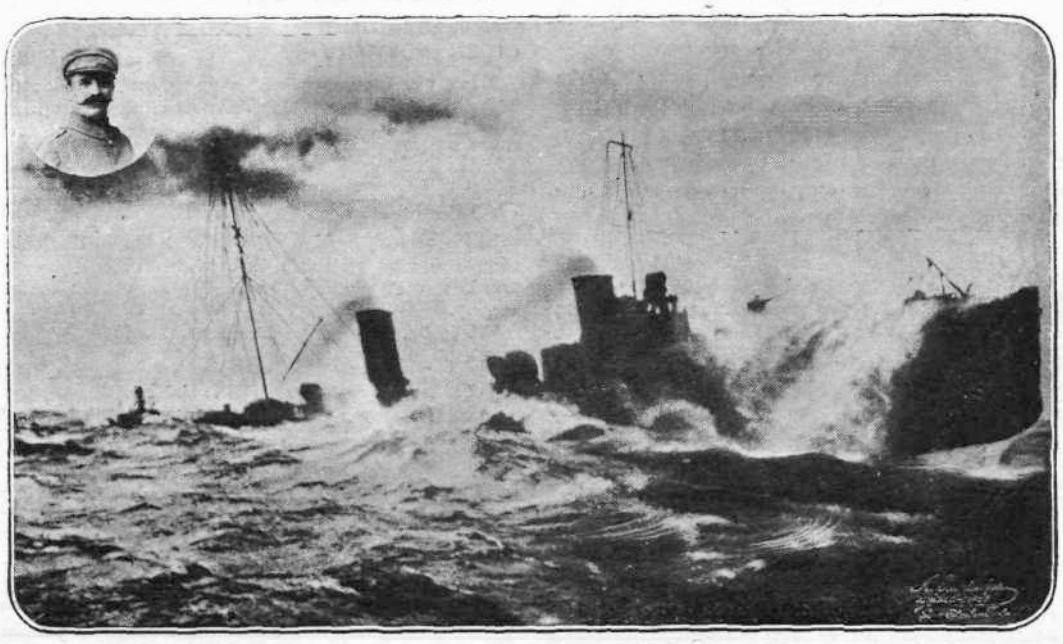

ΣΤΟ ΓΙΑΝΝΗ ΤΟ ΒΡΑΤΣΑΝΟ ΤΟΝ ΝΑΥΒΑΤΗΝ ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ,,

Δὲν εἶναι πλοῖο, εἶναι παλμοί,
εἶναι μεγάλοι πόθοι,
εἶναι καὶ ὅρκος ἱερός!
καὶ κάτι ἀπ' τὴν ψυχή σου,
[1912]

Κ' εἶναι ἡ «Νέα Γενεὰ»
ποῦ ὁ καθένας νοιώθει
καὶ ὁ ναυβάτης εἰδ' ἐσὺ
κι' ἐγὼ τραγουδιστής σου.

ΣΠ. ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον «Ἑστία» Κ. Μάϊσνερ καὶ Ν. Καργαδούρη — 9946.